

ความจริงของแผ่นดิน

เปิดตำนานพระพุทธศาสนาในถิ่นไทย

ย้อนรอยอดีตชาติ ตามรอยบาทพระศาสดา ฟันฟูพระพุทธศาสนายุคหลังถึงพุทธกาล

กาลามสูตร ๑๐

- * อย่าเพิ่งเชื่อโดยฟังตามกันมา
- * อย่าเพิ่งเชื่อโดยนำสืบกันมา
- * อย่าเพิ่งเชื่อโดยตื่นข่าวลือ
- * อย่าเพิ่งเชื่อโดยอ้างตำรา
- * อย่าเพิ่งเชื่อโดยนิกเดาเอา
- * อย่าเพิ่งเชื่อโดยคาดคะเนเอา
- * อย่าเพิ่งเชื่อโดยตรึกตามอาการ
- * อย่าเพิ่งเชื่อโดยพอใจว่าชอบแก่
ความเห็นของเรา
- * อย่าเพิ่งเชื่อโดยเห็นว่าพอเชื่อได้
- * อย่าเพิ่งเชื่อโดยเห็นว่าสมณะผู้นี้
เป็นครูของเรา

จนกว่าจะได้พิจารณาใคร่ครวญ และเห็นตามความเป็นจริงด้วย
“ตัวเอง”

สารบัญเรื่อง

บทเกริ่น

- ⊙ กเบื้องจาร..กุญแจไขเปิดตำนานพระพุทธศาสนาในถิ่นไทย

ภาคที่ ๑ หลักฐานแห่งความสับสน ผลจากการปลงใจเชื่อโดยไม่ไตร่ตรอง

- ⊙ พระเจ้าอโศกที่อินเดียเป็นคนละองค์กับพระเจ้าอโศกมหาราชในพระไตรปิฎก
- ⊙ ลังกาทวีป...ไม่ใช่ศรีลังกา จากตำนานพระแก้วมรกตของไทย
- ⊙ ทำไมลักษณะที่ตั้งของแคว้นกัสมীরคันธาร์รัฐจึงไม่ตรงตามใน พระไตรปิฎก และอรรถกถา
- ⊙ ทำไมลักษณะที่ตั้งของกรุงกบิลพัสดุ์จึงไม่ตรงตามใน พระไตรปิฎก และอรรถกถา
- ⊙ ทำไมลักษณะที่ตั้งของนครสาวัตถีจึงไม่ตรงตามใน พระไตรปิฎก และอรรถกถา
- ⊙ ทำไมลักษณะที่ตั้งของ “นาลกคาม” จึงไม่ตรงตามใน พระไตรปิฎก และอรรถกถา

ภาคที่ ๒ ลองมามองข้อสันนิษฐานใหม่ โดยใช้ “ปัญญา” ไคร่ครวญดู

- ⊙ ข้อสมมติฐานใหม่...พระพุทธเจ้าประสูติในพม่าไม่ใช่ที่เนปาล
- ⊙ ข้อสันนิษฐานใหม่ว่าด้วยชื่อ “ราชสีมา” ..ข้อสรุปที่ตั้งของเมืองเวสาลี แคว้นวัชชี
- ⊙ ค้นหาลังกาทวีป แะรอยจากเอกสารโบราณ

ภาคที่ ๓ พุทธอุบัติภูมิที่แท้อยู่ที่ใด สรุปไม่ได้หากไม่ “ศึกษา-ค้นคว้า” อย่างจริงจัง

- ⊙ สถานที่ที่ควรจะได้ไปสำรวจเพื่อค้นหาหลักฐานสำคัญในสมัยพระเจ้าอโศกมหาราช

ภาคผนวก อัญญา มัญญา ปัจจย ว่าด้วยอะไรเป็นเครื่องอาศัยให้ศึกษา

- ⊙ มูลเหตุที่ต้องศึกษา เรื่อง “พระสมณโคตมพุทธเจ้าเป็นคนไทย”

บทส่งท้าย คำถามที่อาจจะไม่มีคำตอบ

- ⊙ ถึงเวลาปลดแอกทางปัญญา...สังคายนาศาสตร์พระพุทธศาสนาใหม่หรือยัง?
- ⊙ พิรุณที่ตั้ง “แคว้นอัสสกะ” ที่ประเทศอินเดีย ที่ขัดแย้งกับพระอรรถกถาแห่งเถรวาท
- ⊙ ข้อโต้แย้งว่าด้วยเรื่อง “ฆ้อง” จากเอกอสิโรถึงอาจารย์สุจิตต์ วงษ์เทศ

ปณิกะ ว่าด้วยบันทึกเล็ก ๆ น้อย ๆ

- ⊙ เหตุใดพระเจ้าตากสินจึงถวายแผ่นดินเป็นพุทธบูชา..เหตุใดพระจอมเกล้าราชาจิงตรัสว่า”อย่าเชื่อแขก”

- ⊙ ขอรบราบทูลสิ่งที่สมเด็จพระพุฒาจารย์ (เกี่ยว อุปเสโณ) ควรจักกระทำ
- ⊙ เมืองสาวัตถีไม่ได้อยู่ที่อินเดีย...แต่คือเมืองหงสาวดี ที่พม่า
- ⊙ โยนก ไม่ใช่เปอร์เซียอย่างที่ฝรั่งบอก แต่อยู่ภาคเหนือของไทย
- ⊙ เรื่องราวประวัติความเป็นมาของ “พระบาง” ที่คนไทยอาจจะไม่รู้จัก
- ⊙ พระพุทธเจ้าของเราไม่ได้ตรัสรู้ที่ประเทศอินเดีย แต่ตรัสรู้ที่ “โคกโพธิ์ชัย” จังหวัดขอนแก่น
- ⊙ รำลึกวันวาน เกร็ดประวัติ ปณิกธรรมและพระธรรมเทศนา ท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทัตตเถระ

กเบื้องจาร..กุญแจไขเปิดตำนานพระพุทธศาสนาในถิ่นไทย

เมื่อราวกลางปีพุทธศักราช ๒๕๔๕ ข้าพเจ้าได้อ่านหนังสือที่มีชื่อว่า “พุทธศาสนสุวัณณภูมิปกรณ์ ราชบุรีวัตตฤกธา” ของท่าน “เจ้าคุณอ่ำ ธมมทตฺโต วัดโสมนัสวิหาร” ซึ่งเป็นหนังสือที่รวบรวมงานค้นคว้าที่สำคัญของท่านคือ “งานอ่านลายสือไทยจากกเบื้องจาร” โดยกเบื้องจารเหล่านั้นท่านได้รับมาจาก การขุดค้นที่เมืองโบราณคูบัว จ.ราชบุรี และที่อื่น ๆ เช่น นครศรีธรรมราช ศรีสัชชาลัยและพิมาย

จากการอ่านหลายๆ รอบ และอ่านอย่างพิจารณาโดยละเอียด ทำให้ข้าพเจ้าได้พบข้อความสะดุดใจ ในหลายจุด จึงได้พยายามเสาะหาและสอบถามจากลูกศิษย์และผู้รับใช้ใกล้ชิดท่านเจ้าคุณอ่ำ ในสมัยเมื่อครั้งยังมีชีวิตอยู่ เพื่อที่จะสอบถามว่า ท่านได้อธิบายหรือเล่าอะไรเป็นพิเศษนอกจากที่ท่านเขียนในหนังสือ “พุทธศาสนสุวัณณภูมิปกรณ์ ราชบุรีวัตตฤกธา” นี้หรือไม่ แต่ก็ไม่ได้ได้รับความกระจ่างเท่าใดนักใน “ข้อความที่สะดุดใจ” นั้น ซึ่งเป็นเหตุให้นำไปสู่ความสงสัยและการขยายผลการศึกษาทางลึกลับ ถือเป็นการต่อ ยอดงานศึกษาของท่านเจ้าคุณอ่ำ ธมมทตฺโต ดังที่ข้าพเจ้าจะขอยกมาประกอบ ดังนี้

บุญณมณี ถ้าพุทธ (ถ้าฤษี) เราเขียนเรื่องนี้คือยกภิกษุอ่ำ อันอุปชฌายให้ชื่อว่า ธัมมทัตต คน อันพุทธกล่าวว่า ตัว ช้างป่าลึเลยยกมาเกิด ธัมมทัตต จงอ่าน เขียนให้คนอ่าน (๑๖๑/๑) ธัมมทัตต บุญณมณีนี้ เขียนคำกล่าวของพุทธในวันขึ้น ๑๑ ค่ำ (เดือนอ้ายพุทธพัสสา ๒๑) เขียนคำคอยธัมมวงเวที วันขึ้น ๒ ค่ำ เดือนยี่ พุทธ พัสสา ปี ๔๓ ในพัสสาเรานี้ ๒๔ (๑๖๒/๒)

บุญณวรภิกษุ อยู่เขางู ถ้าพุทธ เดิมอยู่ปรานของป้อบ้านแม่กุน เดินทางถอมคธ สาวัดถี พบพุทธ ธัม สงฆ ได้ปัพพชา อุปสมบท เป็นภิกษุเมื่อพุทธพัสสา ๑๙ (๑๔๐/๑) เถรอนันท เป็นอุปชฌาย เถรออุบาลี เป็น (ผู้) ให้ (สรณ) สีส เมื่อแล้วเข้า (หา) พุทธออกปาก (ว่า) เอหิ ภิกษุ (เธอจงเป็นภิกษุมาเกิด) เมื่อขึ้น ๑๐ ค่ำ เดือน ๗ พุทธพัสสา ๑๙ (๑๔๐/๒)

บุญณมณี อยู่ถ้าพุทธ ผู้พาพุทธมาสุณาปรันตพริบพรี น้องจุนหาพุทธกับอรหันตเดือนอ้าย พุทธพัสสา ๒๒ (๑๕๐/๑) พุทธอยู่บ้านมกุนเดือนอ้าย ขึ้น ๘ ค่ำ พัก ๒ วัน เสด็จ ผ่านเมืองทอง แล้วขึ้นถ้า พุทธ นั่งนอน คืนวันหนึ่ง ผันทองปีณท (๑๕๐/๒)

(บุญณวรมณีเล่าเมื่อ) พุทธเดินไปถ้าเขา ทางผ่านเมืองทองพูด ว่า เมืองทองจักเป็นเมืองสุวัณณภูมิ เมืองพุทธศาสนา (๑๕๔/๑) พุทธมาถิ่นแดนชานทาง ว่า ตรงนี้เป็นเมืองต่อเมืองสุวัณณภูมิ ท้าร้อยปี พุทธ ศาสนา มันคงดี ต่อพันปีเป็นเมืองเล็ก พุทธศาสนาเบาบาง เหลือพุทธนิมิตร (๑๕๔/๒)

บุญณฟังคำพุทธว่าคำไทย อันสินนี้ แม้ คน นาค ยักข ขโมย ลัก ฉ้อ บัง โกง เอาไม่ได้ ลินอันตน ผิงไวนั้น (๑๕๘/๑) ผู้ให้ทุกสิ่งพอใจ ร่างงาม เสียงเพราะ สูงเยี่ยม แม้นใหญ่ พุทธภูมิ ปัจเจกภูมิ ความคล่องความรู้ (๑๕๘/๒)

พุทธเทศนไทย ไทยทุกคน แล ลว ทำเหืองดี ย่อมไต่ดี เห็นดี ทำชั่ว ย่อมไต่ชั่ว คือ มาคน และ เบียนคน ช้าง ม้า จัว ควาย (๑๙๑/๑) ถือเอาของคนอื่น ผิดผิวเมียลูกท่าน กล่าวเท็จ เม้าเหล่า น้ำหมักทอง อย่างนี้ว่าชั่ว ไม่ทำอย่างนั้น ชื่อว่าทำดี เช่นไม่ฆ่ากัน เป็นต้น ชื่อดีแล (๑๙๑/๒)

พุทธ ปุณณ เดินทาง ไปเขา สัจจพันธ พาสัจจพันธ ไป ส่งเขา สัจจพันธ อันสัจจพันธภิกขุ วอน
ขอ รอย ดิน อันเหยียบหินในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือนอ้าย เหยียบหิน เขิงเขานั้น (๑๕๕/๑)

พุทธสร้างรอยดิน ณ หิน ทำรอยใหญ่กว่า ๓ เท้า เถรเดินกลุ่มมือตลอดนั้น เสดแล้ว พระภิกขุพัน
หมอบกราบพุทธ พุทธว่าเขาดินพุทธ (๑๕๕/๒)

ทับไทยทอง จอมลว่า ผู้เพื่อนเจ้ามครพิมพิสาร ฝไฝ ทำวสุนาปรันต ส่งบุญมนูผู้เจอ พุทธสาวดี
เห็นธัมแล้วมาเมืองทอง บอกพุทธธัมสมเกิดในโลกแล้ว ๒๑ ฝน คนบูชาทั่ว พิมพิสารเป็นผู้ทนต์
มคร ให้กราบไหว้ องค์อรหันตสัมมาสัมพุทธ ธัมม อรหันตชีณาสพ เมืองทอง พ่อเมืองอยากเห็น เขิญมา
เมืองมครเพื่อนเอง ใน เมื่อ ควร (๓๘/๑)

พ่อเมืองทับไทยทอง ปุณณมนูผู้ฟังพิมพิสารเจ้าเมืองมคร เหนควรไปมครเมืองเพื่อน ปุณณมนู
เถรเป็นผู้นำทางเรือ ให้เตรียมคนพันหนึ่ง ข้าวปลาเต็มพร้อม ขุนอินเมืองทอง คุ่มเมืองดอมเมียน้อยผู้
น้องเมียงกลาง หม่อมเมียงใหญ่ หม่อมเมียงกลางไปด้วย ออกขุนเมืองลบลว่า นายเรือผู้คุมเรือ ๗๘ ลำ ออก
เดือนยี่ ขึ้น ๓ ค่ำ ปีโล ๑๑๖๙ (๓๘/๒)

บุญณมนู ถ้าพุทธ ผู้แจ้งข่าว พาดัวทับไทย ทอง หาพิมพิสาร เมืองมคร เพื่อนพิมพิสารพาหาเถร
นนท (๑๔๗/๑) พาไปเวสุวัน ฝ้าพุทธเทศอนุปุพพิภคธัมมจัก (กัป) ปวี (ตตน) สุตต เห็นธัมเบืองต้น
แล้ว (๑๔๗/๒)

บุญณมนู นำทับไทยทอง เมื่อ ถึง ราชคห เมื่อวันที่ ขึ้น ๑๓ ค่ำ พุทธวัสสา ๒๓ เดือน ๓ เข้าเวสุ
วัน ฟังเทศน วันขึ้น ๑๕ ค่ำ (๑๕๖/๑)

พิมพิสารรับ ทับไทยทองแล้ว ส่งไป สาวดี เมื่อแรม ๗ ค่ำ มี อภย (ราชา) เปนสหายเดินถึง
เมืองปัสเสน ต้อนรับแล้ว พาไปเซตวัน เหนร่างนิมิตพุทธรูป ณ เซตวันนั้น (๑๕๖/๒)

บุญเล่า พาดันทับไทยทอง สู้เดินถอกปลิวัดถุ ถิ่นของพุทธเดิม เดือน ๖ วัน ขึ้น ๘ ค่ำ (๓๕๑/๑)
มหานาม ออนตนรับ ถึงมหาวัน ดงใหญ่ ให้พัก ที่ห้องปสาทของพุทธ ยโสธรา เคยอยู่ ต้นมหाराชาเขิญ
ต้นทับไทยทอง เข้าร่วมกินข้าว (๓๕๑/๒)

บุญ คนผู้นำทับไทยทอง ไปลุมพินี อันพุทธเกิด มหานามให้ช้างชื่อ อมตคช ชี คนเดินหมื่น ต้น
มหานามเดินรถ ออกเดินนำ (๓๕๒/๑) อุทยานกว้างใหญ่ ห่างเมืองราว ๓๒๕ เส้น ทับไทยทองหาต้นสา
ปลุก รลิก เมื่อเยี่ยม เมื่อวันที่ขึ้น ๑๔ ค่ำ เดือน ๖ (พุทธวัสสา ๒๓) (๓๕๒/๒)

บุญ เคยเยี่ยมคนเผ่าศากย โดยอุปชฌาย อานันทพาไปว่า ไทยพูดได้เหมือนกันแต่ ทับไทยทองว่า
ต้องไปเหน แลพูด ได้ฟังกันจึง (๓๕๓/๑) เหนหน้ากัน มหานามทักเว้าต้นเขิญขึ้นเวียงเรา ทับไทยทองค้อม
หวังว่าชอบใจโตไทยสกอ แล้วเขิญเข้าเวียงพร้อมกัน (๓๕๓/๒)

ทับไทยทอง กลับเมือง พุทธวัสสา ๒๔ แลปีโลขึ้น ๑๑๖๙ (๔๔/๑) ให้เอาคำ มคร ว่า สุวัณณ
ภูมิ เป็นชื่อ เมืองทอง คนไทย เมื่อ (ปี) โลได้ ๑๑๗๐ (พุทธวัสสา ๒๕) (๔๔/๒)

โลกนลว่า ราชธิปตี สุวัณณภูมิ เมื่อครองเมืองพุทธกาล ๒๒๐ ขุนเมืองอุทองให้ลูกเป็นเมียชื่อ
ก้านตำเทวีเมืองทองสาวเข้า ๒๒ เมื่อพ่อให้มาเมืองทอง เดือน ๑๒ แต่งงาน เวินเอื้อยขุนนางสาว (พ.ศ.
๒๒๑) แม่คุมนางเดือนหนึ่ง หกคืน เมื่อลูปีกุน (พ.ศ.๒๒๒) ขึ้น ๑๕ (ค่ำ) เดือน ๘/๘ เมียคลอดลูกตัว
เที่ยงตรง มีชื่อตัวทับฟ้าขุนเมืองไทย เมื่อเข้าชวด (พ.ศ.๒๒๓) เมียน้อย มิ่งเมืองทอง ท้องคลอดลูกหญิง

ชื่อ งามสายทอง เสมียนเขียนพุทธนิพนพาน ๒๒๓ (๓๓/๑) โลกกนลว่า ทั้งเมียและตัววันขันเอาอโคกเป็นเพื่อนผู้มีสี่อ้งเป็นสหายเมือง ศิริยอมมาตยามาเมืองทองส่งสื่อเล่าเรื่อง มีสงฆ์ปลอมบวชในพุทธจักมากให้จัดทั่วเมืองแล้ว นิมนโมคคัลลี เป็นหัวหน้าสังคายนาธัมมวินัย ที่ป่าตลีปุต มคธ เชิญร่วมพิธีของอรหันตสงฆ์ในปี ๒๓๔ อมาตยศิริยกกลับ พร้อมส่งขุนอินทรมนตรีน้อง(ไป) ปี ๒๓๓ (๓๓/๒)

โลกกนลว่า เมืองทอง ผู้มีอโคกราชามครเป็นเพื่อน ขุนอินทรมนตรีเมื่อร่วมสังคายนาที่ ๓ ปี ๒๓๕ แล้วกลับพร้อมสื่อ มีความเมืองมคธ ภิกขุ สามเณร อุบาสก อุบาสิกา มีสี่ลยธัมมามพร้อม เมืองสุวรรณภูมิ มวนสงฆบริสุทธเข้า (ผ่าน) สังคายนา มีความรู้ดีมาสุวรรณภูมิ จะส่งภิกขุห้าองค์ เดือนกัตติก คอยรับโลกลว่าเขียนพุทธกาล ๒๔๐ (๔๒/๒)

ญาณจรณ เล่า โสณ อันอโสกนิมนตโมคคัลลีให้มองทางสุวรรณภูมิเป็นอันดี เหนแน่นแล้วรือ โมคคัลลีว่า โสณเปนผู้มีเหมาะ (๕๐๐/๑) โมคคัลลีมหาเถรว่าแก่ตันโสณว่า ก็ ผู้เจริญไปสุวรรณภูมิ จงตั้งพุทธศาสนาให้รุ่งเรือง ให้อุปสัมปันน ทั้งปีพชชา หัดผู้คนให้รู้ถึงสี่ล (แล ฐ) อยู่ (รักษา) อุโปสถ (สี่ล) (๕๐๐/๒)

โลกกนลว่า สุวรรณภูมิ พบโสณุตตร (พระโสณ พระอุตตร พระฉานีเย พระภุริย พระมุณีเย) ผู้ไปถึงเมืองข้างค่อม เรือเดินทางมาถึงเมืองทอง เมื่อเดือนอ้าย ขึ้น ๑๔ (ค่ำ) ปีพุทธกาลล่วง (แล้ว) ๒๓๕ ปี ไทยฉลุ เชิญท่านอยู่วัดปุลณารามตำรงอริยสงฆพร้อมกันเข้าเทสน พรหมชาลสูตร คนลุ่มคผลถึงสรณ บวชชายเป็นภิกขุพันคน ญิงชีร้อยคน พุทธกาลได้ ๒๓๖ (๒๑/๑) โลกกนลว่า ขุนเมืองพร้อมลูกตัวตวัน เมียก้านตำเทวี ผู้ต้อนรับโสณ ฉานีเย ภุริย อุตตร มุณีเย กับ อมาตย อตุลย หมู่คน ๓๘ ผู้มาดอมกัน ให้อยู่ (บ้านข้าง) คู ข้างวัดปุลณาราม (๒๑/๒)

ญาณจรณ พร้อมด้วยคุณ เคนถอลุมพินี อโสกอิราช สั้งวัดโสกเดินนำ มีสภภิกขุ คน ๑๒๒ ลุมพินี ที่คนรู้ว่า พุทธบังเกิด มหามายา (ทวิ) พักฝั่งสวนรัง นางออกลูกตรงนี้ ลุมพินี (๒๗๓/๑) อโสกสั่ง หินหลักสิลา ต้นหนึ่งล้อธัมม โคคู สีห มีสื่ออโสก ชื่อพราหมิน เขียน ว่า ในที่นี้ อโสกอภิสิตต ๒๐ ปี พ.ศ. ๒๓๘ มาถึง ลุมพินี ที่อันพุทธเกิด พาฝูงคนพันทุก(ข) ญาณ มาปี ๒๔๒ เดือน ๖ (๒๗๓/๒)

ญาณจรณ มา คยาสี่ล ม่อตันโพธิ อัสสิ(ตล)รุกข ที่ (อันพุทธ) นั่งรู้ความจริง มีอุปวิหารใหญ่ โพธิ ๑๐ หรือ ๑๒ อ้อม ต้นแท้ง โสณสั่งให้ตอนมาปลุกในเมืองทอง(สุวรรณภูมิ) (๒๗๒/๑) ให้ตัวงมาดู เหนหน่อใกล้ต้นควนตวงไปขอต่อโมคคัลลีตีสก่อน เมื่อต้นเดือน ๓ พุทธกาล ๒๔๑ หน่อต้นอ่อนต้นเป็นขึ้น ตนควนเอามาเอง (๒๗๒/๒)

ญาณจรณ มา พาราณสี พร้อมคณะ ปี ๒๔๑ เดือนยี่ ขึ้น ๑ (ค่ำ) พักวิหารมูลคันธนี อันอโสกสั่ง เปนที่ (ระลึก) พุทธได้แสดงธัมมจักกับปวัตตนสูตต ให้ปัญจวัคคีย์คือ โจนธัญญ (โจนทญญ ฐ) แจ้ง (๒๗๖/๑) เมื่ออโสกสั่งมูลคันธ (วิหาร) สั้งหลัก (หิน) คู่ มีสื่อแจ้งอ่าน มีโคยีน (คู่) สีหคุ่นอน กวางคู่ หมอบ สื่อว่า ตรงนี้ พุทธแสดงธัมม ต่อปัญจวัคคีย์ (ชื่อ) อสิปตนมิตทายวน อโสกให้ ในอภยทั่วตัวมคในนี้ (๒๗๖/๒)

ญาณจรณ มากุสินารา เมืองพุทธนิพนพาน เดือน ๓ ขึ้น ๑ ค่ำ พุทธกาล ๒๔๓ อโสกผู้มา สร้างตรง มกุฎพันธเจตีย์ แลในสวนป่าร้าง มีหลักหินมีสื่อว่า (๒๘๑/๑) พุทธมานิพนพาน ที่นี้ ตัวอโสก ผู้มาถึง เนินป่าร้าง สั้งสถูปนิพนพาน สั้งสี่หลโค คูหิน บนยอดเสา ญาณจรณมาเหน (๒๘๑/๒)

ญาณจรณ ตัวญาณเมื่ออยู่ในอโศการามใหญ่โต มีอุโบสถ พระพุทธรูป ทั้งล้อธัมมกวางหมอบ แลตัวสี่หูกุอันหมายถึงอโศกตีคู่คู้ อันมีสี่หูกุวาง (และโค) (๒๗๑/๑) อโศการามกว้าง ๑๕๐ เส้น ยาว ๒๐๐ ภูมิภาคสองพันอยู่ประจำ อยู่ทางใต้ป่าตีสี่ตูด ภูมิภาคชื่อ ติสฺสเถร (เป็น) หัวหน้าตลอดราชคห แทนตัวโมคคัลลีสอันเข้าอยู่ในสวนหลวงของ (พระเจ้า) อโศก (๒๗๑/๒)

ญาณจรณ สู่ ตัมพปณฺธิ (ลังกาสีหล) อโศกส่งมาดู มหินท อิฏฐิย อุตติย สัมพล ภัททสาธ พร้อมอิฏฐิสฺส สังคายนาครั้งที่สี่ (ที่) ภูปาราม อนุราธ (บุรี) ด้วยตั้งคณมนแห่งพุทธศาสนาในลังกา (ทวีป) (๒๗๔/๑) ตัวพร้อมคณะ ถึง ตัมพปณฺธิ ปีพุทธกาล (ล่วงแล้ว) ๒๕๐ เทวณัมปิยติสฺสเชยฺย (พัก) ในอุโบสถ ฟัง เข้า เยน (กลาง) คินฺน ตูคณฺเฑง อัญญุกถาวินัย (ปิฎก) สุตตันตปิฎก อภิธัมมปิฎกอีก (รวม) ปีหนึ่งกลับ (๒๗๔/๒)

“ข้อความสะดุดใจ” ดังที่ได้ยกมาพอเป็นตัวอย่างนี้ ทำให้ข้าพเจ้าตั้งข้อสังเกตและนำมาซึ่งความสงสัยในเรื่อง ความเป็นไปได้ในการเดินทางไปสู่เมืองต่างๆ ระยะเวลา ทิศทาง และระยะเวลาในการเดินทาง จนนำมาซึ่งการสร้างสมมติฐานใหม่ โดยมีจุดเริ่มต้นอยู่ที่ “เมืองทอง-สุวรรณภูมิ” ซึ่งท่านเจ้าคุณอัครมมทตฺโต ได้พากเพียรเสาะแสวงหาหลักฐานที่เป็น “วัตถุพยาน” ยืนยันว่า “ความในกเบื้องจารเป็นความจริง” และชี้ชัดได้ว่า “เมืองทอง-สุวรรณภูมิ อยู่ที่ จังหวัดราชบุรี”

จากการวิเคราะห์อย่างเป็นระบบ ทำให้ข้อสมมติฐานใหม่เกิดขึ้นมาว่า แท้ที่จริงแล้ว แคว้นมคธของพระเจ้าพิมพิสารก็ดี แคว้นโกศลของพระเจ้าปเสนทิโกศลก็ดี รวมทั้งเมืองสำคัญต่างๆ ที่พระญาณจรณได้ไปนมัสการสังเวชนียสถานในสมัยพระเจ้าอโศก ไม่ว่าจะเป็นลุมพินี คยาสิล พาราณสี และกุสินารา อยู่ในแถบถิ่นที่เป็นที่ตั้งประเทศไทยและพม่านี้เอง หาได้อยู่ในประเทศอินเดียอย่างที่ได้เข้าใจกันมา ตามที่ได้มีนักโบราณคดีชาวอังกฤษ คือ ท่านเซอร์ อเล็กซานเดอร์ คันทิงแฮม ประกาศให้ชาวโลกเข้าใจผิดๆ เมื่อราว ๑๕๐ ปีเศษที่ผ่านมา

จากการศึกษาอย่างเจาะลึก และค้นหาหลักฐานอ้างอิง ทั้งจาก ตำนาน พงศาวดาร พระไตรปิฎก อรรถกถา ตลอดจนการออกสำรวจสภาพพื้นที่จริง ตั้งแต่ต้นปีพุทธศักราช ๒๕๔๖ เป็นต้นมา จึงทำให้ได้ข้อสรุปที่ว่า ถิ่นกำเนิดของพระพุทธศาสนา หรือที่จะเรียกว่า “พุทธอุบัติภูมิ” นั้น อยู่ที่นี่ ดินแดนที่เรียกว่า “ชมพูทวีป อันเป็นที่ตั้งของกรุงสัมมาทมิฬทั้งปวง คือ เมืองไทย ลาว เขมร พม่า และมอญ” ตามที่ปรากฏระบุไว้ในคำประกาศเทวดา ครั้งสังคายนาพระไตรปิฎก ปวอก สัมถุทธิศก พุทธศักราช ๒๓๓๑ ในรัชสมัยรัชกาลที่ ๑ ไม่ใช่ที่ อินเดีย-เนปาล.

ชุมนุมพื้นธรรมพื้นไทยแห่งยุคหลังกึ่งพุทธกาล

ภาคที่ ๑
หลักฐานแห่งความลับสน
ผลจากการปลงใจเชื่อโดยไม่ไตร่ตรอง

พระเจ้าอโศกที่อินเดียเป็นคนละองค์กับพระเจ้าอโศกมหาราชในพระไตรปิฎก

เมื่อราวตีหนึ่ง สามสิบนาที ซึ่งตรงกับวันใหม่ เป็นวันเสาร์ที่ ๑ มีนาคม ๒๕๕๖ มีเหตุให้ข้าพเจ้าจะต้องตื่นขึ้นมากลางดึก เนื่องจาก “ญาติศา” ลูกสาววัยชวบทว่า ๆ ร้องไห้ไม่ยอมหยุด ซึ่งเป็นมาหลายคืนแล้ว เล่นเอาพอกับแม่นอนไม่เต็มอิ่มมาหลายวัน จริง ๆ แล้ว คนที่ทำหน้าที่ต้องปลอบประโลมลูกคือแม่ของลูก ส่วนข้าพเจ้าทำหน้าที่ตื่นขึ้นมาเพื่อเป็นกำลังใจให้แม่ของลูกเท่านั้น จึงไปหยิบเอานิยายสาร ต่วย'ตูน พิเศษ ๓-๔ เล่ม ที่ยืมจากหลานชายมาเมื่อสัปดาห์ก่อน แต่ยังไม่มีความได้อ่านสักที พลิกอ่านดูผ่านไป ๓ เล่ม ลูกสาวก็ยังไม่มีทีท่าว่าจะหยุดร้องไห้ จนเมื่อได้อ่าน เกร็ดเก่าก๊อส์ ของ “นายปราชญ์ชยะ” ซึ่งมีหัวเรื่องว่า “เส้นทางอารยธรรมแห่งแม่น้ำสินธุยุคสุดท้าย” ในต่วย'ตูน พิเศษ ฉบับประจำเดือน มกราคม ๒๕๕๖ จบ ลูกสาวถึงได้หยุดร้องไห้แล้วก็หลับไปดื้อ ๆ อาจจะเป็นเรื่องบังเอิญก็เป็นได้ จึงได้รำพึงรำพันกับตัวเองว่า “ขอบคุณเทวดาที่พยายามเหลือเกินที่จะให้ข้าพเจ้าได้รู้ ขอขอบคุณลูกสาวของพ่อมากที่ต้องร้องไห้อย่างทรมาณเป็นชั่วโมง เพื่อให้พ่อตื่นขึ้นมาอ่านเรื่องสำคัญยิ่ง”

ข้าพเจ้าจึงอยากจะขอโอกาสนำเสนอ เรื่องราวที่ข้าพเจ้าได้อ่านในกลางดึกวันนั้น ให้กับหลาย ๆ ท่าน ที่ไม่ได้อ่าน หรือหลายท่านที่ได้อ่านก่อนนี้แล้ว แต่อาจจะยังไม่เกิดสะดุดใจ อย่างที่ข้าพเจ้าได้ค้นพบในขณะนั้น ซึ่งข้าพเจ้าจะขออนุญาตตัดเฉพาะตอนสำคัญมาให้ท่านได้อ่าน และถือโอกาสนี้ขออนุญาตทีมงานต่วย'ตูน ด้วย ที่ต้องขอตัดความบางตอนมาที่ตรงนี้

“...ใน พ.ศ. ๒๐๗ กรีกซึ่งนำโดยพระเจ้าอเล็กซานเดอร์มหาราช แห่งมาซิโดเนียก็ได้นำกองทัพกรีกซึ่งมีทหาร ๔๗,๐๐๐ นาย ตีตะลุยเข้ายึดเปอร์เซียบ้าง จนทะลุมาถึงแคว้นปัญจาบในภาคตะวันออกของแม่น้ำสินธุ ในปี พ.ศ. ๒๑๗ โดยมีชัยชนะเหนือกองทัพของพระเจ้าเปารวะ (กรีกเรียกโพรุส) แห่งอินเดียในครั้งกระนั้น และเป็นการรบครั้งสุดท้ายของพระเจ้าอเล็กซานเดอร์มหาราชด้วย

การล่มสลายของจักรวรรดิเปอร์เซียและราชวงศ์หะซะมานิซ ทำให้ประวัติศาสตร์ช่วงนี้ของเปอร์เซียสับสน กลุ่มชาวเปอร์เซียที่ดิ้นรนต่อต้านกรีกอย่างรุนแรงเป็นชาวเปอร์เซียแคว้นปาร์เทียน (Parthian) ภายหลังจากสิ้นพระชนม์ของพระเจ้าอเล็กซานเดอร์มหาราช ในปี พ.ศ. ๒๒๐ และรัชทายาทของท่านถูกกำจัดหมด ในปี พ.ศ. ๒๓๔ อาณาจักรที่ท่านมีชัยชนะในสงครามก็ถูกแบ่งออกเป็น ๔ ส่วน โดยแม่ทัพใหญ่ ๔ คน ดังนี้

คัสซันเดอร์ ปกครองมาซิโดเนียและกรีก ลีซิมาคัส ควบคุมเอเชียช้อย และ เทรส เซเลอคุสที่ ๑ นิกาเตอร์ ยึดเมโสโปเตเมียและซีเรีย ปโตเลมี ลากุส ปกครองอียิปต์และปาเลสไตน์

ใน พ.ศ. ๒๕๘ คัสซันเดอร์ได้สิ้นชีวิตลง ลีซิมาคัสจึงขยายอำนาจเข้าไปปกครองแทน แต่อีก ๔ ปีต่อมา เซเลอคุสที่ ๑ นิกาเตอร์ ก็แย่งอำนาจลีซิมาคัสได้ จึงตั้งราชวงศ์เซเลอคิดขึ้นในซีเรีย และกองทัพในปกครองของเซเลอคุสที่ดูเลบบิโลเนียนี้เอง ที่แบ่งออกมาปกครองแคว้นโยนิก ซึ่งช่วงนี้ละครับที่อารยธรรมโบราณของบาบิโลเนียเริ่มถูกถ่ายทอดเข้ามาสู่แถบแม่น้ำอูมูดาเรีย หรือแม่น้ำโอซุส (Oxus)...”

เป็นยังไงครับ อ่านมาตั้งยาว ยังไม่เห็นว่าจะมีอะไรที่จะเกี่ยวข้องกับ ที่ข้าพเจ้าจั่วหัวเรื่องไว้เลยใช้ไหมครับที่ว่า “พระเจ้าอโศกที่อินเดียเป็นคนละองค์กับพระเจ้าอโศกมหาราชในพระไตรปิฎก” เอาเป็น

ว่าลองอ่านย่อหน้าต่อไปดูอีกสักนิดนะครับ เพราะถ้าจะยกความต่อนั้นมาเลยก็เกรงจะไม่เห็นลำดับการณ ที่เกิดขึ้นต่อเนื่อง ก็ต้องขอโทษท่านทั้งหลายไว้ ณ ที่นี้ด้วย ถ้าเช่นนั้นก็เชิญอ่านต่อได้เลยครับ

“...ประมาณ พ.ศ. ๒๔๗ ทายาทของเซเลอคุส คือ พระเจ้าแอนโตนิโคส (บาลี;อันติโยคะ) ที่ ๒ แห่งซีเรีย พยายามขยายอำนาจ จึงเกิดสงครามกับทายาทปโตเลมี (บาลี;ตรุมมาเย) ที่ปกครองอียิปต์ ดิโอโตตุส แม่ทัพผู้ปกครองดูแลแคว้นโยนิก จึงได้โอกาสสถาปนาแคว้นโยนิกเป็นอาณาจักรบาคเตรียขึ้น ขณะเดียวกันกับที่ทางภาคตะวันออก พระเจ้าอโศกมหาราช (ครองราชย์ระหว่าง พ.ศ. ๒๙๖-๓๐๖ หรือ ๒๗๕-๓๑๑) แห่งราชวงศ์โมริยะ ก็รวบรวมแคว้นเล็กแคว้นใหญ่ของชนเผ่าอารยัน สถาปนาเป็นอาณาจักรอินเดียขึ้นสำเร็จเป็นครั้งแรกเช่นกัน

ในปลายพุทธศตวรรษที่ ๔ อาณาจักรบาคเตรียได้เกิดมีกษัตริย์กรีกที่ทรงปรีชาสามารถมากพระองค์หนึ่ง คือ พระเจ้าเมนันเดอร์ (มิลินทะ) ขยายอำนาจการเมืองการปกครองมาจนถึงภาคเหนือของแม่น้ำคงคา นี้ เป็นเหตุการณ์ภายหลังจากที่ราชวงศ์โมริยะอันยิ่งใหญ่ล่มสลายไปแล้วประมาณ ๓๐ ปีเศษ (พ.ศ. ๓๔๙)”

ตรงข้อความที่ข้าพเจ้าขีดเส้นใต้ไว้นั้นละครับ ที่อยากจะให้ผู้สนใจใคร่ศึกษา ประวัติศาสตร์ พระพุทธศาสนา ได้ร่วมกันพิจารณา เพราะเมื่อพิจารณาจากเหตุการณ์ผลัดเปลี่ยนอำนาจในแถบลุ่มแม่น้ำสินธุ ที่ระบุดึงการสร้างอาณาจักรบาคเตรียขึ้นในปี พ.ศ. ๒๔๗ และกล่าวว่าขณะเดียวกัน พระเจ้าอโศกมหาราช ก็สถาปนาอาณาจักรอินเดียขึ้น แม้ว่าการระบุปีที่ครองราชย์ของนักประวัติศาสตร์ตะวันตกจะยังถกกันไม่ได้ข้อสรุปว่า ครองราชย์ระหว่าง พ.ศ. ๒๙๖-๓๐๖ หรือ พ.ศ. ๒๗๕-๓๑๑ ก็ตาม ล้วนเป็นช่วงเวลาที่เกิดขึ้นหลังจากการสังคายนาพระไตรปิฎกครั้งที่ ๓ ที่มีขึ้นในปี พ.ศ. ๒๓๕ ทั้งสิ้น และจากหนังสือประวัติศาสตร์ และพระไตรปิฎกที่ข้าพเจ้าได้อ่าน ได้ศึกษามาอีกหลายแหล่งก็ระบุว่า พระเจ้าอโศกมหาราช ผู้เป็นต้นสังคายนาและองค์อุปถัมภ์การสังคายนาพระไตรปิฎกครั้งที่ ๓ ขึ้นครองราชย์ในปี พ.ศ. ๒๑๘ และสิ้นพระชนม์ในปี พ.ศ. ๒๕๕

บัดนี้ หลังจากที่ข้าพเจ้าได้มีโอกาสได้อ่านหนังสือ “พุทธตำนานพระเจ้าเลียบโลก” ซึ่งได้มีการกล่าวถึงเหตุการณ์สมัยพุทธกาลที่พระพุทธองค์เสด็จมาถึงยังเมืองระแวก และมีพุทธพยากรณ์ว่า ในปี พ.ศ. ๒๑๘ จะมีพระยารธรรมิกราช พระนามว่า อโศกมหาราช จะมาสร้างเจดีย์เป็นศาสนสักขี ๕๐๐๐ วัสสา ขึ้นที่เมืองระแวกนี้ และตำนานได้บันทึกไว้ว่า ได้มีพระยารธรรมิกราชมา สร้างเจดีย์เป็นศาสนสักขีขึ้นจริง ทั้งในพงศาวดาร ยังกล่าวว่า ในสมัยกษัตริย์กรุงหงสาวดี ยกกองทัพเพื่อมาตีกรุงศรีอยุธยา เมื่อปี พ.ศ. ๒๑๑๒ นั้น ได้มาแวะพักทัพที่เมืองระแวกนี้ และได้มีโอกาสสักการะเจดีย์ ทั้งยังได้อ่านจารึกศิลาที่ระบุว่า พระเจ้าอโศกมหาราช เป็นผู้สร้าง

ข้าพเจ้าจึงขอสรุปเอาตรงนี้ว่า “พระเจ้าอโศกที่อินเดียเป็นคนละองค์กับพระเจ้าอโศกมหาราชในพระไตรปิฎก” และ “พระเจ้าอโศกมหาราชผู้เป็นองค์อุปถัมภ์การสังคายนาพระไตรปิฎกครั้งที่ ๓ ในปี พ.ศ. ๒๓๕ ก่อนที่จะส่งสมณทูตไปเผยแผ่พระพุทธศาสนายังดินแดนต่าง ๆ ในเดือนกัตติกมาส (เดือน ๑๒) ของปี พ.ศ. ๒๓๕ เป็น คนไทยไม่ใช่แขก และทำการสังคายนาพระไตรปิฎกครั้งที่ ๓ ที่แผ่นดินที่เรียกว่า ประเทศไทย ในปัจจุบัน โดยที่ตั้งกรุงปาดลิสบูต ที่ตั้งของอโศการาม และที่ตั้งเมืองระแวกที่ตั้งของเจดีย์ศาสนสักขี ก็อยู่ในพื้นที่ประเทศไทยทั้งสิ้น”

เปรียบเทียบพระราชประวัติพระเจ้าอโศก

จากพระไตรปิฎก-อรรถกถา (เถรวาท)	จากคัมภีร์อโศกอวทาน (มหายาน)
<p>๑. ภาษาที่ใช้</p> <ul style="list-style-type: none"> - บาลี 	<p>๑. ภาษาที่ใช้</p> <ul style="list-style-type: none"> - สันสกฤต
<p>๒. ช่วงศักราชที่แต่ง</p> <ul style="list-style-type: none"> - ราวพุทธศักราช ๒๓๕-๒๓๘ 	<p>๒. ช่วงศักราชที่แต่ง</p> <ul style="list-style-type: none"> - ต้นพุทธศตวรรษที่ ๕
<p>๓. เผ่าพงศ์ของพระเจ้าอโศก</p> <ul style="list-style-type: none"> - เป็นโอรสของพระเจ้าพินทุसार อันเกิดจากพระนางศิริธรรมมาอัครมเหสี - มีพระอนุชาร่วมครมร์พระมารดา ชื่อ ติสสะ - มีพี่น้องรวมกับพระองค์ ๑๐๑ คน 	<p>๓. เผ่าพงศ์ของพระเจ้าอโศก</p> <ul style="list-style-type: none"> - เป็นโอรสของพระเจ้าพินทุसार อันเกิดจากนางพราหมณีสนมเอก - มีพระอนุชาร่วมครมร์พระมารดา ชื่อ วิตโศก - มีพี่น้องรวมกับพระองค์เป็นจำนวนมาก
<p>๔. ลักษณะนิสัยของพระเจ้าอโศก</p> <ul style="list-style-type: none"> - เป็นผู้ที่มีอุปนิสัยดุร้าย แต่ไม่ถึงขั้นโหดร้าย - เป็นผู้เลื่อมใสในลัทธิพราหมณ์ตามรอยพระบิดาทั้งยังบริจาดทานแก่พราหมณ์ ๖๐,๐๐๐ คนเป็นประจำ ภายหลังจึงหันมาอุปถัมภ์พระพุทธศาสนา - ไม่ปรากฏเรื่องการฆ่าและลงโทษในพระอรรถกถา 	<p>๔. ลักษณะนิสัยของพระเจ้าอโศก</p> <ul style="list-style-type: none"> - เป็นคนที่มีอุปนิสัยโหดร้ายมาก - เมื่อเสวยราชย์ใหม่ๆ ได้ฆ่าขุนนางที่กระด้างกระเดื่อง ๕๐๐ คน ด้วยมือของตนเอง - ฆ่าผู้ไม่ปฏิบัติตามคำสั่ง เช่น จับสาวสนมที่ไปหักรานกิ่งไม้ดอกไม้ต้นอโศก เผาไฟทั้งเป็น เพราะขัดคำสั่งที่ให้อำรุงรักษาต้นอโศก
<p>๕. เหตุที่ได้ไปครองอุชเชนี</p> <ul style="list-style-type: none"> - พระเจ้าพินทุसारส่งไปครองให้ไกลจากราชธานี เพราะกลัวจะต้องคำทำนายที่ว่า พระเจ้าอโศกจะฆ่าพี่น้อง ๙๙ คน ที่เกิดจากมเหสีองค์อื่น 	<p>๕. เหตุที่ได้ไปครองอุชเชนี</p> <ul style="list-style-type: none"> - พระเจ้าพินทุसारส่งไปครองให้ไกลจากราชธานี เพื่อป้องกันไม่ให้นำมาแย่งราชสมบัติกับ สุลิมะ โอรสที่เกิดจากอัครมเหสี
<p>๖. การอภิเษกสมรส และโอรสธิดา</p> <ul style="list-style-type: none"> - อภิเษกสมรสกับธิดาของเวทมนกเศรษฐี ชาวเมือง เวทิส - มีโอรสธิดา ๒ องค์ คือ ฝ่ายชายทรงนามว่า พระมหินทร์ ฝ่ายหญิงทรงนามว่า สังฆมิตตา 	<p>๖. การอภิเษกสมรส และโอรสธิดา</p> <ul style="list-style-type: none"> - มีอัครมเหสี และมเหสีรองชื่อพระนางดิษยรักษิต - มีพระโอรสเกิดจากอัครมเหสี ชื่อ กุณณะ ถูกพระนางดิษยรักษิต ควักพระเนตรทั้ง ๒ ข้าง
<p>๗. การขึ้นครองราชย์</p> <ul style="list-style-type: none"> - พระเจ้าพินทุसारประชวรใกล้สวรรคต รับสั่งให้เข้าเฝ้าและมอบราชสมบัติให้โดยดี 	<p>๗. การขึ้นครองราชย์</p> <ul style="list-style-type: none"> - พระเจ้าพินทุสารประชวรหนัก เพราะหว่างเจ้าชายสุลิมะ เสนาบดีได้นำพระเจ้าอโศกเข้าเฝ้าเพื่อทูลขอให้ตั้งอโศกเป็นกษัตริย์ พระเจ้าพินทุสารพิโรธจนสวรรคต เสนาบดีจึงถวายราชสมบัติแก่อโศก

เปรียบเทียบพระราชประวัติพระเจ้าอโศก

จากพระไตรปิฎก-อรรถกถา (เถรวาท)	จากคัมภีร์อโศกอวทาน (มหายาน)
<p>๘. การช่วงชิงราชสมบัติ</p> <ul style="list-style-type: none"> - พระโอรสหัวปีของพระเจ้าพินทุสาร ทรงนามว่าเจ้าชายสุมนะร่วมกับพระอนุชาอีก ๙๘ องค์ ยกทัพมาแย่งราชสมบัติ จึงถูกจับสำเร็จโทษทั้ง ๙๙ องค์ - หลังสงครามช่วงชิงราชสมบัติจึงได้ปราบดาภิเษกเมื่อ พ.ศ. ๒๑๘ 	<p>๘. การช่วงชิงราชสมบัติ</p> <ul style="list-style-type: none"> - เจ้าสุสิมะ โอรสเกิดจากอัศรมเหสียกทัพมานครปาฏลีบุตรเพื่อแย่งราชสมบัติ แต่แพ้อุบายพระเจ้าอโศก จึงถูกทำลายพระชนม์ - หลังสงครามช่วงชิงราชสมบัติจึงได้ปราบดาภิเษกเมื่อ พ.ศ. ๒๗๘
<p>๙. การหันมานับถือพระพุทธศาสนา</p> <ul style="list-style-type: none"> - ได้ทอดพระเนตรเห็นกริยาเยือกเย็นเคร่งครัดของนิโครธสามเณร จึงได้นิมนต์เข้าไปในพระราชวัง แล้วได้ฟังธรรมที่นิโครธสามเณรแสดง จึงตั้งอยู่ในพระพุทธศาสนา ละเลิกพระอุปนิสัยดุร้าย เมื่อเลื่อมใสในพระพุทธศาสนาโปรดให้สร้างพระเจดีย์ ๘๔,๐๐๐ องค์ ทั่วชมพูทวีป 	<p>๙. การหันมานับถือพระพุทธศาสนา</p> <ul style="list-style-type: none"> - ได้ฟังธรรมจากพระอรหันต์รูปหนึ่งชื่อพระสมุทระ จึงเปลี่ยนพระอุปนิสัยเป็นเมตตา กรุณา บำรุงพระศาสนาสร้างพระสถูปเจดีย์ (แต่ตามศิลาจารึกหลักที่ ๑๓ ที่พบในอินเดียกล่าวว่า เมื่อ พ.ศ. ๒๕๖ ได้นำทัพไปตีอาณาจักรกสิงคะ ได้ฆ่าชีวิตมนุษย์เป็นอันมาก จึงสลดพระทัย หันมาฝึกฝนพระศาสนาแทน)
<p>๑๐. การสังคายนาพระไตรปิฎก</p> <ul style="list-style-type: none"> - เป็นผู้อุปถัมภ์การสังคายนาพระไตรปิฎกครั้งที่ ๓ เมื่อ พ.ศ. ๒๓๕ ที่มหาวิหาร อโศการาม มีพระโมคคัลลีบุตรติสเถระเป็นประธาน 	<p>๑๐. การสังคายนาพระไตรปิฎก</p> <ul style="list-style-type: none"> - ไม่มีการกล่าวถึง
<p>๑๑. การเผยแผ่พระพุทธศาสนา</p> <ul style="list-style-type: none"> - หลังการสังคายนาพระไตรปิฎกเสร็จสิ้นได้มีการส่งสมณทูต ๙ สาย ไปเผยแผ่พระพุทธศาสนา โดยสายที่สำคัญคือ พระมหินทรีที่เสด็จไปลังกา และคณะพระโสณะ พระอุตตระมาที่ สุวรรณภูมิ 	<p>๑๑. การเผยแผ่พระพุทธศาสนา</p> <ul style="list-style-type: none"> - ไม่มีการกล่าวถึง
<p>๑๒. บรพกรรมของพระเจ้าอโศก</p> <ul style="list-style-type: none"> - กล่าวว่าเหตุที่พระเจ้าอโศกได้เป็นใหญ่ในชมพูทวีป เพราะได้เคยถวายน้ำผึ้งแก่พระปัจเจกพุทธเจ้า - กล่าวว่าเหตุที่ผูกพันกับนิโครธสามเณรเมื่อแรกพบ เพราะเมื่อชาติอดีตที่เป็นพ่อค้าขายน้ำผึ้ง เป็นพี่น้องกัน รวมทั้งพระเจ้าเทวานัมปิยะติส ที่ลังกาทวีป 	<p>๑๒. บรพกรรมของพระเจ้าอโศก</p> <ul style="list-style-type: none"> - ไม่มีการกล่าวถึง

ว่าด้วยข้อขัดแย้งเรื่องระยะทางระหว่างแวนแคว้น เมืองสำคัญที่อินเดียกับพระไตรปิฎก

หลังจากที่ข้าพเจ้าได้ลงมือเขียนแผนที่ชมพูทวีป ซึ่งประกอบด้วยแคว้นใหญ่ ๆ อยู่ ๑๖ แคว้น บนเค้าโครงของแผนที่ประเทศพม่า ไทยและลาว จากข้อมูลเท่าที่จะมีได้ในช่วงต้นของการศึกษา ได้พบว่าแผนที่ที่ได้เขียนขึ้นมานั้น มีข้อผิดพลาดอยู่มากทีเดียว เนื่องจากขาดข้อมูลที่สำคัญอย่างมากคือ “ระยะทางระหว่างแวนแคว้น หรือเมืองสำคัญที่เกี่ยวข้องกับพระพุทธรองค์” แต่ในเวลาต่อมาข้าพเจ้าได้รับ “พระไตรปิฎกพร้อมอรรถกถาฉบับคอมพิวเตอร์” ซึ่งมีความสะดวกในการค้นคว้าเป็นอย่างยิ่ง ข้าพเจ้าจึงได้สืบค้นเรื่องระยะทางระหว่างแวนแคว้น หรือเมืองสำคัญ ๆ จนทำให้ได้ทราบระยะทางที่พระพุทธรองค์เสด็จจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่งในพระไตรปิฎกและอรรถกถานั้น จึงทำให้ข้าพเจ้าได้พบข้อผิดพลาดในการกำหนดที่ตั้งของแวนแคว้น และที่ตั้งเมือง โดยเฉพาะ “ที่ตั้งของสังเวชนียสถาน” และที่สำคัญในขณะที่ข้าพเจ้าค้นพบความผิดพลาดของข้าพเจ้านั้น ก็ทำให้ข้าพเจ้าค้นพบข้อผิดพลาดหรือความผิดปรกติในที่ตั้งของแวนแคว้น หรือเมืองสำคัญ ๆ ในประเทศอินเดีย ซึ่งคนทั้งโลกเชื่อว่าเป็นแดนกำเนิดของพระพุทธศาสนาและเป็นสถานที่ตั้งของสังเวชนียสถานทั้ง ๔ คือ สถานที่ประสูติ ตรัสรู้ แสดงปฐมเทศนา และปรินิพพาน

ดังที่ข้าพเจ้าจะได้คัดลอกข้อความที่ค้นพบในพระไตรปิฎกและอรรถกถาของฝ่ายเถรวาท ซึ่งระบุถึงระยะทางระหว่างแวนแคว้น หรือบ้านเมืองสำคัญ และได้สร้างตารางเปรียบเทียบระยะทางระหว่างแวนแคว้น หรือเมืองสำคัญ ทั้งจากพระไตรปิฎกและอรรถกถา กับระยะทางจริงในประเทศอินเดีย และระยะทางจริงจากสถานที่ตั้งในประเทศไทยและพม่า ให้ท่านทั้งหลายได้พิจารณาในลำดับถัดไป จึงขอให้ท่านได้พิจารณาข้อมูลที่ข้าพเจ้าได้แกะออกมาได้จากพระไตรปิฎกและอรรถกถา ดังต่อไปนี้..

ได้เสด็จออกจากกรุงราชคฤห์หลีกจาริก ไปอย่างไม่รีบเร่ง ด้วยทรงทำในพระหฤทัยว่า เราเมื่อเดินทางวันละโยชน์ ๒ เดือนจักถึงกรุงกบิลพัสดุ์ ซึ่งมีระยะทาง ๖๐ โยชน์จากกรุงราชคฤห์.

บทว่า อทธานมคคปฏิปนโน โหติ ความว่า ทรงดำเนินสู่ทางไกล อธิบายว่า ทางยาว. จริงอยู่ แม้กึ่งโยชน์ก็ชื่อว่า ทางไกล โดยพระบาลีในวิภังค์แห่งสมัยเดินทางไกลมีอาทิว่า พิงบริโภคด้วยคิดว่า เราจักเดินทางกึ่งโยชน์. ก็จากกรุงราชคฤห์ถึงเมืองนาลันทา ประมาณโยชน์หนึ่ง.

พระเจ้าอชาตศัตรู ได้ทรงสร้างพระสถูปบรรจุพระสรีระ ของพระผู้มีพระภาคเจ้าและงานมหารธรรมในกรุงราชคฤห์. ถามว่า ได้ทรงทำอย่างไร ?

ตอบว่า ได้ทรงทำการมหารธรรมตั้งแต่กรุงกุสินารจนถึงกรุงราชคฤห์เป็นระยะทาง ๒๕ โยชน์.

บทว่า เยน สวตถึ เตน จาริกิ ปุกคามิ ความว่า ท่านพระปุณณมันตานีบุตร ประสงค์จะเฝ้าพระศาสดา จึงหลีกไปโดยทิศทางที่กรุงสาวัตถี ตั้งอยู่. ก็เมื่อหลีกไป ท่านก็ให้กราบทูลแด่พระเจ้าสุทโธทนะ มหาราชให้ทรงรับเนยใส น้ำมัน น้ำผึ้ง และน้ำอ้อย เป็นต้นไปแล้ว เมื่อหลีกไปก็นำเพียงบาตรจีวร หลีกไปลำพังผู้เดียว เหมือนช้างตกมันละโซลงหลีกไปเหมือนราชสีห์ ไม่มีกิจด้วยเพื่อน. ถามว่า ก็เพราะเหตุไร ท่านมากรุงราชคฤห์พร้อมด้วยอันเตวาลิกของตน ๕๐๐ รูป แต่บัดนี้ หลีกไปผู้เดียว. ตอบว่ากรุงราชคฤห์ไกลจากกรุงกบิลพัสดุ์ ๖๐ โยชน์ ส่วนกรุงสาวัตถีไกล ๕๐ โยชน์ พระศาสดาเสด็จมาจากกรุงราชคฤห์ ๔๕ โยชน์ ประทับอยู่กรุงสาวัตถี

ท่านจึงเรียกว่า อิลิปตเน มิคทาเย. บทว่า อนุตรา จ คย อนุตรา จ โภธิ ได้แก่ ในสถานระหว่าง ๓ คาจุด ในช่วงของตำบลคยา และโพธิพฤกษ์. ตั้งแต่โพธิมณฑลสถานถึงตำบลคยา ๓ คาจุด กรุงพาราณสี ๑๘ โยชน์. อุปกาศิวก ได้เห็นพระผู้มีพระภาคเจ้าระหว่างโพธิสถานและตำบลคยา.

กุลบุตรนั้นไปถึงกรุงราชคฤห์ จึงถามว่า พระศาสดาทรงประทับ ณ ที่ไหน. ท่านมาจากที่ไหน ขอรับ. จากอุตรประเทศนี้. พระนครชื่อว่า สāvātthī มีอยู่ในทางที่ท่านมา ไกลจากพระนครราชคฤห์นี้ ประมาณ ๔๕ โยชน์ พระศาสดาประทับอยู่ ณ กรุงสāvātthī นั้น. กุลบุตรนั้นคิดว่า บัดนี้ไม่ใช่กาล เราไม่อาจกลับ วันนี้เราพักอยู่ในที่นี้ก่อน พรุ่งนี้จักไปสู่สำนักพระศาสดา. แต่นั้นจึงถามว่า เหล่าบรรพชิตที่มาถึงในยามวิกาลพัก ณ ที่ไหน. พัก ณ ศาลานายช่างหม้อนี้ ท่าน. ลำดับนั้น กุลบุตรนั้นขอพักกะนายช่างหม้อนั้นแล้ว เข้าไปนั่งเพื่อประโยชน์แก่การพักอาศัยในศาลาของนายช่างหม้อนั้น.

พระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น เมื่อราตรีสว่างแล้ว เสวยพระกระยาหารก่อน ครั้นเสร็จเรียบร้อยแล้ว เมื่อวันอุโบสถแห่งภาพปั๊กข์เป็นไปอยู่เมื่อดวงอาทิตย์ตก พระองค์เดียวไม่มีเพื่อนสองทรงบาตรและจีวร เสด็จจากกรุงสāvātthī ไป ๓๐ โยชน์ด้วยพระบาทที่เดียว เสด็จเข้าไปที่อยู่ของยักษนั้น. เพราะเหตุนี้ ท่านจึงกล่าวว่า พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับในที่อยู่ของอาฬวกยักษ์.

ทรงดำริว่า วันพรุ่งนี้จะเป็นวันเพ็ญอาสาฬหะแล้ว เวลาเช้ามีตมร รำพึงว่า เราควรแสดงธรรมแก่ใครก่อน (พอ) ทรงทราบว่ อาฬวดาบสและอุททกดาบสมรณภาพแล้ว จึงได้ตรวจดูท่านเบญจวัคคีย์เพื่อต้องการจะ (เสด็จไป) แสดงธรรมโปรด พึงเห็นว่าเหมือนเวลาที่ราชสีห์ตรวจดูทิศทั้ง ๔ ฉะนั้น.

เวลาที่พระตถาคตเจ้าทรงอุ้มบาตรและจีวรของพระองค์เสด็จออกไปจากต้นอชปาลนิโครธ ภายหลังเสวยพระกระยาหารแล้วด้วยทรงดำริว่า จักหมนล้อธรรมโปรดเบญจวัคคีย์ ดังนี้ แล้วเสด็จพุทธดำเนินเป็นระยะทาง ๑๘ โยชน์ พึงเห็นว่าเหมือนเวลาที่ราชสีห์เดินทางไปแล้วเหยื่อเป็นระยะทาง ๓ โยชน์ ฉะนั้น.

อย่างกระนั้นเลย เราพึงแสดงธรรมแก่ภิกษุปัญจวัคคีย์เหล่านั้นก่อน ในวันอาสาฬหะนี้มี เสด็จพุทธดำเนินจากมหาโพธิมุงกรุงพาราณสีระยะทาง ๑๘ โยชน์

ต่อมา พระศาสดาของพวกเราทรงบังเกิดในโลกอัสสีย กรุงราชคฤห์ประทับอยู่ ครั้งนั้น อนาคตินทิกเศรษฐีนำสินค้า ที่ผลิตในกรุงสāvātthī ไปยังเรือนของราชคฤห์เศรษฐีสหายของตนทราบว่พระศาสดาทรงอุบัติแล้วจึงเข้าไปเฝ้าพระศาสดาซึ่งประทับอยู่ ณ สีวัน ด้วยการเฝ้าครั้งแรกนั่นเอง ได้ตั้งอยู่ในโสดาปัตติผลแล้วทูลอาราธนาพระศาสดาให้เสด็จมายังกรุงสāvātthī ให้สร้างวิหารด้วยการบริจาคทรัพย์ แสนหนึ่ง ๆ ทุก ๆ โยชน์ตลอดทาง ๔๕ โยชน์

เหล่าอำมาตย์ปรึกษากันว่า ไม่อาจส่งสกุลใหญ่ ๆ ไป แต่เราจะส่งเฉพาะบุตรเศรษฐีคนหนึ่งไป จึงขอร้องธัญชัยเศรษฐี บุตรเมณฑกเศรษฐี. พระราชาทรงสดับคำปรึกษาของอำมาตย์เหล่านั้น ก็ทรงส่งธัญชัยเศรษฐีไป. ครั้งนั้น พระเจ้าโกศล พระราชทานตำแหน่งเศรษฐีให้เขาอยู่ในนครสาเกต ท้ายกรุงสāvātthī ไป ๗ โยชน์.

บทว่า สมุพฺพลาหิ สากิยานีหิ สทุธิ ความว่า พระนางมหาปชาบดี ทรงถือเพศบรรพชาอุทิศพระศพลภายในพระนิเวศน์นั่นเอง แล้วให้นางศากิยานีทั้ง ๕๐๐ นั้น ถือเพศบรรพชาเหมือนกันแล้วเสด็จหลีกไปพร้อมกับนางศากิยานีเป็นอันมากแม่ทั้งหมดนั้น.

บทว่า ปกุกามิ ได้แก่ทรงพระดำเนินไป. ในเวลาที่นางมหาปชาบดีนั้นทรงดำเนินไป เจ้าหญิงทั้งหลาย ผู้สุขุมลชาติจักไม่สามารถเดินไปด้วยพระบาทได้ เพราะเหตุนี้ เจ้าศากยะและเจ้าโกลิยะจึงได้จัดวาทองส่งไป. ก็นางศากิยานีเหล่านั้นคิดว่า เราเมื่อขึ้นยานไป เป็นอันชื่อว่าไม่กระทำความเคารพในพระศาสดา ดังนี้แล้วจึงได้ใช้พระบาทดำเนินไปตลอดทาง ๕๑ โยชน์. ฝ่ายเจ้าทั้งหลายให้จัดอารักขาทั้งข้างหน้าข้างหลัง บรรทุกข้าวสาร เนยใส และน้ำมันเป็นต้นเต็มเกวียน แล้วส่งบุรุษทั้งหลายไปด้วยสั่งว่า พวกท่านจงตระเตรียมอาหารในที่ที่นางศากิยานีเหล่านั้นไป ๆ กัน. บทว่า สูเนหิ ปาเทหิ ความว่า เพราะนางศากิยานีเหล่านั้นเป็นสุขุมลชาติ ตุ่มพองเม็ดหนึ่งผุดขึ้นที่พระบาททั้งสอง เม็ดหนึ่งแตกไป พระบาททั้งสองพองขึ้นเป็นประหนึ่งเมล็ดผลตุ่มกา.

โมคคัลลานะ ในวันที่ ๗ แต่วันนี้ (ไป) เราจักลงที่ประตูเมืองสังกัสสะ ในวันมหาปวารณา, ผู้ใคร่จะพบเราก็จงไปที่นั่นเถิด; ก็แลสังกัสสนครจากกรุงสาวัตถี มีประมาณ ๓๐ โยชน์

ก็ในวันนั้น พระผู้มีพระภาคเจ้าเสด็จลุกขึ้นในสมัยใกล้รุ่ง ทรงข้ามหากรุณาสมาบัติ ในพระคันธกุฎีที่พระเชตวันมหาวิหาร เมื่อทรงตรวจดูโลกด้วยพุทธจักขุอีก ทรงเห็นอุปนิสัยของการบรรลุพระอนาคามีผล ของพระอภวกุมาร การบรรลุโสดาของยักษ และในเวลาจบเทศนา สัตว์ ๘๔,๐๐๐ ได้ดวงตาเห็นธรรม เพราะฉะนั้น เมื่อราตรีสว่างแล้ว ทรงทำปุเรกัตกิจเสร็จแล้ว แต่ทรงทำปัจฉิมกัตกิจยังไม่เสร็จเที่ยว เมื่อวันอุโบสถแห่งกาฬปักข์เป็นไปอยู่ พระอาทิตย์ขึ้นแล้ว พระองค์เดียวไม่มีเพื่อน ทรงถือบาตรและจีวรเสด็จไปเส้นทาง ๓๐ โยชน์จากกรุงสาวัตถี โดยเสด็จไปด้วยพระบาทนั้นแลเสด็จเข้าไปยังที่อยู่ของยักษนั้น ด้วยเหตุนี้ ท่านจึงกล่าวว่า ในที่อยู่ของอภวกยักษ.

พระพุทธเจ้าทรงชำระศีลมีอาชีวะเป็นที่ ๘ อย่างนี้แล้ว ได้เสด็จถึงกรุงราชคฤห์ ประมาณ ๓๐ โยชน์จากฝั่งแม่น้ำอนโนมา โดยเพียง ๗ วัน.

อาจารย์บางคนกล่าวว่า วนสาวัตถี มีเรื่องเล่าว่า บริษัทของชฎิล ๑๖ คนเหล่านั้น ออกจากวนสาวัตถีถึงเมืองโกสัมพี จากเมืองโกสัมพีถึงเมืองสาเกตตามลำดับมีประมาณ ๖ โยชน์.

พระกาฬุทายีเถระกราบทูลความประสงค์ของพระราชบิดาให้ทรงทราบ พระผู้มีพระภาคเจ้าแหวดล้อมด้วยพระชีณาสพสองหมื่นเสด็จออกจากกรุงราชคฤห์ ถึงกรุงกบิลพัสดุ์ประมาณ ๖๐ โยชน์ เวลาสองเดือน. มีพระพุทธประสงค์จะทรงทำการสงเคราะห์พระประยูรญาติจึงแหวดล้อมด้วยพระชีณาสพหมื่นด้วยกันสองหมื่นรูป คือ ที่เป็นกุลบุตรชาวอังคะและมคธะหมื่นรูป ที่เป็นกุลบุตรชาวกรุงกบิลพัสดุ์หมื่นรูป นับจากกรุงราชคฤห์ ถึงกรุงกบิลพัสดุ์ ระยะทาง ๖๐ โยชน์ สองเดือนจึงถึง

เวลาที่พระตถาคตเจ้าทรงมำกัณฐกะมีนายฉันทะเป็นพระสหายเสด็จออกจากพระทวาร (นคร) ที่เทวดาเปิดถวาย ผ่านเลย (ไม่สนพระทัย) ราชสมบัติทั้ง ๓ ทรงครองผ้ากาสาวะที่พรหมน้อมเกล้าถวาย

แล้ว (อธิษฐานพระทัย) ถือบวช ณ ริมฝั่งแม่น้ำอินมานที่ เมื่อมีพระชนมายุได้ ๒๙ พระพรรษา (ต่อจากนั้น) ในวันที่ ๗ เสด็จไปยังเมืองราชคฤห์ เสด็จเที่ยวบิณฑบาตในเมืองราชคฤห์นั้นแล้ว (มาประทับ) เสวยพระกระยาหารที่เส้อมเขาชื่อป็นทวะ จนกระทั่งถึง (เวลา) ที่ทรงประทานปฏิญญาแด่ พระราชา (พิมพิสาร) เพื่อว่าครั้นตรัสรู้พระสัมมาสัมโพธิญาณแล้ว จะได้เสด็จมายังแคว้นมคธก่อนเพื่อน

บทว่า อนุทธวินทา มีความว่า วัด ชื่ออันธกวินทะ ห่างจากกรุงราชคฤห์ประมาณควาตุ ๑ เท่านั้น พระเถระอาศัยวัดนั้นอยู่มาจากอันธกวินทวิหารนั้น สู่กรุงราชคฤห์ เพื่อทำอุโบสถ. อธิบายว่า จริงอยู่ มหาวีหาร ๑๘ ตำบล รอบกรุงราชคฤห์มีสีมา อันเดียวกันทั้งหมด สีมาแห่งมหาวีหารเหล่านั้น พระธรรมเสนาบดีผูก เพราะเหตุฉะนั้น พระมหากัสสปเถระจึงต้องมา เพื่อให้สามัคคีแก่สงฆ์ในเวฬุวัน.

ถามว่า ก็พระราชา ทรงตั้งเสนาบดีในตำแหน่งเสนาบดีเมื่อเสนาบดีนั้นให้พระราชาทรงยินดีด้วย หน้าที่ของตน มีความจงรักภักดีต่อพระราชาเป็นต้น ทรงเอาตำแหน่งนั้นไปพระราชทานแก่คนอื่น ชื่อว่า ทรงกระทำไม่สมควรฉันใด พระศาสดาก็ฉันนั้น เสด็จไปเส้นทาง ๓ ควาตุ เพื่อไปต้อนรับพระมหากัสสปเถระ ประทับที่โคนต้นพหูปัตตะ ระหว่างกรุงราชคฤห์กับนาลันทา

จากความข้างต้นที่ข้าพเจ้าได้สืบค้นมาจากพระไตรปิฎกและอรรถกถา นี้ ทำให้ได้พบเห็นความ ผิดปรกติที่ว่า “เหตุใดระยะทางระหว่างที่ตั้งแคว้นแคว้น หรือเมืองสำคัญที่ปรากฏอยู่ที่ประเทศอินเดียจึง ไม่ตรงกับ ที่ได้บันทึกไว้ในพระไตรปิฎกและอรรถกถา” ข้าพเจ้าจึงตั้งเป็นประเด็นให้ชาวพุทธทั้งหลายได้ พิจารณาว่าเพราะเหตุใด แต่สำหรับข้าพเจ้าแล้วเห็นว่า หากเชื่อตามที่ชาวต่างชาติทำการค้นคว้าและระบุ ที่ตั้งแคว้นแคว้น บ้านเมืองสำคัญในประเทศอินเดียแล้ว เท่ากับพระไตรปิฎกที่บรรพบุรุษเราได้สืบทอด รักษากันมาผิดพลาด ดังนั้น ข้าพเจ้า จึงเลือกที่จะไม่เชื่อฝรั่งและแขกที่อินเดีย เพราะข้าพเจ้าเชื่อว่า พระไตรปิฎกที่บรรพบุรุษเราได้สืบทอดรักษามานั้นถูกต้อง แล้วท่านเล่าเชื่ออินเดียหรือเชื่อ พระไตรปิฎก?

เปรียบเทียบระยะทางระหว่างเมือง และสถานที่สำคัญ ที่เกี่ยวข้องกับพระพุทธรูปศานาศรมยพุกทศกาล

จากเมือง-เมือง	จากพระไตรปิฎก-อรรถกถา (๑ โยชน์ = ๑๖ กิโลเมตร)	จากแผนที่ประเทศอินเดีย (กิโลเมตร)	จากข้อสมมติฐานที่ตั้งในไทย-พม่า (กิโลเมตร)
จากสถานที่-สถานที่			
กรุงราชคฤห์-กรุงกบิลพัสดุ์	๖๐ โยชน์ = ๙๖๐ กม.	๘๐๐	๙๖๐
กรุงราชคฤห์-นาลันทา	๑ โยชน์ = ๑๖ กม.	๑๑.๕	?
กรุงราชคฤห์-กรุงกุสินารา	๒๕ โยชน์ = ๔๐๐ กม.	๕๕๔	๔๐๐
กรุงราชคฤห์-กรุงสาวัตถี	๔๕ โยชน์ = ๗๒๐ กม.	๘๕๔	๗๒๐
โพธิคยา-กรุงพาราณสี	๑๘ โยชน์ = ๒๘๘ กม.	๒๓๐	๒๘๘
กรุงสาวัตถี-เมืองสังกัสสะ	๓๐ โยชน์ = ๔๘๐ กม.	๒๗๐	๔๘๐
เมืองสาเกต-กรุงสาวัตถี	๗ โยชน์ = ๑๑๒ กม.	?	?
กรุงกบิลพัสดุ์-กรุงเวสาลี	๕๑ โยชน์ = ๘๑๖ กม.	๓๙๖	๘๒๐
แม่น้ำอโนมมา-กรุงราชคฤห์	๓๐ โยชน์ = ๔๘๐ กม.	?	๔๘๐
เมืองโกสัมพี-เมืองสาเกต	๖ โยชน์ = ๙๖ กม.	?	?
กรุงเวสาลี-กรุงราชคฤห์	๙ โยชน์ = ๑๔๔ กม.	๒๕๒	๑๔๔
กรุงกบิลพัสดุ์-กรุงกุสินารา	๓๕ โยชน์ = ๕๖๐ กม.	๑๕๐	๕๗๐
กรุงสาวัตถี-เมืองอาฬวี	๓๐ โยชน์ = ๔๘๐ กม.	?	๔๘๐

ลังกาทวีป...ไม่ใช่ศรีลังกา จากตำนานพระแก้วมรกตของไทย

ข้าพเจ้าคงจะต้องเปิดประเด็นไปเรื่อย ๆ จนกว่าจะมีใครอีกสักหลายคนจะเปิดใจที่จะละวางความเชื่อที่เพิ่งเกิดขึ้นเมื่อไม่กี่ร้อยปี หลังจากเซอร์ อเล็กซานเดอร์ คันทิงแฮม ได้ทำให้โลกทั้งโลกเข้าใจ ความจริงที่เกี่ยวกับประวัติศาสตร์พระพุทธศาสนา ผิดเพี้ยนไป แล้วหันกลับมาศึกษา ความจริงที่เกี่ยวกับประวัติศาสตร์พระพุทธศาสนา เพื่อความเข้าใจถูก เห็นถูก ต่อไป

วันนี้ จึงขอนำงานศึกษาของท่านธรรมทาส พานิช ซึ่งท่านได้ทุ่มเทความพยายามที่จะให้คนไทยเข้าใจความเป็นมาของชาติไทย ปัจจุบันท่านได้เสียชีวิตไปแล้ว แต่ก็ไม่ว่าจะมีใครใส่ใจงานศึกษาของท่าน และนำมาศึกษา ต่อยอด หรือเอาแต่ดูถูก ดูแคลนว่าไร้สาระ ดังเช่นที่ข้าพเจ้า จะหยิบยกมา ให้ท่านทั้งหลาย ได้พิจารณา ว่าด้วย “ลังกาทวีป” จากตำนานพระแก้วมรกตของไทย

เมื่อไม่นานมานี้ ศ.พิเศษ เจียจันทร์พงษ์ จากกรมศิลปากร ได้แต่งหนังสือเล่มหนึ่ง ซึ่งชื่อหนังสือ ก็เป็นข้อสรุปที่น่าสนใจยิ่งคือ “พระพุทธสิหิงค์จริงทุกองค์ ไม่มีปลอม แต่ไม่ได้มาจากลังกา” ขยายความสักนิดก็คือ ที่มีนักรู้พยายามที่จะยึดเหี้ยมว่า “พระพุทธสิหิงค์” เป็นของประเทศศรีลังกา แต่ท่านอาจารย์พิเศษได้เดินออกมาจากแถวแล้วบอกว่า “ไม่ใช่” แต่พระพุทธสิหิงค์สร้างขึ้นในประเทศไทยนี้เอง

แต่ที่จะนำมาผูกกับเรื่องที่ข้าพเจ้าจะนำมาเป็นประเด็นวิเคราะห์ต่อ ยอดก็คือ เรื่องที่ว่า “พระพุทธสิหิงค์มาจากลังกาจริง แต่ไม่ใช่ประเทศศรีลังกา” เพราะจากผลงานศึกษาของท่านธรรมทาส พานิช ที่ท่านได้ค้นคว้าพงศาวดาร ตำนานพระแก้วมรกต มีกล่าวไว้ตอนหนึ่งว่า

พระเจ้าอโนรุธิ กษัตริย์มอญพระองค์หนึ่ง ในสมัยประมาณ พ.ศ. ๑๔๐๐ ได้ยกกองทัพมา ท้าพเรือมายังลังกาทวีป มาขอคัดลอกพระไตรปิฎก แล้วเลยขอพระแก้วมรกต พาลงสำเภาก็เอาไปประเทศมอญเรือสำเภาทรงพระแก้วมรกต ถูกพายุพัดพาไปยังนครอินทปัตตมหานคร พระเจ้าปทุมสุริยวงศ์ (ยโศวรมเทวะ พ.ศ. ๑๕๓๒-๑๕๕๓) ได้พระแก้วมรกตแล้ว ถวายพระราชวังเดิมเป็นวัดพระแก้ว เรียกว่าพระนครวัดพระองค์ไปสร้างพระราชวังใหม่ เอาพนมผาแดงเป็นใจกลางพระนคร เรียกว่า พระนครหลวง

ถ้าวลังกาทวีป ในตำนานพระแก้ว คือเกาะลังกา เรือทรงพระแก้วก็จะไม่สามารถตรงไปยังนครอินทปัต (นครวัด) ได้.

(จาก พนม ทวาราวดี ศรีวิชัย โดย ธรรมทาส พานิช, สนพ.สุภาพใจ, ๒๕๓๘, หน้า ๗๖)

เอาเป็นว่า เมื่อท่านได้อ่าน ความบางตอนใน ตำนานพระแก้วมรกต ที่บันทึกไว้เก๋าก่อนที่ เซอร์ อเล็กซานเดอร์ คันทิงแฮม จะบอกว่า พระพุทธศาสนากำเนิดเกิดขึ้นที่อินเดีย และชมพูทวีปก็คือที่ตั้งประเทศอินเดีย ลังกาทวีป ซึ่งอยู่ตอนใต้ของชมพูทวีป จึงกลายเป็นเกาะซีลอน ที่ต่อมาเปลี่ยนชื่อเป็น “ประเทศศรีลังกา” นี้แล้ว

ท่านยังคิดว่า ศรีลังกา คือ ลังกาทวีป ที่พระพุทธองค์เสด็จไป ๓ หน และพระมหินทเถระกับพระสังฆมิตตาเถรี เสด็จไป ในสมัยพระเจ้าอโศกราช พ.ศ. ๒๓๖ หรือไม่?

ทำไมลักษณะที่ตั้งของแคว้นกัสมীরคัณธารรัฐจึงไม่ตรงตามใน พระไตรปิฎก และอรรถกถา

ตามประวัติศาสตร์พระพุทธศาสนา ที่นักประวัติศาสตร์ชาวตะวันตก เขียนขึ้นมาให้คนทั้งหลายได้เรียนต่อ ๆ กันมา จนตกมาถึงชาวไทย ได้ลงความเห็นเห็นว่า ศาสนทูตสายหนึ่ง ที่พระโมคคัลลี บุตติสสะ ให้เดินทางไปประกาศพระศาสนาที่ “กัสมীরคัณธารรัฐ” หลังจากที่พระเจ้าอโศกมหาราช ได้อุปถัมภ์ให้ทำการสังคายนาพระไตรปิฎก เมื่อ พ.ศ. ๒๓๕ นั้น และปัจจุบันถูกกำหนดว่าอยู่ที่ “แคชเมียร์” แต่เท่าที่ดูจากแผนที่ ที่มีอยู่ในมือ ณ ขณะนี้ เห็นว่า “ที่ตั้งของแคชเมียร์นั้นอยู่ห่างไกลจากมหาสมุทร มากกว่า ๑๐๐๐ กิโลเมตร” จึงขอความกรุณาท่านผู้รู้ได้อรรถาธิบายด้วยว่า ทำไมลักษณะที่ตั้งของแคว้นกัสมীরคัณธารรัฐจึงไม่ตรงตามใน พระไตรปิฎก และอรรถกถา ที่ว่า “แคว้นกัสมীরคัณธาระอยู่ไม่ไกลจากมหาสมุทร” ดังที่ข้าพเจ้ายกมาประกอบ ดังนี้

[พระมัชฌันติกเถระไปประกาศพระศาสนาที่กัสมীরคัณธารรัฐ]

ก็โดยสมัยนั้นแล ในแคว้นกัสมীরคัณธาระ ในฤดูข้าวกล้าสุก มีพญานาค ชื่ออารวาท ได้บันดาลฝน ชื่อว่าฝนลูกเห็บให้ตกลงมา ทำข้าวกล้าให้ลอยไป ยังมหาสมุทร. พระมัชฌันติกเถระเหาะขึ้นไปสู่เวหาจากนครปาตลีบุตร แล้วไปลงเบื้องบนสระอารวาทที่ป่าหิมพานต์ จงกรมอยู่บ้าง ยืนอยู่บ้าง นั่งอยู่บ้าง สำเร็จการนอนอยู่บ้าง บนหลังสระอารวาท. นางนาคมาณวิกาทั้งหลายเห็นพระเถระนั้นแล้ว จึงบอกแก่พญานาคอารวาทว่า ข้าแต่มหาราช! มีสมณะโล้นรูปหนึ่ง ทรงแผ่นผ้าที่ตัดขาดด้วยศัสตรา นุ่งห่มผ้าข้อมผาด ประทุษร้ายน้ำของพวกเรา.

จาก เล่ม ๑ อรรถกถา พระวินัยปิฎก มหาวีถังค์ ปฐมภาค ปฐมสมันตปาสาทิกาแปล หน้า ๑๑๒

ทำไมลักษณะที่ตั้งของกรุงกบิลพัสดุ์จึงไม่ตรงตามใน พระไตรปิฎก และอรรถกถา

ตามประวัติศาสตร์พระพุทธศาสนา ที่นักประวัติศาสตร์ชาวตะวันตก เขียนขึ้นมาให้คนทั้งหลายได้เรียนต่อ ๆ กันมา จนตกมาถึงชาวไทย ได้ลงความเห็นว่าเป็นเมืองหลวงของสักกะชนบท ซึ่งเป็นบ้านเมืองที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงใช้พระชนม์ชีพอยู่ ๒๙ ปี ก่อนจะออกบวช นั้น และปัจจุบันถูกกำหนดว่าอยู่ที่ ตีเลารโกฏี (Tilaurakot) ในเขตประเทศเนปาล ซึ่งในแผนที่อยู่ห่างจากมหาสมุทรเกือบ ๑๐๐๐ กิโลเมตร จึงขอความกรุณาท่านผู้รู้ได้อรรถาธิบายด้วยว่า ทำไมลักษณะที่ตั้งของกรุงกบิลพัสดุ์จึงไม่ตรงตามใน พระไตรปิฎก และอรรถกถา ที่ว่า “กรุงกบิลพัสดุ์อยู่ไม่ไกลจากมหาสมุทร” ดังที่ข้าพเจ้ายกมาประกอบ ดังนี้

บรรดาป่ามหาวันและภูฏาคารศาลานั้น ป่าใหญ่มีโอกาสเป็นที่กำหนดเกิดเอง ไม่ได้ปลูก ชื่อว่าป่ามหาวัน. ส่วนป่ามหาวันใกล้กรุงกบิลพัสดุ์ นี้เป็นอันเดียวกันกับป่าหิมพานต์ ไม่มีโอกาสเป็นที่กำหนด ตั้งจดมหาสมุทร. ป่ามหาวันนี้ไม่เป็นเช่นนั้น คือเป็นป่าใหญ่ มีโอกาสเป็นที่กำหนด; เพราะฉะนั้น จึงชื่อว่าป่ามหาวัน. ส่วนภูฏาคารศาลา อันถึงพร้อมด้วยอาการทั้งปวง ซึ่งสร้างให้มีหลังคาคลายทรวดทรงแห่งหงส์ ทำเรือนยอดไว้ข้างใน ณ อารามที่สร้างไว้อาศัยป่ามหาวัน ฟังทราบว่าเป็นพระคันธกุฎีสำหรับพระผู้มีพระภาคพุทธเจ้า.

จาก เล่ม ๒ อรรถกถา พระวินัยปิฎก มหาวีถัมภ์ ปฐมภาค เจริญชกัณทวารณา หน้า ๓๑๖

ทำไมลักษณะที่ตั้งของนครสาวतीจึงไม่ตรงตามใน พระไตรปิฎก และอรรถกถา

ตามประวัติศาสตร์พระพุทธศาสนา ที่นักประวัติศาสตร์ชาวตะวันตก เขียนขึ้นมาให้คนทั้งหลายได้เรียนต่อ ๆ กันมา จนตกมาถึงชาวไทย ได้ลงความเห็นว่าเป็นเมืองหลวงของแคว้นโกศล ซึ่งเป็นที่ตั้งของวัดเชตวันนารามที่ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี สร้างถวายพระพุทธเจ้า และเป็นแคว้นที่พระพุทธองค์ทรงพำนักอยู่นานถึง ๒๕ พรรชานั้น และปัจจุบันถูกกำหนดว่าอยู่ที่ สาเหต-มาเหต (Saheih-Maehih) ในเขตจังหวัดบารไรจ์ (Bahraich) ประเทศอินเดีย ล้อมรอบอยู่ด้วยแคว้นสำคัญๆ คือวังสะ มัลละ กาสี วัชชี มคธ และอังคะ ห่างจากชายฝั่งมหาสมุทร ประมาณ ๗-๘๐๐ กิโลเมตร จึงขอความกรุณาท่านผู้รู้ได้อรรถาธิบายด้วยว่า ทำไมลักษณะที่ตั้งของนครสาวतीจึงไม่ตรงตามใน พระไตรปิฎก และอรรถกถา ที่ว่า “นครสาวतीอยู่ไม่ไกลจากมหาสมุทร” ดังที่ข้าพเจ้ายกมาประกอบดังนี้

ลำดับนั้น เมื่อพระผู้มีพระภาคเจ้าของเรา เสด็จอุบัติในโลก ทรงประกาศพระธรรมจักรอันบรรลุนิพพานในกรุงสาวती โดยลำดับ พ่อค้าชาวกรุงสาวती ๗๐๐ คน แล่นเรือไปสู่มหาสมุทรมุ่งไปยังสุวรรณภูมิ. นาวาที่พวกพ่อค้าขึ้นขึ้นไป ถูกกำลังลมพัดผันให้ปั่นป่วน จึงหมุนไปข้างโน้นข้างนี้ จนถึงประเทศที่นางเวมานิกเปรตนั้นอยู่. ลำดับนั้นนางเวมานิกเปรตนั้น จึงแสดงตนแก่พวกพ่อค้านั้น พร้อมด้วยวิมาน.

กับอีกตอนหนึ่งที่กล่าวถึงทรัพย์สินสมบัติของท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี จมลงมหาสมุทร ความว่า

อนึ่ง ทรัพย์๑๘ โกฏิ จำนวนอื่น ซึ่งเป็นของประจำตระกูลของท่านเศรษฐีนั้น ฝังไว้ที่ฝั่งแม่น้ำ เมื่อฝั่งแม่น้ำถูกน้ำในแม่น้ำอจิรวดีเซาะพังหลายที่เคลื่อนลงมหาสมุทรไป. ตุ่มโลหะ (ที่บรรจุทรัพย์) ตามที่ปิดไว้และประทับตราไว้นั้นก็กลิ้งไปในท้องทะเล.

จาก เล่ม ๕๕ อรรถกถา พระสูตรตันตปิฎก ขุททกนิกาย ชาดก ภาค ๑ ปฐมสมันตปาสาทิกาแปล

ทำไมลักษณะที่ตั้งของ “นาลกคาม” จึงไม่ตรงตามใน พระไตรปิฎก และอรรถกถา

ตามประวัติศาสตร์พระพุทธศาสนา ที่นักประวัติศาสตร์ชาวตะวันตก เขียนขึ้นมาให้คนทั้งหลายได้เรียนต่อ ๆ กันมา จนตกมาถึงชาวไทย ได้ลงความเห็นว่าเป็นบ้านเกิดของพระธรรมเสนาบดี คือ พระสารีบุตร นั้น และปัจจุบันถูกกำหนดว่าอยู่ที่ หมู่บ้าน สารีจักร ในเขตจังหวัดนาลันทา รัฐพิหาร ประเทศอินเดีย อยู่ใกล้กับมหาวิทยาลัยนาลันทาที่เคยรุ่งเรืองมาในอดีต โดยตั้งอยู่ห่างจากราชคฤห์ ไปทางเหนือเป็นระยะทาง ๑๒ กิโลเมตรเศษ จึงขอความกรุณาท่านผู้รู้ได้อรรถาธิบายด้วยว่า ทำไมลักษณะที่ตั้งของ “นาลกคาม” จึงไม่ตรงตามใน พระไตรปิฎก และอรรถกถา ที่ว่า “นาลกคาม อยู่ทางทิศตะวันออกของกรุงราชคฤห์” ดังที่ข้าพเจ้ายกมาประกอบ ดังนี้

พระธรรมเสนาบดี ทำวัตรแก่พระผู้มีพระภาคเจ้าแล้วเข้าสู่ที่พักกลางวัน.เมื่อเหล่าอันตเวทสิกทำวัตรในพระเชตวันนั้นกลับไปแล้ว ท่านก็ปิดกวางที่พักกลางวันปูแผ่นหนัง ล้างเท้า นั่งขัดสมาธิเข้าผลสมาบัติ. ครั้นท่านออกจากผลสมาบัตินั้นตามกำหนดแล้ว เกิดปริวิตกอย่างนี้ว่า พระพุทธเจ้าทั้งหลายปรินิพพานก่อนหรือพระอัครสาวกหนอ. ก็รู้ว่าอัครสาวกก่อน. จึงสำรวจดูอายุสังขารของตน. ก็รู้ว่าอายุสังขารของตนจักเป็นไปได้เพียง ๗ วันเท่านั้น จึงดำริว่า จักปรินิพพานที่ไหนหนอ. คิดอยู่รำไปว่า ท่านราหุลปรินิพพานในดาวดึงส์ ท่านพระอัญญาโกณฑัญญะ ในสระฉัททันต์ เราเล่าจะปรินิพพาน ณ ที่ไหน. ก็เกิดสติปรารภมารดาขึ้นว่า มารดาของเราแม้เป็นมารดาของพระอรหันต์ ๗ รูป ก็ไม่เสื่อมใสในพระพุทธ พระธรรม และพระสงฆ์ มารดานั้นมีอุปนิสัยหรือไม่หนอระลึกได้แล้วก็เห็นอุปนิสัยแห่งโสดาปัตติมรรค พิจารณาว่ามารดาจักบรรลุด้วยเทศนาของใคร ก็รู้ว่าจักบรรลุด้วยเทศนาของเรา ไม่ใช่ของผู้อื่น ก็ถ้าหากว่าเราพึงเป็นผู้ชวนชวายน้อยเสียไซ้ คนทั้งหลายก็จักว่ากล่าวเราเอาได้ว่า พระสารีบุตรเป็นที่พึงได้แม้แก่คนอื่น ๆ จริงอย่างนั้น ในวันเทศนาสมจิตตสูตรของท่าน เทวดาแสนโกฏิก็บรรลुพระอรหัต เทวดาที่บรรลุมรรค ๓ นับไม่ถ้วนและในที่อื่นปรากฏว่ามีการบรรลुकันมากมาย อนึ่งเล่าเพราะทำจิตให้เสื่อมใสในพระเถระ ตระกูลถึง ๘๐,๐๐๐ ตระกูล บังเกิดในสวรรค์ บัดนี้ พระเถระไม่อาจเพื่อกำจัดแม้เพียงความเห็นผิดของมารดาได้ เพราะฉะนั้น จึงตกลงใจว่าเราจักเปลื้องมารดาออกจากมิจฉาทิฏฐิ แล้วจักปรินิพพานในห้องน้อยที่เกิดดำริต่อไปว่า เราจักทูลลาพระผู้มีพระภาคไปในวันนี้แหละ จึงเรียกพระจุนทะเถระมาว่า มาไปกันเถิดท่านจุนทะ ท่านจงบอกภิกษุบริษัท ๕๐๐ รูปของเราว่า อาวุโสท่านจงถือบาตรและจีวร พระธรรมเสนาบดี ประสงค์จะไปนาลกคาม. พระเถระได้ทำอย่างนั้น. ภิกษุเก็บเสนาสนะถือบาตรจีวรมายังสำนักพระเถระ.

จาก เล่มที่ ๑๓ อรรถกถา พระสูตรตันตปิฎก ทีมนิกาย มหาวรรค

และข้อความที่ระบุที่ตั้งของ นาลกคาม หรือ นาฬกคาม ซึ่งเป็นบ้านเกิดของพระธรรมเสนาบดี ที่ว่า...

ดิฉันจะเล่าเหตุผลอันนั้นถวายพระคุณเจ้า
นิมนต์ฟังเถิด คือ มีหมู่บ้านหมู่หนึ่งชื่อนาฬกคาม ตั้งอยู่ทางทิศ
ตะวันออกของพระนครราชคฤห์ ดิฉันเป็นบุตรสะใภ้ประจำตระกูล
ของบ้านนั้นอันตั้งอยู่ภายในบุรี ชุมชุมในหมู่บ้านนั้นเรียกดิฉันว่า
เสสวดี ดิฉันมีใจชื่นบาน ได้ก่อสร้างกุศลกรรมไว้ในชาตินั้น คือ
ได้บูชาพระธาตุพระธรรมเสนาบดี นามว่า อูปติสสะ ซึ่งเป็นที่
บูชาของทวยเทพและมนุษย์ทั้งหลายผู้มากไปด้วยคุณความดีมีศีลเป็นต้น
หาประมาณมิได้ ซึ่งนิพพานไปแล้ว

จาก พระไตรปิฎก เล่ม ๒๖ พระสุตตันตปิฎก ขุททกนิกาย วิมาน-เปตวัตถุ เถระ-เถรีคาถา

ภาคที่ ๒
ลองมามองข้อสันนิษฐานใหม่
โดยใช้ “ปัญญา” ไคร่ครวญดู

ข้อสมมติฐานใหม่...พระพุทธรูปเจ้าประสูติในพม่าไม่ใช่ที่เนปาล

ก่อนอื่นต้องขอยกตัวก่อนว่าข้าพเจ้าเป็นเพียงวิศวกรชาวไทยคนหนึ่ง ที่ไม่ใช่ทั้งนักโบราณคดี ไม่ใช่ทั้งนักประวัติศาสตร์หรือนักมานุษยวิทยา แต่เมื่อประมาณ ๕ ปีที่ผ่านมา ข้าพเจ้ากลับต้องมาทุ่มเทเวลาให้กับการศึกษาและค้นคว้าเกี่ยวกับข้อสมมติฐานใหม่ว่าด้วย สถานที่ประสูติ สถานที่ตรัสรู้ สถานที่แสดงปฐมเทศนา และสถานที่ปรินิพพาน ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ก็ด้วยเหตุที่ว่า ข้าพเจ้าได้ทำลายเสียซึ่งความเชื่อที่เพิ่งเกิดขึ้นเมื่อ ๑๐๐ กว่าปีที่ผ่านมา ที่ว่า พระพุทธรูปเจ้าประสูติในประเทศเนปาล ตรัสรู้ แสดงปฐมเทศนา และปรินิพพานในประเทศอินเดีย ซึ่งข้าพเจ้าได้เชื่อตามที่ได้ถูกสอนมาจากห้องเรียน และอ่านได้จากตำราทั่วไป

ข้าพเจ้ามีเหตุผลอย่างแน่นหนากที่จะสนับสนุนข้อสรุปเช่นนั้นของข้าพเจ้า เมื่อได้ค้นพบว่า **ใครคือผู้ที่ประกาศให้ชาวโลกทั้งหลายรู้และเชื่อตามความเชื่อผิด ๆ เช่นนั้น**

เมื่อประมาณ ๑๕๐ ปีที่ผ่านมา ท่านเซอร์ อเล็กซานเดอร์ คันทิงแฮม วิศวกรชาวอังกฤษ ได้เข้าไปทำการขุดค้นและสำรวจซากโบราณวัตถุที่สืบเนื่องกับพระพุทธศาสนา ในที่สุดท่านเซอร์พร้อมด้วยผู้ช่วยของเขาก็ได้ขุดพบพระพุทธรูปปางปรินิพพานที่จมอยู่ใต้ดิน บริเวณที่มีกองซากปรักหักพังปรากฏอยู่ และโดยเพียงสิ่งที่ได้ค้นพบเท่านั้น เขาจึงได้สรุปและประกาศว่า “สถานที่แห่งนี้เป็นที่ปรินิพพานของพระพุทธเจ้า” ปัจจุบันคือ ตำบลกาเซีย จังหวัดกุตินาการ์ รัฐอุตตรประเทศ ของประเทศอินเดีย และเป็นจุดเริ่มต้นให้มีการขุดค้นหา สถานที่ต่าง ๆ โดยตั้งสมมติฐานของสถานที่ในสมัยพุทธกาลจากบันทึกของหลวงจีนที่เดินทางมาจาริกแสวงบุญในประเทศอินเดีย ราวพุทธศักราชได้พันปีเศษแล้ว ซึ่งเป็นช่วงที่ลัทธิมหายานเฟื่องฟูในอินเดีย

ต่อมา ในปีพุทธศักราช ๒๔๓๘ ดร.ฟือห์เรอร์ นักโบราณคดีชาวเยอรมัน ได้กล่าวถึงความผิดพลาดในการด่วนสรุปที่ตั้งของสถานที่ปรินิพพานว่าเป็นเพราะ เซอร์ อเล็กซานเดอร์ คันทิงแฮม ไม่เคยได้อ่านพระไตรปิฎกและคัมภีร์อรรถกถา เมื่อ ดร.ฟือห์เรอร์ ได้ค้นพบเสาศิลาจารึกเป็นคนแรก และที่เสานั้นมีจารึกอักษรโบราณ ที่อีก ๗ ปีต่อมาได้ทำการอ่านออกมาสรุปได้ว่า “สถานที่แห่งนี้เป็นที่ประสูติของพระพุทธเจ้า ซึ่งพระเจ้าอโศกมหาราชได้มานมัสการและสร้างเสาศิลาเพื่อเป็นเครื่องรำลึกถึงพระพุทธเจ้า” สถานที่แห่งนั้นปัจจุบันคือ ตำบลลุมมินเด ประเทศเนปาล

นับตั้งแต่นั้นมาเป็นลำดับ ความเชื่อที่ว่าสถานที่ประสูติของพระพุทธเจ้าอยู่ในดินแดนเนปาล และสถานที่ปรินิพพานอยู่ในดินแดนอินเดีย ก็ได้รับการเผยแพร่ไปอย่างกว้างขวางจนถึงปัจจุบันนี้ โดยอาศัยหลักฐานตั้งต้นเพียง การค้นพบพระพุทธรูปปางปรินิพพานและเสาศิลาของพระเจ้าอโศกมหาราช

อะไรคือเหตุผลที่แน่นหนากที่นำไปสู่การทำลายเสียซึ่งความเชื่อเดิมนั้นเล่า? ข้าพเจ้ามีเหตุผล ๔ ประเด็นหลัก ซึ่งข้าพเจ้าเรียกว่า “**หลักฐานแห่งความสับสน**” ได้แก่

- (๑) พระเจ้าอโศกมหาราชผู้สร้างเสาศิลาที่ได้มีการค้นพบที่ตำบลลุมมินเด ในเนปาล เป็นคนละองค์กับพระเจ้าอโศกมหาราชในพระไตรปิฎก และเป็นผู้ที่ได้เป็นองค์อุปถัมภ์การสังคายนาพระไตรปิฎกครั้งที่ ๓ ที่มหาวิหาร อโศการาม เมืองปาตลีบุตร เมื่อปีพุทธศักราช ๒๓๕

- (๒) ระยะทางระหว่างเมืองต่างๆ สถานที่สำคัญต่างๆ ในประเทศอินเดียและเนปาล มีความขัดแย้ง อย่างมากกับระยะทางที่ระบุไว้ในพระไตรปิฎกและคัมภีร์อรรถกถา ซึ่งยึดถือโดยฝ่ายเถรวาท
- (๓) ที่ตั้งของเมือง หรือแคว้นที่สำคัญๆ ในประเทศอินเดีย มีความขัดแย้งอย่างมากจากที่กล่าวระบุ ไว้ในพระไตรปิฎกและคัมภีร์อรรถกถา ซึ่งยึดถือโดยฝ่ายเถรวาท
- (๔) ที่ตั้งของเมือง หรือแคว้นที่สำคัญๆ ในประเทศอินเดีย มีความขัดแย้งอย่างมากจากที่กล่าวระบุ ไว้ในบันทึกการเดินทางของท่านฟาเหียน ซึ่งเป็นภิกษุชาวจีนที่เดินทางมายังชมพูทวีป ในราว พ.ศ. ๙๔๒

แต่ในขณะนี้ หลังจากที่ข้าพเจ้าได้ทุ่มเทเวลาในการศึกษาค้นคว้ามาเป็นเวลาหลายปีมานี้ ได้อ่านหนังสือโบราณ ตำนาน และพงศาวดาร รวมทั้งการออกสำรวจภาคสนาม ทำให้ข้าพเจ้าสามารถที่จะกำหนดตำแหน่งของสถานที่และเมืองสำคัญๆ ในสมัยพุทธกาลออกมา และเมื่อสอบเทียบกับระยะทาง ตลอดทั้งลักษณะที่ตั้งที่มีกล่าวไว้ในพระไตรปิฎกและคัมภีร์อรรถกถาแล้วมีความสอดคล้องกันอย่างยิ่ง และในหลายสถานที่ที่ข้าพเจ้าเดินทางไปสำรวจก็ได้พบซากโบราณวัตถุและหลักฐานร่องรอยทางโบราณคดีที่มีอายุย้อนไปถึง ๒,๕๐๐-๓,๐๐๐ ปี ซึ่งเป็นช่วงเวลาร่วมสมัยพุทธกาล จึงเป็นข้อสนับสนุนข้อสมมติฐานของข้าพเจ้ามากยิ่งขึ้น

ซึ่งข้าพเจ้าจะขอสรุปข้อสมมติฐานใหม่ของข้าพเจ้าว่าด้วยสถานที่สำคัญที่เกี่ยวข้องกับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่เรียกว่า “สังเวชนียสถาน ๔” เป็นดังนี้

- (๑) สถานที่ประสูติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่เรียกว่า “ลุมพินีวัน” อยู่ในพื้นที่ LUNGBINI GARDEN เมือง PA-AN เขตรัฐ KAYIN ประเทศพม่า
- (๒) สถานที่ตรัสรู้ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่เรียกว่า “โพธิมณฑล” อยู่ในพื้นที่ โนนโพธิ์ใหญ่ ตำบลบ้านโพธิ์ กิ่งอำเภอโคกโพธิ์ชัย จังหวัดขอนแก่น
- (๓) สถานที่แสดงปฐมเทศนาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่เรียกว่า “อิสิปตนมฤคทายวัน” อยู่ในพื้นที่ วัดเขาพระบาทน้อย ตำบลสองคอน อำเภอแก่งคอย จังหวัดสระบุรี
- (๔) สถานที่ปรินิพพานขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่เรียกว่า “สาละวันทยาน” กรุงเทพมหานคร อยู่ในพื้นที่ วัดพระแท่นดงรังวรวิหาร ตำบลพระแท่น อำเภอท่ามะกา จังหวัดกาญจนบุรี

ขณะนี้ข้าพเจ้ากำลังร่วมกับคณะบุคคลต่างๆ เพื่อที่จะออกสำรวจสภาพพื้นที่เพื่อทำการค้นคว้าอย่างลึกซึ้งและละเอียดยิ่งกว่านี้ ซึ่งข้าพเจ้าคาดหวังว่าในอนาคตอันใกล้นี้ คงจะได้มีโอกาสพบ “วัตถุพยาน” ที่จะมายืนยันข้อสมมติฐานของข้าพเจ้า ซึ่งคงจะทำให้เราได้รับรู้สิ่งที่ตั้งถามบนผืนแผ่นดินนี้ที่จะได้รับการเปิดเผย และทำให้ความตั้งใจที่จะทำงานฟื้นฟูพระพุทธศาสนาในยุคหลังถึงพุทธกาลนี้ บรรลุผลสมดังความตั้งสัตย์อธิษฐาน.

ข้อสันนิษฐานใหม่ว่าด้วยชื่อ “ราชสีมา” ... ข้อสรุปที่ตั้งของเมืองเวสาลี แคว้นวัชชี

เรื่องชื่อจังหวัดนครราชสีมา ว่ากันว่ามีข้อสันนิษฐานถึงที่มาของชื่ออยู่หลายสำนวน บางสำนวน ว่าเป็นที่ คอน-ราชสีห์-มา ซึ่งฟังเป็นนิทานไปเลย วันนี้ข้าพเจ้าจึงขอร่วมตั้งข้อสันนิษฐานใหม่ว่าด้วยชื่อ “ราชสีมา” ดังนี้

โดยรูปศัพท์ คำว่า “สีมา” คือแดนของบ้านเมือง ถิ่นที่ ซึ่งคงไม่ใช่บ้าน เมือง ถิ่นที่ขนาดเล็กหรือย่อมเป็นแน่ เพราะมีคำว่า “ราช” อยู่ประกอบข้างหน้า จึงหมายถึงเป็นเขตหรือแดนของบ้านใหญ่ เมืองใหญ่ชั้นมหานครทีเดียว ถ้ามองว่า บ้านนั้น เมืองนั้น ชื่อว่าอะไร ตั้งอยู่ที่ไหน ก็ข้อสันนิษฐานตามที่กำลังศึกษาเรื่อง ประวัติศาสตร์พระพุทธศาสนาในดินแดนประเทศไทยปัจจุบันนี้ว่า บริเวณแถบนี้คือ “สีมา” หรือเขตกันแดนของมหานครที่ชื่อว่า “ราชคฤห์มหานคร” ถ้าถามต่อว่าเขตแดนนี้เป็นเมืองอะไรเล่า ก็ตอบว่าเป็นเมืองที่ไม่เล็กเหมือนกัน จัดเป็นมหานครเช่นเดียวกันมีชื่อว่า “มหานครเวสาลี” อาศัยเหตุอะไร จึงสันนิษฐานอย่างนี้ ก็จะอธิบายว่า

จากผลการศึกษามาเป็นลำดับนั้น ได้สันนิษฐานว่าบริเวณชากเมืองเก่าที่ อ.บ้านไผ่ จ.ขอนแก่น อาจจะเคยเป็นที่ตั้งของ “เวฬุวนาราม” อารามแห่งแรกในพระพุทธศาสนาที่พระเจ้าพิมพิสารแห่งกรุงราชคฤห์มหานคร ได้ถวายอุทยานป่าไผ่ใกล้กรุงราชคฤห์ให้เป็นอารามแห่งแรกแก่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นหลักหมุด

จากนั้น จึงได้นำความในอรรถกถาแห่ง “รัตนสูตร” ซึ่งได้อธิบายเหตุการณ์เมื่อครั้งแคว้นวัชชีเกิดทุกข์ภัยพิบัติ คือ ฝนแล้ง ข้าวกล้าในนาตาย เพราะไม่มีน้ำเป็นส่วนมาก ข้าวปลาหายาก โรคห่าระบาดผู้คนล้มตายเป็นอันมาก ฤกษ์ปีศาจจึงอาละวาด สุดท้ายจะแก้ไขเยียวยา พระเจ้าลิจฉวีจึงให้เจ้าชายมหาลิเป็นราชทูตไปสู่กรุงราชคฤห์ เพื่อเข้าเฝ้าพระเจ้าพิมพิสาร เพื่อทูลขอประทานโอกาสให้พระผู้มีพระภาคเจ้าได้เสด็จไปบำบัตถกัมมัฏฐานในพระนครเวสาลี ก็โดยเมื่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงรับคำอาราธนาทูลเชิญเสด็จแล้วนั้น ก็มีความว่า

ครั้นได้เวลากำหนด พระผู้มีพระภาคเจ้าพร้อมด้วยพระสงฆ์ ๕๐๐ รูป ก็เสด็จพระนครเวสาลีโดยมรรคานั้นด้วยพระเกียรติยศอันสูง ซึ่งพระเจ้ากรุงราชคฤห์ทูลถวายโดยระยะทาง ๕ โยชน์ กำหนดวันละโยชน์ เสด็จประทับแรมตามระยะทางรวม ๕ วัน ก็ถึงฝั่งแม่น้ำคงคา (บาลีว่า คงคาย) เสด็จลงเรือพระที่นั่งซึ่งพระเจ้าพิมพิสารจัดถวาย งดงามสมพระเกียรติยิ่งนัก

พระผู้มีพระภาคเจ้าพร้อมด้วยพระสงฆ์สาวกเสด็จทางชลมารคสิ้นระยะทาง ๑ โยชน์ ก็ถึงท่าพระราชอาณาจักรเขตพระนครเวสาลี จึงเสด็จขึ้นจากเรือรับสักการะปฏิสันถาร ซึ่งเจ้าชายมหาลิหัวหน้าคณะทูตกราบทูลให้พระเจ้าลิจฉวีจัดถวายให้โอรพารยิ่งกว่าพระนครราชคฤห์ จัดเสด็จตามระยะทาง ๓ โยชน์สิ้นเวลา ๓ วัน ก็ถึงชนพระนครเวสาลี

ก็มีเหตุอันบังเอิญโดยแท้ที่วันอาทิตย์ที่ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๔๖ ข้าพเจ้าได้รับคำเชิญชวนให้ไปร่วมกิจกรรมธรรมสังเวย ซึ่งคณะดังกล่าวมีความประสงค์จะไปเจริญวิปัสสนากรรมฐานและแผ่เมตตาให้แก่ดวงวิญญาณทั้งหลายที่ “ประตูโบราณ” ตำบลธารปราสาท อำเภอโนนสูง จังหวัดนครราชสีมา ซึ่งข้าพเจ้าเองขับ

รถผ่านไป-มาเสมอเมื่อต้องกลับบ้านที่จังหวัดขอนแก่น แต่ยังไม่เคยเข้าไปที่ “บ้านปราสาท” นี้สักครั้ง จึงได้ตกปากรับคำที่จะไปด้วยความยินดี

แล้วจึงรับเป็นภาระที่จะหาข้อมูลสถานที่อื่น ๆ ที่ควรแวะชมนอกจากที่จะมุ่งไปที่ “บ้านปราสาท” แต่เพียงที่เดียว ความคิดที่จะพาคณะไปยังวัดธรรมจักรเสมาราม ซึ่งอยู่ใกล้เขตเมืองโบราณเสมา ที่ อำเภอสูงเนิน จังหวัดนครราชสีมา จึงเกิดขึ้น ทำให้ข้าพเจ้าต้องศึกษารายละเอียดและสิ่งที่น่าสนใจ เพื่อจะได้เตรียมไว้เล่าสู่คณะฟังตามประสามัคคุเทศก์จำเป็น

สิ่งที่น่าสนใจอย่างยิ่งก็คือ “แผนผังบริเวณแหล่งโบราณคดีเมืองเสมา” ที่ปรากฏอยู่ในหนังสือที่ชื่อ “ศรีจนาศะ รัฐอิสระที่ราบสูง” หน้าที่ ๑๕๒ เพราะแผนผังที่ว่า ได้แสดงให้เห็นแนวหรือร่องรอยของคูน้ำและคันดินล้อมรอบตัวเมืองเสมา ซึ่งมีอยู่ ๓ ชั้น ที่ว่า “น่าสนใจอย่างยิ่ง” ก็เพราะว่ามีความในอรรถกถาบทหนึ่งว่า

เวสาลีย มีความว่า ไกลนครที่มีชื่อนั้น คือ มีโวหารเป็นไป ด้วยอำนาจจิตดีเลิศ. จริงอยู่ นครนั้น เรียกว่า เวสาลี เพราะเป็นเมืองที่กว้างขวาง ด้วยขยายเครื่องล้อม คือกำแพงถึง ๓ ครั้ง. ความสงบในตติยปาราชิกนี้ มีเท่านี้. อันผู้ปรารถนาอนุพุทธิกภาพึงถือเอาจากวรรณนาแห่งรัตนสูตร ในอรรถกถาแห่งขุททกปาฐะชื่อ ปรมัตถโชติกาเถิด

ด้วยความน่าสนใจอย่างยิ่ง จึงต้องกางแผนที่ประเทศไทยขึ้นมาเล็งทิศวัดระยะทาง จึงได้พบწყที่น่าสนใจยิ่งไปขึ้นไปอีกว่า

ระยะทางวัดจาก จุดที่สันนิษฐานว่าเป็น “เวฬุวนาราม” มาถึงที่ “บ้านปราสาท” นั้น เป็นระยะทางประมาณ ๘๐ กิโลเมตร (๕ โยชน์โดยประมาณ)

จากจุด “บ้านปราสาท” มีลำธารที่เชื่อมต่อลำตะคอง วัดระยะตามลำน้ำไปประมาณ ๑๖ กิโลเมตร (๑ โยชน์โดยประมาณ)

จากจุดสิ้นสุดระยะตามลำน้ำนั้น วัดระยะทางไปถึงที่ตั้งของ “เมืองโบราณเสมา” จะได้ระยะทางประมาณ ๔๘ กิโลเมตร (๓ โยชน์โดยประมาณ)

ซึ่งระยะทางดังกล่าวข้างต้นสอดคล้องกับระยะทางในอรรถกถาแห่ง “รัตนสูตร” จนทำให้ให้เกิดความเชื่อมั่นที่จะตั้งข้อสันนิษฐานว่า “เมืองโบราณเสมา” คือที่ตั้งของ “พระนครเวสาลี” นี้เองจึงเป็นที่มาของข้อสันนิษฐานใหม่ว่าด้วยชื่อ “ราชสีมา” อันเนื่องเพราะดินแดนแถบนี้เป็นสีมา หรือเขตแบ่งแดนระหว่าง “พระนครราชคฤห์” กับ “พระนครเวสาลี” ด้วยประการฉะนี้

และหากท่านได้อ่านเรื่องราว การก่อตั้งแคว้นวัชชี ในอรรถกถา “มหาสิหนาทสูตร” ก็จะได้รู้เรื่องราวของ “พระราชชาของชนชาวเลี้ยงโค” หรืออีกนัยหนึ่งก็คือ “โคราชา” ซึ่งเป็นชื่อเมืองโบราณ ในบริเวณอำเภอสูงเนิน จังหวัดนครราชสีมา ที่มีชื่อว่า “โครามปุระ” หรือที่นิยมเรียกกันแพร่หลายว่า “เมืองโคราช” นั่นเอง

จึงสรุปข้อสมมติฐานที่ตั้งของกรุงเวสาลี แคว้นวัชชี เมื่อครั้งพุทธกาลอยู่ในพื้นที่ อำเภอสูงเนิน จังหวัดนครราชสีมา ของประเทศไทย.

คันทาลังกาทวีป แกระรอยจากเอกสารโบราณ

สวัสดีครับ... หายไปนาน มาคราวนี้ นำประเด็น "คันทาลังกาทวีป แกระรอยจากเอกสารโบราณ" มาฝาก เพื่อแสดงความเห็น และขอคำชี้แนะครับ

๑. ตำนานนิทานพื้นบ้านสิงห์บุรี ว่าด้วยการสร้างพระนอนจักรสีห์ ดังนี้

ณ หมู่บ้านหนึ่ง มีเศรษฐีคนหนึ่งมีลูกสาวสวย เป็นที่เลื่องลือภรรยาของเศรษฐี เป็นช่างทอผ้าฝีมือดี มีกระสวยทองคำอันหนึ่งเป็นที่หวงแหนของลูกสาวเศรษฐีมาก อยู่มากระสวยทองคำเกิดหายไปหาไม่พบ ลูกสาวเศรษฐีถึงกับออกปากว่า ถ้าใครหา กระสวยทองคำมาคืน ให้ได้จะยอมแต่งงานด้วย โดยที่ไม่มีใครคาดคิด จู่ๆ ก็มีสิงห์ตัวหนึ่ง นำกระสวยทองคำมาให้ลูกสาวเศรษฐีจึงต้องไปอยู่กับสิงห์อย่างจำใจ สิงห์พา ลูกสาวเศรษฐี กลับมาอยู่ถ้ำของตนที่เมืองสิงห์

กาลเวลาผ่านไป ลูกสาวเศรษฐีมีลูกกับสิงห์คนหนึ่งเป็นเพศชาย ชื่อ สิงห์พาทู พ่อสิงห์รักลูกของเขามาก พาลูกออกเที่ยวเสมอ จนคนในหมู่บ้านรู้ว่าสิงห์พาทูเป็นลูก ของสิงห์ เพื่อน ๆ มักล้อเลียนว่าสิงห์พาทูเป็นลูก ทำให้สิงห์พาทูอับอาย รู้สึกเกลียดชังพ่อ และคิดจะ ฆ่าพ่อให้ตาย จนในที่สุดก็สบโอกาส สิงห์พาทูจึงฆ่า พ่อสิงห์ตาย

ต่อมาสิงห์พาทูได้เป็นเจ้าเมืองปกครองเมืองสิงห์ เขารู้สึกนึกถึงความผิด ที่ได้กระทำความ จึงได้สร้างพระนอนปางเทศนาปาฏิหารย์

๒. คัมภีร์มหาวงศ์ พงศาวดารลังกา

ได้กล่าวเริ่มเรื่องการตั้งเมืองสีหลลังกา โดย “เจ้าชายวิชัย” ได้พาไพร่พล อพยพจากชมพูทวีป ในวันที่พระพุทธรองค์เข้าสู่ปรินิพพาน ซึ่งพระพุทธรองค์ได้ฝากฝังให้เทวดา และท้าวสักกะ คุ่มครองดูแลเจ้าชายวิชัย ที่จะไปสร้างบ้านแปงเมืองใหม่ยังลังกาทวีป

“เจ้าชายวิชัย” นี้เป็นลูกของ “พระเจ้าสิงห์พาทู” และมีปู่เป็นราชสีห์ ก็เพราะ พระเจ้าสิงห์พาทูเป็นลูกของราชสีห์นั่นเอง

เจ้าชายวิชัยได้อพยพไพร่พลโดยทางเรือ จากชมพูทวีปล่องมาตามลำน้ำ มหาสมุทร จนมาถึงยัง ดอยมเหยงคะ สถานที่พระพุทธรองค์ได้เคยเสด็จมาโปรดยักษ์ หลังจากที่พระพุทธรองค์ตรัสรู้ได้ ๙ เดือน กรุงสีหลลังกา จึงถือกำเนิดเกิดขึ้น และมีความเป็นไปเป็นมา ดังปรากฏในคัมภีร์มหาวงศ์

๓. จากจารึกกรุงสุโขทัย หลักที่ ๒ จารึกวัดศรีชุม

มีความบางตอนกล่าวว่า...

มีหลานพ่อขุนผาเมืองผู้หนึ่งชื่อสมเด็จพะมหาศรีสัทธิธาธาธาจุลามาบุรีลังกาที่ปมมหาสามิเป็นเจ้าพระมหาเถรศรีสัทธิธาธาธาจุลามาบุรีหลานพ่อขุนผาเมืองนั้น ผู้เชื่อมักกระทำบุญกระทำธรรม มักไอยทานทุกเมื่อ บ่คิดแค้นจักให้แก่ท่าน...สะอาดงามหนักหนา จึงไอยทานบิณฑบาตไอยทาน บมิขาดสักอันไอย...คาบแล...ฉันทุกวันดังอัน... มักจำศีลภาวนายู่กลางป่ากลางดงหลงอดฉันให้.....ลูกหมากรากไม้มีวัดปริบัติดูจ

เยี่ยงสิ่งหลทุกอัน นักรบเมรเทศแสงหาปรีชาสู.....เทศรู้ทุกภาษา มักกระทำเพียรพยายามกลาง บ่ยืน
กลางคืนบ่อยู่เหียมปรารถนาโพธิสมภาร.....

และ

พระศรีรัตนมหาธาตุเจ้ากู ลูกหนึ่งมีพรรณงามดังทองรัศมีเท่าลูกหมาก....เสด็จมาแต่กลางหาวลง
มาวัดเวียงรอบบदनท่านแลจึงเสด็จขึ้นอยู่เหนือหัว และพระรัตนธาตุจึงเสด็จมาอยู่กึ่งหน้าผากพระ
ศรีสรรหาราชจุลามณีศรีรัตนลังกาทวีป จึงยอสองมือรับเอาและไหว้พระเกศธาตุ เส้นหนึ่งเลื่อมงามคว้างแต่
บนสพัตเหนือหัวพระศรีสรรหาราชจุลามณี ญีนครัทธาน้ำตาถึงตกหนักหนาบูชาทั้งตน ออกเข้าช่องทั้งหลายบ่มี
ว่าถึเลย ชาวสิงหลทั้งหลายเห็นอัศจรรย์ดังอันเขาจึงชันทอดตนไหว้สนนทพัตเบญจางค์นอนพักซ้ง ตื่นพระ
ศรีสรรหาราชจุลามณี คนทั้งหลายไหว้.....เต็มแผ่นดิน อุปมาดังเรียงท่อนอ้อยไว้มากตามดาสเต็มที
สถานนั้นแล เขาจึงขึ้นบังคม ลางคนว่าราชกุมารมหาสามีน้องพุททาทจริงแลนะ
กับ...

พระเจ้าเสด็จเข้าในโกศสงแล้วเมื่อรุ่งจึงเสด็จออกอยู่บัตแมง ให้คนทั้งหลายเห็นครัทธาสาธุการแล
จึงเสด็จคืน เรื่องเท่ากัจกรลิ่งไปกลางหาวสู...เจตีย์ทองที่เก่า รัศมีถูกชานต้องพรายเรื่องงามซึ่งแสงพระ
อาทิตย์ เมื่อพุ่งขึ้น พระเป็นเจ้าที่นั่นปาฏิหาริย์ได้สามสิบเอ็ดวัน เหียมพระเป็นเจ้าปาฏิหาริย์ ดังอันเพื่อจัก
ให้สำแดงแก่คนทั้งหลาย ให้ไปช่วยญธรรมในลังกาทวีป เป็นมหากุศลใหญ่ ให้ปรากฏแก่พุททศาส ลางแห่ง
ไปถึงอรัญญิกนอกเมืองกำพไล ชาวสิงหลจึงประดับชฎากที่ปฐุคนธมาลา

๔. เอกสารโบราณสมัยอยุธยา ว่าด้วยการพระราชทานที่กัลปนา

"...ปลัดวินัยธรแลสงฆ์ทั้งหลาย เข้าไปถวายพระพรว่า พระศาสนา วัดพระราชประดิษฐานพระมา
ลิกเจตีย์ สูงเส้นห้าวา และมี ณ บน พระพุททบาทเขาบรรพตพะโตะ และอารามจังหวัดเมืองพัทลุง ว่าอุชงฆ
ตะ(พวกโจรสลัด)มาปล้นเมือง แลเผากุฎีวิหารและพระธรรมศาลา อุโบสถ อาราม แลทำลายพระพุทธรูป
ศิลา..."

และ

"...แลให้พระครูเทพราชเมหาพีศรีปรมาจารย์ราชประชา หัวเมืองพะโตะคณะลังกาชาติ..."

๕. สังคีตยวงค์ พงศาวดารเรื่องการสังคายนาพระธรรมวินัย โดยสมเด็จพระวันรัตน์ วัดเชตุพน

ในปริเฉท ๔ ว่าด้วยพระพุทททนต์ธาตุไปประดิษฐานในประเทศต่าง ๆ กล่าวไว้ตอนหนึ่งสรุปว่า
...พระราชาคุหสิวราช แห่งเมืองทนต์ปุรนครในกลิงคัลฐุ ยกพระธิดาชื่อเหมชาลา แก่พระทนต์
กุมารผู้เป็นหลานของพระองค์ ต่อมาผู้ยกทัพมาชิง "พระทนต์ธาตุ" ท่านจึงสั่งแก่ทนต์ราชกุมารว่า หาก
พระองค์พ่ายแพ้ไซ้ ให้เจ้าจงเชิญเอาพระทนต์ธาตุ ด้วยการแปลงเพศเป็นพราหมณ์ไปสู่ลังกาทวีป ด้วยว่า
พระมหาเสนราช เจ้าลังกาทวีป เป็นพระสหายของพระองค์ ในที่สุดพระองค์ก็พ่ายแพ้ในสมรภูมิ ทนต์
กุมารพร้อมพระนางเหมชาลาจึงอัญเชิญพระทนต์ธาตุไปสู่ประเทศทักษิณ ด้วยการล่องเรือมากับเรือพ่อค้า
จนถึงทำตามลิตติ และมาถึงทำปฏิญญาในลังกาทวีป และพระราชาพระนามกิตติสิริเมฆ พระราชบุตรของ
พระมหาเสนราช จึงได้ประดิษฐานพระทนต์ธาตุ ณ ลังกาทวีปนั้น ในปีได้ ๘๔๐ ปี นับแต่สมเด็จพระศาสดา
เข้าสู่พระนิพพาน...

๖. ตำนานพระบรมธาตุเมืองนครศรีธรรมราช คัดจาก “นำเที่ยววัดพระบรมธาตุ” โดยขุนอาเทศคดี ตีพิมพ์
เมื่อปี พ.ศ. ๒๔๗๗

มีความตอนหนึ่งว่า... “...พระธรรมศาลานี้ ยาว ๑๖ วา กว้าง ๕ วา ๓ ศอก ๖ นิ้ว สูง ๗ วา ๑ ศอก
ทางหน้าวิหาร มีพระธรรมาสน์อยู่ ๑ องค์ สูง ๓ วา ๒ ศอก... ถัดไปทางหลังพระวิหารธรรมศาลามีห้อง
นางเหมชาลาห้องพระธรรมาสน์ เป็นพระทรงเครื่องยืน สูง ๑๑ ศอก”

๗. สังคีตยวงศ์ พงศาวดารเรื่องการสังคายนาพระธรรมวินัย โดยสมเด็จพระวันรัตน์ วัดเชตุพน

ในปริเฉท ๖ เรื่องพระสีหฬปติมาเสด็จมาเมืองชังราย กล่าวไว้ตอนหนึ่งสรุปว่า...

...เมื่อพระพุทธองค์เข้าสู่พระนิพพานได้ ๗๐๐ ปี ได้มีการหล่อพระสีหฬปติมา (พระพุทธรูปทองคำ)
ขึ้นในลังกาทวีป กาลต่อมานับแต่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสด็จเข้าสู่พระนิพพานแล้วได้ ๑๕๐๐ ปี ครั้งนั้นใน
ชมพูทวีป มีสมเด็จพระราชาพระองค์หนึ่งทรงพระนาม สมเด็จพระยาโรจราช เสด็จราชอยู่ในกรุงสุโขทัยปุระ
ใครจะทอดพระเนตรมหาสมุทร จึงเสด็จไปพร้อมเหล่าเสนา ไปทางทักษิณได้โดยลำดับแต่น่านที่ตลอดลง
ไปจนถึงเมืองสิริธรรมนคร พระยาธรรมราชเจ้าเมืองสิริธรรมนครเสด็จออกไปต้อนรับ และทูลความ
อัครรรยของพระสีหฬปติมาในลังกาทวีป ต่อมาได้ส่งราชทูตไปทูลขอพระสีหฬปติมาจากพระยาสีหฬราช
ในที่สุด ก็ได้อัญเชิญพระสีหฬปติมาไปยังกรุงสุโขทัย และได้มีการอัญเชิญไปยังเมืองต่างๆ จนกระทั่ง
ประดิษฐานที่ชังรายปุระ...

ซึ่งเมื่อประมวลจากเกร็ดต่างๆ ที่ยกมาข้างต้น จึงสันนิษฐานได้ว่า

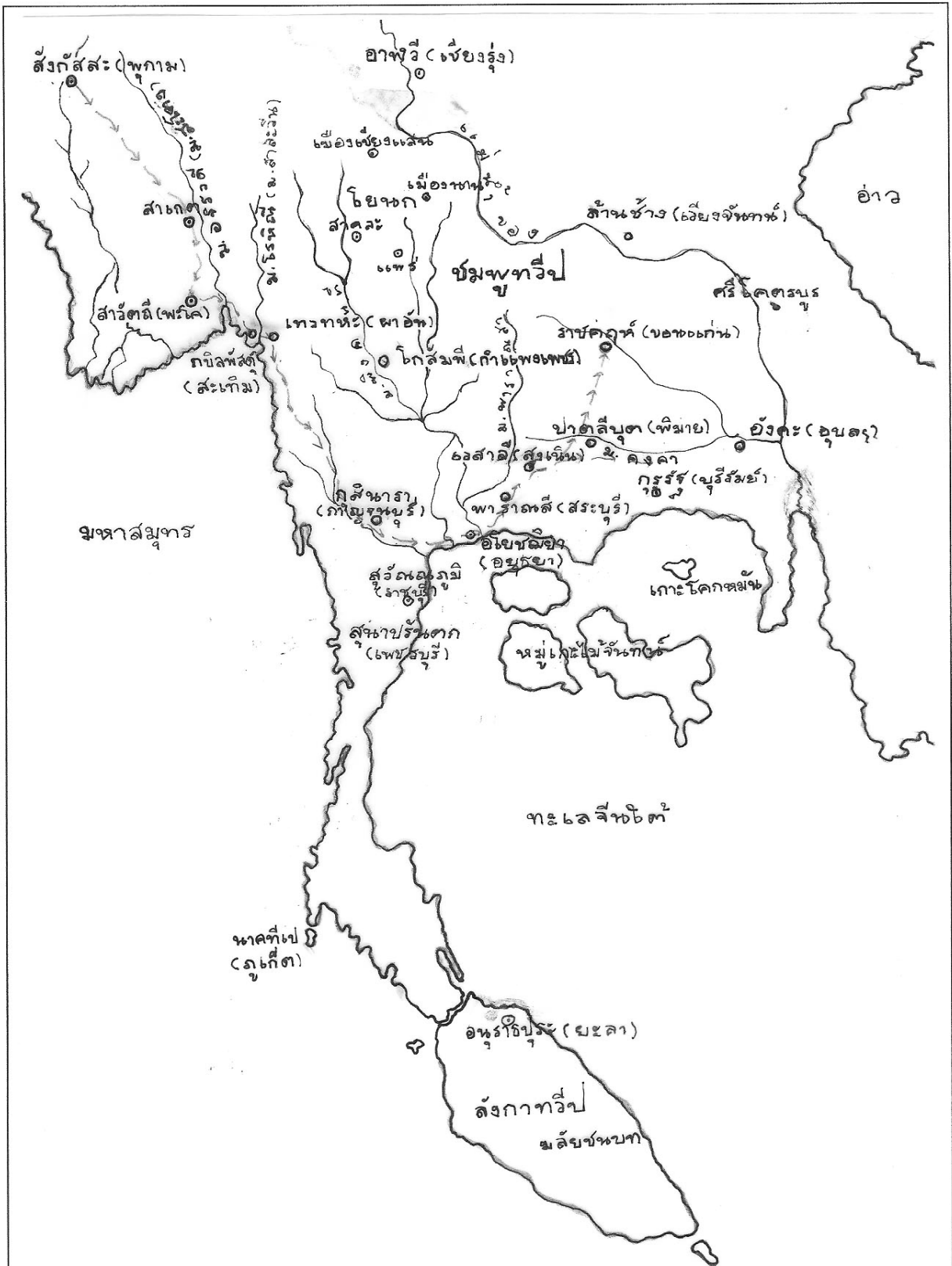
“เจ้าชายวิชัย” ที่อพยพจากชมพูทวีป คงจะไปจากเมือง....(ปัจจุบันคือจังหวัดสิงห์บุรี) ล่องเรือลงมา
ตามแม่น้ำเจ้าพระยาปัจจุบัน ออกสู่มหาสมุทร แล้วล่องสู่ทักษิณได้ เส้นทางเดียวกับ พระโรจราช ล่องแม่น้ำ
น่าน ออกสู่มหาสมุทร ไปสู่สิริธรรมนคร (คือนครศรีธรรมราช) อันเป็นที่ตั้งของพระบรมธาตุ
นครศรีธรรมราช ที่ประดิษฐาน “พระทันตธาตุ” ที่พระทันตกุมารกับพระนางเหมชาลา อัญเชิญจากทันตปุระ
นคร ในกึ่งกรุงศรี มาสู่ “ลังกาทวีป”

คือ “ลังกาทวีป” ที่หลานพ่อขุนผาเมือง ได้มาเป็น “สมเด็จพระมหาศรีสุทธาราชจุฬามณีศรีลังกา
ที่ปมหาสามิเป็นเจ้า”

และแม้ในสมัยกรุงศรีอยุธยา ดินแดนแถบนี้ อันมีเมืองพัทลุงสมัยนั้น ก็ยังปรากฏคำสร้อยต่อท้าย
สมณศักดิ์ที่ว่า “พระครูเทพราชเมหาณีศรีปรมาจารย์ราชประชา หัวเมืองพะโต๊ะคณะลังกาชาติ”

ดังนั้น...ลังกาทวีปที่แท้ ซึ่งพระพุทธองค์ได้เสด็จเมื่อยังทรงมีพระชนม์ชีพอยู่ถึง ๓ คราว คง
ไม่ใช่ “ประเทศศรีลังกา” เป็นแน่ แต่คงอยู่แถบภาคใต้ของประเทศไทยนี้เอง

จึงมีความเป็นไปได้ และสอดคล้องกับโบราณสถานที่มียุขย่อนไปถึงพุทธศตวรรษที่ ๑ ที่ “เมือง
โบราณลังกาสุกะ” จังหวัดปัตตานี ว่าจะเป็นที่ตั้งของเมืองท่าของลังกาทวีปที่ชื่อว่า “ชมพูโกลปฏิกณะ” โดย
มีเมืองหลวงของ “สีหฬลังกา” ที่ชื่อ “อนุราชปุระ” อยู่ห่างทิศใต้ของเมืองท่านี้เป็นระยะทาง ๒๐-๓๐
กิโลเมตร ซึ่งก็คือ “พื้นที่เมืองยะลา” ดินแดนที่พระพุทธศาสนาตั้งเดิมเคยเจริญรุ่งเรืองในอดีต ปัจจุบันอยู่
ในความดูแลของพี่น้องมุสลิม อนิจจัง...ใด ๆ ล้วนไม่เที่ยง มีเกิดขึ้น ตั้งอยู่ และดับไป เป็นธรรมดา...

แผนที่ประเทศไทย-พม่า

แสดงที่ตั้งเมืองและสถานที่สำคัญสมัยพุทธกาล อนุมานจากบันทึกหลวงจีนฟาเหียน

ภาคที่ ๓

พุทธอุบัติภูมิที่แท้อยู่ที่ใด สรุบไม่ได้
หากไม่ “ศึกษา-ค้นคว้า” อย่างจริงจัง

สถานที่ที่ควรจะได้ไปสำรวจ เพื่อค้นหาหลักฐานสำคัญในสมัย พระเจ้าอโศกมหาราช

หลังจากการที่ได้ วิเคราะห์ความน่าจะเป็นของที่ตั้ง แคว้นต่าง ๆ ในสมัยพุทธกาล ที่ประกอบกันอยู่ในชมพูทวีป ส่วนที่เรียกว่า “มณฑลชินขบท” ดังแผนที่ที่ปรากฏในภาคที่ ๒ นี้แล้วนั้น และจากความพยายามที่จะแกะ หากุญแจสำคัญที่จะนำไปสู่การค้นหา “วัตถุพยาน” ที่จะยืนยัน “ความมีอยู่จริง” ของแคว้น และเมืองต่าง ๆ ที่กล่าวถึงในสมัยพุทธกาล จึงได้พบว่า ใน “กเบื้องजार” ที่ท่านเจ้าคุณอ่ำ ธรรมทัตโต วัดโสมนัสวิหาร กรุงเทพฯ อ่านได้จารึกลายสือไทยบนกเบื้องजार ซึ่งแม้ว่านักวิชาการสมัยปัจจุบัน จะไม่ได้ให้การยอมรับ แต่สำหรับข้าพเจ้าจะถือว่า “ข้อความที่อ่านได้จากเบื้องजार” เป็น “ข้อมูลชั้นปฐมภูมิ” ที่สามารถนำมาประกอบการตั้งสมมติฐานในการค้นคว้าเรื่อง “พุทธอุบัติภูมิ” ได้โดยไม่ต้องตั้งข้อรังเกียจ และจะสามารถพิสูจน์ทราบทั้งเรื่อง กเบื้องजार และพุทธอุบัติภูมิ ได้ไปพร้อม ๆ กัน โดยในส่วนของเรื่อง “เมืองทอง-สุวรรณภูมิ” นั้น ท่านเจ้าคุณอ่ำ ได้ทำการพิสูจน์ โดยการเสาะหาวัตถุพยาน เพื่อมายืนยัน “ข้อความ” ที่อ่านได้จากเบื้องजारมาแล้ว แต่บัดนี้ ข้าพเจ้ากำลังจะเสาะหา “วัตถุพยาน” ที่จะนำไปสู่การรับรู้ใหม่ และแทบจะกล่าวได้ว่าเป็นการพลิกประวัติศาสตร์โลกเลยทีเดียว

“ข้อความในกเบื้องजार” ที่เราจะนำไปสู่การค้นหา “วัตถุพยาน” ซึ่งอาจจะทำให้ล้มล้างความเชื่อใหม่ที่ว่า พระพุทธศาสนากำเนิดขึ้นในประเทศอินเดีย ซึ่งเพิ่งเชื่อกันหลังจากที่นักโบราณคดีชาวอังกฤษได้ค้นพบวัตถุพยานที่เกี่ยวข้องกับพระพุทธศาสนาในประเทศอินเดีย โดยเมื่อราว พ.ศ. ๒๓๙๕ ท่านเซอร์ อเล็กซานเดอร์ คันทิงแฮม ได้มาพบนครกุสินารา (ปัจจุบันเรียกหมู่บ้านกาเซีย หรือกุเซีย) ซึ่งเป็นกองหิน และเมื่อขุดค้นลงไปก็พบโครงสร้างสถาปัตยกรรม ต่อมาในราวปี พ.ศ. ๒๔๑๘-๒๔๒๐ ผู้ช่วยของท่านเซอร์ คันทิงแฮมได้ทำการขุดค้นจนพบพระพุทธรูปปางปรินิพพาน วิหาร และสถูป ก็ยิ่งตอกย้ำความเชื่อว่าเป็นสถานที่ปรินิพพาน

ในเวลาต่อมา ดร.ฟือเธอร์ เป็นผู้ค้นพบเสาศิลาจารึกของพระเจ้าอโศกมหาราช เป็นคนแรกเมื่อวันที่ ๑ ธันวาคม พ.ศ. ๒๔๓๘ แต่มีเรื่องที่น่าคิดและจะเป็นสิ่งที่ขัดแย้งจากข้อมูลที่ได้จากกเบื้องजार กล่าวคือ “เมื่อครั้งที่หลวงจีนถังซัมจั๋งไปถึงลุมพินี ได้พบรูปวิคตะ ที่ประดิษฐานอยู่บนยอดเสา ซึ่งหักพังกองอยู่บนพื้นดิน โดยหลวงจีนอ้างว่า วิคตะเป็นรูปม้า” เท่าที่ปรากฏ รูปที่พระเจ้าอโศกทรงสร้างบนยอดศิลาจารึกทั่วไปนั้น มักเป็นรูปสิงห์ ๔ ตัวบ้าง สิงห์ตัวเดียวบ้าง และรูปวัวบ้าง ซึ่งก็ได้มีผู้พยายามอธิบายว่าที่ “ลุมพินีคงเป็นกรณีพิเศษที่สร้างขึ้นเป็นรูปม้า ซึ่งหมายถึงพาหนะคู่ใจที่พาเสด็จออกบรรพชาก็ได้”

แต่ข้อความที่ท่านเจ้าคุณอ่ำได้อ่านจากกเบื้องजार ซึ่งเป็นเหตุการณ์ร่วมสมัยกับพระเจ้าอโศกมหาราช ที่บันทึกเหตุการณ์เมื่อครั้ง พระญาณจรณ ซึ่งมีพระโสณเถระเป็นองค์อุปชฌาย์ได้อุปสมบทเมื่อวันที่ ๑ ค่ำ เดือนยี่ ปี ๒๓๖ ที่วัดมหาธาตุ สุวรรณภูมิ ต่อมาได้เดินทางไปสู่มครปาตลีบุตร และมีโอกาสได้พบกับพระเจ้าอโศก ในเดือน ๖ พุทธกาลเดือนเต็ม ๒๓๙ และได้มีโอกาสเดินทางไปยังสังเวชนียสถาน โดยในเดือน ๖ ปี ๒๔๒ ได้ไปที่ “ลุมพินี” ได้ไปเห็น “หลักศิลาที่พระเจ้าอโศกสร้างต้นหนึ่ง ล้อธम्म(จักร) โคคู่ สีห มีลายสืออักษรพราหมิน” จึงนับว่า “เป็นสิ่งที่ขัดแย้งกันประการหนึ่ง”

การที่จะล้มล้างความเชื่อใหม่ที่ว่า “พุทธอุบัติภูมิอยู่ที่ประเทศอินเดีย” ซึ่งเริ่มครอบงำคนไทยเมื่อไม่ถึง ๒๐๐ ปีมานี้ ในขณะที่ความเชื่อซึ่งปรากฏอยู่ในตำนาน พงศาวดาร และนิทานพื้นบ้านของไทย ที่มีมายาว นาน เก่ากว่านั้น กลับเชื่อว่า “ชมพูทวีป คือดินแดนที่เป็นที่ตั้งของประเทศไทย ลาว เขมร พม่า มอญในปัจจุบัน” ที่สำคัญ ในสมัยพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าฯ (รัชกาลที่ ๔) ก็ได้เคยตรัสกับผู้ใกล้ชิดไม่ให้ทรงเชื่อตามแขกและชาวตะวันตก แต่ก็จำกัดในวงแคบ เพราะกระแสความเชื่อตามอย่างตะวันตกแรงกว่า ดังนั้น การที่จะบรรลุปเป้าหมายในขั้นนี้ และโดยเฉพาะเวลานี้ จึงจำเป็นจะต้องมี “วัตถุพยานที่ชัดเจน” ที่มากกว่าการคาดเดาเอาเอง

ดังนั้น การแสวงหา “วัตถุพยาน” จึงมุ่งไปที่ “สังเขปนิยสถานซึ่งพระเจ้าอโศกได้ไปสร้างวัตถุพยานเอาไว้” ดังที่ปรากฏข้อมูล อยู่ในจารึกกเบื้องजार ที่ท่านเจ้าคุณอ่ำ ธมฺมทตฺโต ได้อ่านออกมาได้เป็นดังนี้

๑. สถานที่ประสูติ

ญาณจรโณ พร้อมด้วยคุณ เติณถอลุมพินี อโสกอิทธิราช สังกวีตโสภณินา มีสหิกขุ คน ๑๒๒ ลุมพินี ที่คนรู้ว่า พุทธบังเกิด มหามายา (ทวิ) พักพึงสวนรัง นางออกลูกตรงนี้ ลุมพินี (๒๗๓/๑) อโสกสร้างหินหลักศิลา ต้นหนึ่งล้อมม โคคู สีห มีสี้ออโสก ชื่อพราหมิน เขียน ว่า ในที่นี้ อโสกอิทธิต ๒๐ ปี พ.ศ. ๒๓๘ มาถึง ลุมพินี ที่อันพุทธเกิด พาฝูงคนพันทุก(ข) ญาณ มาปี ๒๔๒ เดือน ๖ (๒๗๓/๒)

(จากพุทธศาสนสุวัณณภูมิปกรณ์ พิมพ์ครั้งที่ ๖ หน้า ๔๖๗)

ซึ่งจากการประมวลความน่าจะเป็นของที่ตั้ง “ลุมพินี” น่าที่จะตั้งอยู่ในพื้นที่ที่เรียกว่า LUNGBINI GARDEN ในเขตพื้นที่เมือง PA-AN ในเขตปกครองรัฐ KAYIN ประเทศพม่า (ในสมัยสุโขทัยเรียก เมืองนครพัน) หรือสถานที่ที่ตั้งของวัดหรือแหล่งโบราณคดีซึ่งมีอายุสืบไปถึงเมื่อ ๒,๕๐๐-๓,๐๐๐ ปีที่ผ่านมา จึงควรที่จะได้ไปสำรวจสภาพแวดล้อมหรือตรวจสอบด้วยพลังจิต และญาณ เพื่อค้นหาวัตถุพยานอีกครั้งหนึ่ง

๒. สถานที่ตรัสรู้

ญาณจรณ มา คยาสีล ม่อตันโพธิ อัสส(ตถ)รุกข ที่ (อันพุทธ) นั่งรู้ความจริง มีอุปัชฌาใหญ่ โพธิ ๑๐ หรือ ๑๒ อ้อม ต้นแท้จึง โสณสั่งให้ตอนมาปลูกในเมืองทอง(สุวัณณภูมิ) (๒๗๒/๑) ให้ด้วงมาดูแล เหน่นอใกล้ต้นควนด้วงไปขอต่อโมคคัลลิติสก่อน เมื่อต้นเดือน ๓ พุทธกาล ๒๔๑ หน่อต้นอ่อนต้นเป็นขึ้น ต้นควนเอามาเอง (๒๗๒/๒)

(จากพุทธศาสนสุวัณณภูมิปกรณ์ พิมพ์ครั้งที่ ๖ หน้า ๔๔๙)

ซึ่งจากการประมวลความน่าจะเป็นของที่ตั้ง “พุทธคยา” ในตำบลอรุเวลาเสนานิคม ที่พระพุทธองค์ ได้ทรงมาบำเพ็ญทุกรกิริยาอยู่นานถึง ๖ ปี ก่อนที่จะตรัสรู้ภายใต้ร่มพระศรีมหาโพธิ์ ณ ริมฝั่งแม่น้ำเนรัญชรา น่าจะตั้งอยู่ในเขตพื้นที่ โนนโพธิ์ใหญ่ ตำบลบ้านโพธิ์ กิ่งอำเภอโคกโพธิ์ไชย จังหวัดขอนแก่น ซึ่งตั้งอยู่ไม่ห่างจากริมฝั่งแม่น้ำชี จึงควรที่จะได้ไปสำรวจสภาพแวดล้อมหรือตรวจสอบด้วยพลังจิต และญาณ เพื่อค้นหาวัตถุพยานอีกครั้งหนึ่ง

๓. สถานที่แสดงธัมมจักกัปปวัตตนสูตร

ญาณจรณ มา พาราณสี พร้อมคณะ ปี ๒๕๑ เดือนยี่ ขึ้น ๑ (ค่ำ) พักวิหารมูลคันธนี อัน
อโสกสร้างเป็นที่ (ระลึก) พุทธได้แสดงธัมมจักกัปปวัตตนสูตร ให้ปัญจวัคคีย์คือ โจนธัญญ (โจนทัญญู ฐ)
แจ่ง (๒๗๖/๑) เมื่ออโสกสร้างมูลคันธ (วิหาร) สร้างหลัก (หิน) คู่ มีสื่อแจ่งอ่าน มีโคยีน (คู่) สีหคู่นอน กวางคู
หมอบ สื่อว่า ตรงนี้ พุทธแสดงธัมม ต่อปัญจวัคคีย์ (ชื่อ) อิลิปตนมิตทายวน อโสกให้ ในอภัยทั่วตัวมคในนี้
(๒๗๖/๒)

(จากพุทธศาสนสุวัณณภูมิปกรณ์ พิมพ์ครั้งที่ ๖ หน้า ๔๔๙)

ซึ่งจากการประมวลความน่าจะเป็นที่ตั้งของ “อิลิปตนมฤคทายวัน” ในเมืองพาราณสีนั้น น่าจะ
ตั้งอยู่ในเขตพื้นที่ วัดเขาพระบาทน้อย ตำบลสองคอน อำเภอแก่งคอย จังหวัดสระบุรี จึงควรที่จะได้ไป
สำรวจสภาพแวดล้อมหรือตรวจสอบด้วยพลังจิต และญาณ เพื่อค้นหาวัดอุทยานอีกครั้งหนึ่ง

๔. สถานที่ปรินิพพาน

ญาณจรณ มากุสินารา เมืองพุทธรินิพพาน เดือน ๓ ขึ้น ๑ ค่ำ พุทธกาล ๒๕๓ อโสกผู้มา
สร้างตรงมกุฏพันธเจดีย์ แลในสวนป่าร้าง มีหลักหินมีสื่อว่า (๒๕๑/๑) พุทธมานิพพาน ที่นี้ ตัวอโสก ผู้
มาถึงเนินป่าร้าง สร้างสถูปนิพพาน สร้างสีหแลโค คูหิน บนยอดเสา ญาณจรณมาเหน (๒๕๑/๒)

(จากพุทธศาสนสุวัณณภูมิปกรณ์ พิมพ์ครั้งที่ ๖ หน้า ๔๖๗)

ซึ่งจากการประมวล และความเชื่อที่สืบต่อกันมา แม้แต่องค์พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าฯ
(รัชกาลที่ ๔) ก็ทรงเชื่อว่าเป็นที่ปรินิพพานขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว ความน่าจะเป็นที่ตั้ง
ของ “ศาลาโนทยาน” จึงอยู่ในเขตพื้นที่ตั้ง “วัดพระแท่นดงรังวรวิหาร” ตำบลพระแท่น อำเภอท่ามะกา
โดยไม่ต้องสงสัย แต่จะต้องใช้พลังจิต และญาณ เพื่อค้นหาวัดอุทยานอีกครั้งหนึ่ง

หากการศึกษาภาคสนาม โดยการมุ่งไปในพื้นที่สำคัญ ดังได้กล่าวมาข้างต้นนั้น และได้รับสัมผัสกับ
สิ่งที่ไม่อาจเห็นได้ด้วยตาเปล่า หรือได้ยินด้วยหู หรือแม้แต่สัมผัสด้วยมือ แต่เป็นการสัมผัสด้วย ญาณ หรือ
พลังจิต ที่จะนำไปสู่การค้นหา “วัดอุทยาน” ซึ่ง ข้าพเจ้าเชื่อว่า อาจจะรอให้คณะของเรา ไปค้นหา ซึ่ง
อาจจะอยู่ที่พื้นผิวดินในปัจจุบัน ลึกลงไป ๒-๓ เมตร หรือกว่านั้น อันเนื่องมาจากกาลเวลาที่ล่วงเลยมา
สองพันกว่าปี เกิดการเปลี่ยนแปลงทางธรณีวิทยา ไปบ้าง แต่วันหนึ่ง ความจริงที่มีอยู่คงจักได้ค้นพบ
เหมือนดังที่พระพุทธองค์ได้ตรัสว่า ธรรมที่พระองค์ได้ตรัสรู้นั้นเป็นหลักความจริงที่มีอยู่แล้ว มิใช่สิ่งที่
พระองค์ได้คิดสร้างขึ้นใหม่ เช่นเดียวกับสิ่งที่พวกเรากำลังจะค้นหา ก็ไม่ใช่หลักฐานที่เราสร้างขึ้น
ใหม่ แต่เป็นหลักฐานแห่งความจริงที่มีมาอยู่ก่อนแล้วทั้งสิ้น.

ภาคผนวก
อัญญ มัญญ ปัจจัย
ว่าด้วยอะไรเป็นเครื่องอาศัยให้ศึกษา

มูลเหตุที่ต้องศึกษาเรื่อง "พระสมณโคตมพุทธเจ้าเป็นคนไทย"

มีหลายท่านที่ตั้งข้อสังเกต หลังจากที่ข้าพเจ้าได้ตั้งกระทู้ เรื่อง "พระสมณโคตมพุทธเจ้าเป็นคนไทย ประสูติ ตรัสรู้ ปรีณิพพานที่ ประเทศไทย" ต่างๆ นานา บ้างว่า ข้าพเจ้าเสียดสี เป็นบ้า บ้างว่า ข้าพเจ้าอยากดัง บ้างว่าข้าพเจ้ามุ่งล้มล้างพระไตรปิฎกและปราชญ์พระพุทธรูป ข้าพเจ้าจึงใคร่ขอเรียนชี้แจง ว่า "ในฐานะของผู้ที่มีจิตใจฝักใฝ่ในทางพระพุทธศาสนา" และมีความมุ่งหมายพยายามที่จะปฏิบัติตามหลักการอันเป็นหัวใจของพระพุทธศาสนา ๓ ประการคือ ไม่ทำความชั่วทั้งปวง๑ ทำความดีให้ถึงพร้อม๑ ชำระจิตใจให้ใสบริสุทธิ์๑

และด้วยเหตุที่มีความเชื่อในเรื่องบาป-บุญ คุณ-โทษ เชื่อในเรื่องนรก-สวรรค์ มาแต่เมื่ออายุยังน้อย ครั้งยังเรียนอยู่ชั้นประถมปลาย เพราะเหตุที่มีโอกาส ได้อ่านได้ดู "พระมาลัยกลอนสวด" ที่ผู้เป็นย่าได้เป็นเจ้าของภาพสร้างถวายวัดต่างๆ อยู่เนืองๆ และได้มีโอกาสอ่านพระไตรปิฎก ต่างกรรมต่างวาระ ได้อ่าน พระสูตร พระชาดก เพิ่มเติมจากความจำเก่าๆ สมัยที่เคยเรียนมัธยม จึงได้มีความเชื่อในเรื่องสังสารวัฏ คือ "การเวียนว่ายตายเกิด" ซึ่งเป็นไปตาม "กฎแห่งกรรม" ที่แม้แต่ "พระพุทธเจ้า" ก็ไม่อาจหลีกเลี่ยงได้

ดังนั้น การที่ข้าพเจ้าจะลงมือศึกษา เรื่องนี้ จึงเป็นเรื่องที่ข้าพเจ้าพึงระมัดระวังมากที่สุด ด้วยเหตุที่ลุ่มเสี่ยงอย่างมาก การถูกต่อว่าต่อขาน ถูกตำหนิถูกประณาม ซึ่งในชาติปัจจุบัน นับว่าเป็นเรื่องเล็กน้อยสำหรับข้าพเจ้า แต่สิ่งที่ข้าพเจ้ากังวลอยู่ในตอนต้น ก็คือ หากพลาดพลั้งต้องลงไปอยู่ในอเวจีนรก นี่เป็นเรื่องใหญ่กว่า

ข้าพเจ้า ขอเรียนด้วยความบริสุทธิ์ใจเลยว่า "ไม่เคยที่จะคิดศึกษาเรื่องนี้มาก่อนเลย" ตรงกันข้าม ข้าพเจ้ากลับมีความคิดเห็น เหมือนกับหลายๆ ท่าน ที่กำลังตั้งข้อสังเกตกับข้าพเจ้าในขณะนี้ เพราะข้าพเจ้าไม่ใช่ "คนแรก" ที่ศึกษาเรื่องนี้ เมื่อเร็วๆ นี้ มีพระรูปหนึ่ง ที่เขียนหนังสือออกมาชื่อ เหตุเกิดเมื่อ พ.ศ. ๑ ข้าพเจ้าบอกตามตรง ว่าไม่เคยคิดที่จะเสียเงินซื้ออ่าน หรือแม้แต่คิดจะเปิดอ่านเลย ยิ่งเมื่อพระธรรมปิฎกออกมาวิจารณ์ ข้าพเจ้าก็ละความสนใจจากหนังสือทั้ง ๒ เล่มนั้นจนขณะนี้ และกรณีของพระมโนนี้ข้าพเจ้าคิดว่าแม้ในอนาคตก็จะไม่สนใจเปิดอ่านอีกเลย ท่านต่อมาที่ผมมีโอกาสได้เห็นงานศึกษาของท่านโดยบังเอิญในเว็บไซต์ของท่านคือ ศ.ดร.ไชยยงค์ พรหมวงศ์ ได้อ่านและเคยแสดงความเห็นในกระทู้ที่ท่านเปิดให้แสดงความเห็น แล้วก็ผ่านไป จนกระทั่งเมื่อไปวัดโสมนัสฯ เพื่อไปดูกระเบื้องจาร ข้าพเจ้าก็ได้หมายเลขโทรศัพท์ของอาจารย์มา เมื่อปลายเดือน ต.ค. ๔๕ แต่ก็ไม่เคยคิดที่จะโทรหาท่านเลย จนเมื่อเดือน พ.ย. ๔๕ เมื่อได้พบเจอกับผู้ที่ศึกษาเรื่องกระเบื้องจาร และได้บอกข้าพเจ้าว่ามีผู้สนใจศึกษาเรื่องกระเบื้องจารเป็นจำนวนมาก โดยหนึ่งในจำนวนนั้นคือ ศ.ดร.ไชยยงค์ พรหมวงศ์ ท่านเป็นรองอธิการบดีอยู่ที่มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช แล้วก็กำลังศึกษาเรื่อง "พุทธอุบัติภูมิ" อยู่ด้วย น่าจะเชิญมาคุยด้วย พอข้าพเจ้าได้ฟังเท่านั้นแหละ ก็เอ่ยปากบอกกับคุณวรรณฤทธิ์ว่า "อย่าเพิ่งเลยพี่ เพราะแค่เรื่องกระเบื้องจารเรื่องเดียวนี้ ผมว่าเราก็คงถูกตำ ถูกกระที่บจมนดินแล้ว ซินหีบเอาเรื่องพระพุทธเจ้า ประสูติอยู่ประเทศไทยมาอีกเรื่อง คงไม่ได้ผุดได้เกิดแน่" เราผมหมายถึงข้าพเจ้ากับคุณวรรณฤทธิ์จึงยุติเรื่องที่จะเชิญ ศ.ดร.ไชยยงค์ มาร่วมด้วย

แต่วันนี้ ข้าพเจ้ากลับต้องมาเป็นผู้ที่ค้นคว้าเรื่องที่ว่านี้ เพื่อ "ทำความจริงให้ปรากฏ" ซึ่งก็จะมีคำตอบอยู่ ๒ ประการ คือ ประการแรก "ความจริงปรากฏว่าข้าพเจ้าเห็นผิด" กับ ประการหลัง "ความ

จริงปรากฏว่าข้าพเจ้าเห็นถูก" ซึ่งหากเป็นประการแรก ก็ตั้งข้าพเจ้าได้กล่าวแล้ว คือพร้อมรับทุกสถานการณ์ ทั้งขณะมีชีวิตอยู่และเมื่อหลังจากจิตอุปบัติจากโลกนี้ไป แต่หากเป็นประการหลัง ผลจะเป็นอย่างไร ไม่ใช่สิ่งที่ข้าพเจ้าจะคาดเดาได้ และไม่ได้คิดว่าจะเป็นดังที่ข้าพเจ้าคาดหวัง เพราะข้าพเจ้าเพียงแต่คิดว่า ได้ทำภารกิจที่ตั้งค้างให้เสร็จสิ้นเท่านั้น เพื่อที่สักวันหนึ่งข้างหน้าจะได้มีโอกาสกล่าววลีที่ว่า "กิจที่ควรทำทำเสร็จแล้ว กิจอื่นเพื่อความเป็นอยู่อย่างนี้มีได้มี" (อ้างอิง พระไตรปิฎกเล่มที่ ๑๗ สุตตันตปิฎกที่ ๙ สังยุตตนิกาย ชนธวารวรรค กุกกุฬวรรคที่ ๔ สูตรที่ ๑ กุกกุฬสูตร) ก็เมื่อเป็นเช่นนั้น ก็จำเป็นต้องอธิบายว่าข้าพเจ้า ต้อง "ทำความจริงให้ปรากฏ" เพื่ออะไร? ซึ่งแจกแจงเป็นดังนี้

๐๑ เพื่อความเห็นถูก

๐๒ เปิดหน้าประวัติศาสตร์ที่ถูกปิดให้เปิด

๐๓ เพื่อให้คนในชาติได้ตระหนัก ถึงความเป็นมาและความสำคัญอย่างยิ่งยวดของผืนแผ่นดินนี้

๐๔ เพื่อให้คนในชาติโดยเฉพาะพุทธศาสนิกชน ได้ตระหนักถึง "พุทธศาสนา" ที่เป็นรากเหง้าที่แท้ และที่ยังไม่ปรวนแปรเช่นในปัจจุบัน

๐๕ เพื่อให้คนในชาติโดยเฉพาะพุทธศาสนิกชน มาร่วมกันฟื้นฟูพระพุทธศาสนา และร่วมกันปกป้องรักษาพระธรรมคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้เป็นปึกแผ่นและมั่นคง ดังเช่นที่ ในอดีตเมื่อเกิดความแตกแยกในพระพุทธศาสนา ก็ได้เกิดการสังคายนา ไม่ว่าจะเป็น สังคายนาครั้งแรกหลังพระพุทธองค์ปรินิพพาน ครั้งที่ ๒ ที่กรุงเวสาลี ครั้งที่ ๓ ที่ปาทลีบุตร ในสมัยพระเจ้าอโศก เป็นองค์อุปถัมภ์ และในครั้งต่อๆ มา เพื่อสืบอายุพระศาสนาให้อยู่คู่แผ่นดินนี้ไปจนครบ ๕๐๐๐ ปี ตามพุทธฎีกาพยากรณ์

๐๖ หากสามารถขยายผลไปในระดับอนุภูมิภาคลุ่มแม่น้ำโขง ซึ่งครอบคลุม ประเทศไทย พม่า ลาว กัมพูชา เวียดนาม และตอนใต้ของจีน โดยมีจุดร่วมกันด้วยความเชื่อมั่นและศรัทธาใน "พระพุทธศาสนา" ย่อมจะนำมาซึ่งความร่วมมือกันในทุกด้าน อันจะนำความสงบ ผาสุก ร่มเย็น มาสู่อนุภูมิภาคนี้ ในอนาคต

ตั้งได้กล่าวมาก่อนหน้านี้ว่า หากการศึกษา ค้นคว้า พิสูจน์ทราบภาคสนาม และห้องปฏิบัติการ ตามวิทยาการและเทคโนโลยี ที่มีพร้อมแล้วในปัจจุบัน ออกมาเป็นอย่างที่ข้าพเจ้าตั้งสมมติฐานนั้น ก็ถือเป็นอันจบภารกิจ ส่วนผลที่คาดหวัง ตั้งแต่ ข้อ ๐๓-๐๔-๐๕-๐๖ จะเกิดขึ้นได้หรือไม่ตามที่ใจหวัง เป็นเรื่องยากจะคาดเดา ในสภาวะที่เรียกว่า "ภาวะแห่งความไร้ระเบียบ"

ตั้งใจจะเขียนแต่เพียงสั้น ๆ ก็บังเอิญมีเหตุต้องยาวเยิ่นเย้อ ก็ต้องขออภัยท่านผู้เข้ามาอ่านด้วย ขอความเจริญในธรรมจงมีแต่ทุกท่าน ขอแสงสว่างทางปัญญาจงเกิดมีแต่สัตว์โลกทุกผู้ทุกนาม และขอฝากบทกลอน สักบทหนึ่งถึงทุกท่านเพื่อเตือนความจำ ที่มีปรากฏอยู่หลายที่หลายสถานที่ว่า

“อันตัวพ่อ ชื่อว่า พระยาดาก
ถวายเป็นแผ่นดิน ให้เป็น พุทธบูชา
ให้ยืนยง คงถาวร ห้าพันปี
เจริญสมณะ วิปัสสนา พ่อชื่นชม
คิดถึงพ่อ พ่ออยู่ คู่กับเจ้า
พระพุทธศาสนา อยู่คง คู่องค์กษัตรา

ทนทุกข์ยาก กู้ชาติ พระศาสนา
แต่ศาสนา สมณะ พระพุทธโคดม
สมณะพราหมณ์ชี ปฏิบัติ ให้พอสม
ถวายเป็นบึง รอยบาท พระศาสดา
ชาติของเรา คงอยู่ คู่พระศาสนา
พระศาสดา ฝากไว้ ให้คู่กัน”

บทส่งท้าย
คำถามที่อาจจะไม่มีคำตอบ

ถึงเวลาปลดแอกทางปัญญา...สังคายนาประวัติศาสตร์พระพุทธศาสนาใหม่หรือยัง?

หลังจากที่ข้าพเจ้าได้เพียรพยายามนำเสนอข้อมูลเรื่อง “การอุบัติเกิดขึ้นแห่งองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าและพระพุทธศาสนาไม่ได้อยู่ที่ประเทศอินเดีย” ผ่านการตั้งกระทู้ในกระดานสนทนาของเว็บบอร์ดหลายแห่ง พยายามที่จะนำเสนอกับท่านผู้รู้ก็มากมายหลายท่าน นับถึงวันนี้ก็เป็นเวลาเกือบจะครบห้าปี แต่ก็ยังไม่มีแรงตอบสนองที่จะนำไปสู่การศึกษาค้นคว้าอย่างจริงจัง

จนถึงวันนี้ที่ข้าพเจ้า จึงต้องตั้งกระทู้ถามอีกครั้งผ่านไปยังท่านนักปราชญ์ราชบัณฑิตทั้งหลายว่า ถึงเวลาปลดแอกทางปัญญา...สังคายนาประวัติศาสตร์พระพุทธศาสนาใหม่หรือยัง?

หลังจากผ่านการศึกษาค้นคว้ามาเกือบ ๕ ปี ข้าพเจ้าจึงได้ข้อสรุป อันเป็นที่มาของความสับสนทางประวัติศาสตร์ของพระพุทธศาสนาที่ได้เกิดขึ้นเมื่อราว ๑๕๐ กว่าปี นับแต่ท่านเซอร์ เอ คันนิงแฮม นักโบราณคดีชาวอังกฤษ ได้พยายามที่จะแกะรอยหาสถานที่ต่างๆ ที่สืบเนื่องกับพระพุทธศาสนาในประเทศอินเดีย ซึ่งในขณะเวลานั้นถูกอิสลามและฮินดูครอบครองอยู่จนแทบจะไม่หลงเหลือพุทธศาสนิกแม้สักคนเดียว โดยใช้ลายแทงที่สำคัญคือ “บันทึกของหลวงจีนที่เข้าไปสืบพระศาสนาในอินเดีย”

“บันทึกของหลวงจีนที่เข้าไปสืบพระศาสนาในอินเดีย” อาจจะไม่ใช่ที่มาโดยตรงที่นำมาสู่ความสับสน อีกทั้งท่านเซอร์ เอ คันนิงแฮมและนักศึกษารุ่นอื่นๆ ก็คงไม่ได้ตั้งใจที่จะบิดเบือนประวัติศาสตร์แห่งพระพุทธศาสนา หากแต่เรื่องราวทั้งหลายล้วนเกิดขึ้นตามเหตุและปัจจัยคือ “ประจักษ์หลักฐานที่เกิดขึ้นและดำรงอยู่”

เมื่อ หลวงจีนถึงซำจั้ง หลวงจีนอี้จิง ซึ่งจาริกแสวงบุญไปยังประเทศอินเดียต่างกรรมต่างวาระ โดยเฉพาะหลวงจีนถึงซำจั้งที่ศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยนาลันทาจนแตกฉาน ได้รับยกย่องให้เป็นถึงระดับรองอธิการบดีแห่งมหาวิทยาลัยนาลันทา ท่านทั้งหลายเหล่านั้นย่อมจะได้รับการถ่ายทอดเรื่องราวทั้งยังได้ถูกพาไปเยี่ยมชมสถานที่ต่างๆ ที่สืบเนื่องกับพระพุทธศาสนา แน่แน่นอนที่สุดย่อมไม่พลาดที่จะได้เดินทางไปสักการะสังเวชนียสถานทั้ง ๔ และท่านทั้งสามก็ไม่ลืมที่จะจดบันทึกเรื่องราวต่างๆ ที่ท่านได้พบบพบและรับรู้ ตามคำบอกกล่าวของผู้คนในอินเดียสมัยนั้น

จนกระทั่งเวลาผ่านไปอีก ๑๐๐๐ ปีเศษ เมื่อชนชาติอังกฤษเข้าไปปกครองประเทศอินเดีย และเรื่องราวการเดินทางไปจาริกแสวงบุญของหลวงจีน ได้รับการถ่ายทอดและแปลออกเป็นภาษาตะวันตก จนกระทั่งตกมาถึงมือของ ท่านเซอร์ เอ คันนิงแฮม ซึ่งท่านกำลังจะแต่งตำราว่าด้วยภูมิศาสตร์อินเดียโบราณอยู่พอดี จึงได้เกิดการแกะรอยค้นคว้าหาสถานที่ตั้งของบ้านเมืองและแคว้นแคว้นของอินเดียโบราณจาก “บันทึกของหลวงจีนที่เข้าไปสืบพระศาสนาในอินเดีย”

โดยมีจุดเริ่มต้นอยู่ที่ “นครกุสินารา” ซึ่งในประวัติการขุดค้น มีอยู่ว่า ท่านเซอร์ อเล็กซานเดอร์ คันนิงแฮม มาพบนครกุสินารา เมื่อปี พ.ศ. ๒๓๙๕ (ค.ศ. ๑๘๕๒) เรียกชื่อหมู่บ้านนี้ว่า กุเซีย หรือ กาเซีย พบสถานที่สำคัญเป็นกองหินเรียกว่า มาธา-กั้วร์-กา-โกต และในปี พ.ศ. ๒๔๑๙ (ค.ศ. ๑๘๗๖) จึงมีการขุดค้น โดยมี นายเอ ซี แอล คาร์โลส ผู้ช่วยของท่าน ได้พบโครงสร้างสถูปขนาดใหญ่ สูงรวมถึงยอด ๔๕.๗๒ เมตร ตั้งอยู่บนฐานยกสูง ๒.๗๔ เมตร พบเครื่องเคลือบวัสดุต่างๆ เป็นจำนวนมาก ในระยะหลังต่อมาได้มีการขุดค้นพบพระพุทธรูปปางปรีนิพพานที่ฝังอยู่ในกองปรักหักพัง ของห้องสี่เหลี่ยมที่อยู่ทางด้านหน้าของสถูป ซึ่งพระพุทธรูปองค์นี้ต่อมาได้กลายเป็นสัญลักษณ์ของเมืองกุสินารา

บันทึกของหลวงจีนที่เข้าไปสืบพระศาสนาในอินเดีย กล่าวถึงนครกุสินาราไว้อย่างไร? เป็นเรื่องที่เราชาวพุทธน่าจะควรได้รับรู้ ซึ่งข้าพเจ้าจะขอยกความในหนังสือ **สู่แดนพระพุทธองค์ อินเดีย-เนปาล** ของท่านเจ้าคุณพระวิเทศโพธิคุณ (ว.ป. วีรยุทธ) แห่งวัดไทยลุมพินี ที่เล่าเรื่องบันทึกของหลวงจีนไว้ดังนี้

หลวงจีนถึงขัมฉิ่ง ผู้ซึ่งเดินทางมาแสวงบุญปี พ.ศ. ๑๑๖๓-๑๑๘๗ ถึงเมืองกุสินาราบสถานที่ปรักหักพัง ถนนหนทางถูกทอดทิ้ง ในเมืองเจียเบงหา พบฐานกำแพงที่พอมองเห็นได้ และวิหารใหญ่ที่สร้างด้วยอิฐเป็นที่ประดิษฐานของพระตถาคตเมื่อเสด็จปรินิพพาน พระองค์กำลังบรรทมหันพระเศียรไปทางทิศเหนือ เหมือนกำลังวังนอน ช่าง ๆ วิหารเป็นที่ตั้งของสถูปแห่งหนึ่งที่ตั้งโดยราชาอโศก สภาพปรักหักพังที่เหลือความสูง ๖๐.๙๐ เมตร ด้านหน้าเป็นเสาหินที่บันทึกเรื่องราวการปรินิพพานของพระตถาคต

ข้าพเจ้าคงจะไม่แสดงความเห็นหรือตั้งข้อสังเกตว่า เหตุใดสถานที่สำคัญที่เกี่ยวข้องกับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่จัดเป็น ๑ ใน สังเวชนียสถาน ๔ แห่ง จึงถูกปล่อยให้ทิ้งร้างเช่นนั้น?

ที่ยกเรื่องราวการขุดค้นหา “ซากแห่งนครกุสินารา” มานี้ ก็เพื่อจะฉายภาพให้ท่านได้เห็นจุดเริ่มต้น ซึ่งในเวลาต่อมา ได้มีการใช้ข้อมูลจากบันทึกของหลวงจีน ในการค้นหาสถานที่ตั้งของเมืองและแคว้นต่างๆ ในสมัยพุทธกาล ไม่เว้นแม้แต่ “กรุงกบิลพัสดุ์” ซึ่งเมื่อไม่นานมานี้ได้เกิดกรณีพิพาทระหว่างอินเดียกับเนปาล ในการแย่งชิงที่ตั้งกรุงกบิลพัสดุ์ จนในที่สุดได้ข้อสรุปว่า เป็น “กบิลพัสดุ์เก่า กับ กบิลพัสดุ์ใหม่”

ตลอดระยะเวลาเกือบห้าปีที่ผ่านมา ที่ข้าพเจ้าได้เพียรพยายามในการที่จะนำเสนอข้อมูลความไม่สอดคล้องและความขัดแย้งในหลายเรื่อง ที่นักโบราณคดีชาวตะวันตกได้นำอ้างอิงเพื่อใช้เป็นข้อมูลที่จะเขียนประวัติศาสตร์อินเดียโบราณ ซึ่งหลักไม่พินิจที่จะต้องเขียนประวัติศาสตร์พระพุทธศาสนาสมัยพุทธกาลให้ชาวโลกและชาวไทยได้เรียนรู้ในฐานะที่เป็นประเทศที่ประชากรส่วนใหญ่นับถือศาสนาพุทธ ว่าข้อมูลเหล่านั้น ไม่สอดคล้องและขัดแย้งกับพระไตรปิฎก อรรถกถา ตลอดทั้งคัมภีร์โบราณของฝ่ายเถรวาท ซึ่งได้รับการถ่ายทอดสืบต่อ และเป็นที่ยอมรับว่าเป็นหลักฐานอ้างอิงที่ยอมรับ และน่าเชื่อถือได้มากที่สุดยิ่งไปกว่าคัมภีร์ของฝ่ายมหายาน แต่ความพยายามของข้าพเจ้าก็เป็นได้แต่เพียงก่อนกรวดก้อนหินที่ทิ้งลงไปในมหาสมุทร ซึ่งไม่สามารถจะก่อเป็นคลื่นหรือกระแสให้ใครผู้ใดเกิดสติได้คิดและขยายผลศึกษาเพื่อที่จะสลัดแอกที่นักโบราณคดีตะวันตกได้ครอบความคิดของชาวไทยมาร้อยกว่าปีนั้นได้

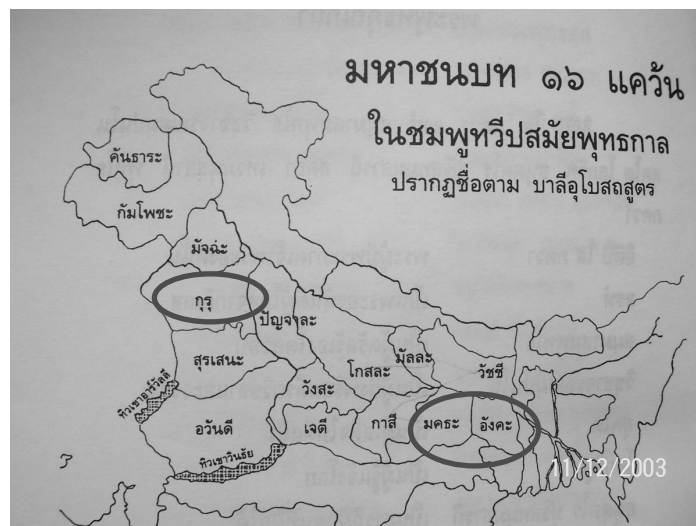
ในวาระที่จะมี การเฉลิมฉลองในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวจะมีพระชนม์มายุครบ 80 พรรษา ใน ปีพุทธศักราช 2550 นี้ ข้าพเจ้าจึงอยากจะหยิบยก ความขัดแย้ง บางประเด็น นอกเหนือไปจากที่ข้าพเจ้าได้พยายามนำเสนอไปก่อนนี้ไม่ว่าจะเป็น ข้อสรุปที่ว่าพระเจ้าอโศกที่อินเดีย เป็นคนละองค์กับพระเจ้าอโศกในพระไตรปิฎก หรือ ความขัดแย้งในเรื่องระยะทางระหว่างเมืองต่างๆ ที่อินเดียซึ่งไม่ตรงตามอรรถกถา ทั้งนี้เพื่อเป็นการจุดชนวนคำถามไปยังบรรดาท่านนักปราชญ์ราชบัณฑิตไทยทั้งหลายว่า ถึงเวลาปลดแอกทางปัญญา... สังคายนาประวัติศาสตร์พระพุทธศาสนาใหม่หรือยัง?

ความขัดแย้งที่จะขอยกมาแสดงในโอกาสนี้คือ “พิรุณที่ตั้งแคว้นกुरु” ซึ่งข้าพเจ้าเชื่อว่าหากท่านเป็นชาวพุทธที่ไม่ละเลยการศึกษาพระสูตรตันตปิฎกนัก ก็ย่อมจะระลึกนึกถึงความสำคัญของ “แคว้นกुरु” อันเป็นที่ตั้งของ “กัมมาสัทธัมมะนิคม” ที่ซึ่งในสมัยพุทธกาลพระพุทธองค์เสด็จมายังเมืองนี้หลายครั้ง เป็นสถานที่ที่ก่อให้เกิดพระสูตรที่สำคัญๆ หลายพระสูตร เช่น มหานิทานสูตร มหาสติปัฏฐานสูตร อานัญชัลป์

ปายสูตร เป็นต้น ซึ่งจากการศึกษาค้นคว้าของนักโบราณคดีชาวตะวันตก โดยการแกะรอยจาก บันทึกของ หลวงจีนที่เข้าไปสืบพระศาสนาในอินเดีย สรุปว่า ที่ตั้งของอาณาจักรกुरुในสมัยพุทธกาลก็คือที่ตั้งของ มหานครเดลีในปัจจุบัน และกัมมาสัทมมะนิคม ก็อยู่ที่ Greater Kailas ซึ่งอยู่ห่างจากเดลี ประมาณ ๓ กิโลเมตร

เหตุใดข้าพเจ้าจึงหยิบเอาเรื่อง ที่ตั้งของอาณาจักรกुरु มาเป็นประเด็นที่จะหักล้างประวัติศาสตร์ พระพุทธศาสนาที่นักโบราณคดีชาติตะวันตกซึ่ง อาจจะไม่เคยได้อ่านหรือศึกษาพระไตรปิฎกและอรรถกถาของฝ่ายเถรวาทที่เป็นภาษาบาลี จึงไม่ได้สอบถามความถูกต้อง โดยยึดถือเอาตามข้อมูลแต่เพียง บันทึกของหลวงจีนที่เข้าไปสืบพระศาสนาในอินเดีย เท่านั้น

ซึ่งเมื่อนักโบราณคดีชาวตะวันตก เขียนประวัติศาสตร์อินเดียโบราณ และเขียนแผนที่อินเดียสมัย พุทธกาลให้คนอินเดียเรียน และคนไทยเรียนกันมาอีกต่อหนึ่งจนถึงปัจจุบัน ดังปรากฏตามภาพประกอบ ข้างล่างนี้ จึงได้กำหนดให้ ที่ตั้งของแคว้นกुरुอยู่ที่กรุงเดลี ซึ่งอยู่ปากตะวันตกเกือบสุดขอบประเทศ ห่างจาก แคว้นมคธกับอังคะ ซึ่งอยู่ปากตะวันออกเกือบสุดขอบประเทศ เป็นระยะทางนับพันกิโลเมตร

ภาพประกอบแสดงมหาชนบท ๑๖ แคว้น ในชมพูทวีปสมัยพุทธกาลตามมตินักโบราณคดีตะวันตก

แต่ทว่า เมื่อข้าพเจ้าได้ค้นคว้าเรื่องราวในสมัยพุทธกาลจากพระสูตรต่างๆ ก็ได้พบเหตุการณ์สำคัญ ซึ่งเป็นข้อมูลให้ได้ทราบที่ตั้งของแคว้นสำคัญและความสัมพันธ์กับแคว้นใกล้เคียง ในอรรถกถา เล่ม ๔๒ อรรถกถา พระสูตรตันตปิฎก ขุททกนิกาย ขุททกปาฐ-ธรรมบท-อุทาน-อติวุตตก-สุตตนิบาต กล่าวไว้ว่า

พระศาสดา (เมื่อประทับอยู่ในพระเชตวัน) ประทับนั่งบนกองทราย ทรงปรารภปุโรหิตของพระเจ้าโกศล ชื่ออัคคิตัต ตรัสพระธรรมเทศานี้ว่า "พหุ เว สรณัง ยันติ" เป็นต้น.

อัคคิตัตได้เป็นปุโรหิตถึง ๒ รัชกาล

ดังได้สดับมา อัคคิตัตนั้น ได้เป็นปุโรหิตของพระเจ้ามหาโกศล. ครั้นเมื่อพระราชบิดาสวรรคตแล้ว พระราชาทรงพระนามว่า ปเสนทิโกศลทรงดำริว่า "ผู้นี้เป็นปุโรหิตแห่งพระชนกของเรา" จึงตั้งเขาไว้

ในตำแหน่งนั้นนั่นแล ด้วยความเคารพ ในเวลาเขามาสู่ที่บำรุงของพระองค์ทรงทำการเสด็จลุกรับ. รับสั่งให้พระราชทานอาสนะเสมอกัน ด้วยพระดำรัสว่า "อาจารย์ เชิญนั่งบนอาสนะนี้."

อัคคิทัตตอกบวชนอกพระพุทธศาสนา

อัคคิทัตตนั้น คิดว่า "พระราชานี้ทรงทำความเคารพในเราอย่างเหลือเกิน, แต่เราก็ไม่อาจเอาใจของพระราชาทรงหลายได้ตลอดกาลเป็นนิตย์เทียว; อนึ่ง พระราชาก็เยาว์วัย ยังหนุ่มน้อย, ชื่อว่าความเป็นพระราชากับด้วยคนผู้มีวัยเสมอกันนั่นแล เป็นเหตุให้เกิดสุข; ส่วนเราเป็นคนแก่, เราควรบวช." เขากราบทูลให้พระราชาทรงพระราชทานพระบรมราชานุญาตการบรรพชาแล้ว ให้คนตีกลองเทียวไปในพระนครแล้ว สละทรัพย์ของตนทั้งหมดในเพราะการให้ทานเป็นใหญ่ตลอด ๗ วันแล้ว บวชเป็นนักบวชภายนอก. บุรุษหมื่นหนึ่งอาศัยอัคคิทัตตนั้น บวชตามแล้ว. อัคคิทัตตนั้นพร้อมด้วยนักบวชเหล่านั้น สำเร็จการอยู่ในระหว่างแคว้นอังคะ แคว้นมคธและแคว้นกุรุ (ต่อกัน) ให้โอวาทนี้ว่า "พ่อทั้งหลาย บรรดาเธอทั้งหลาย ผู้ใดมีกามวิตกเป็นต้น เกิดขึ้น, ผู้นั้นจงชนหม้อทรายหม้อหนึ่งๆ จากแม่น้ำ (มา) เกลี่ยลง ณ ที่นี้." พวกนักบวชเหล่านั้นรับว่า "ดีละ" ในเวลากามวิตกเป็นต้นเกิดขึ้นแล้ว ก็ทำอย่างนั้น. โดยสมัยอื่นอีก ได้มีกองทรายใหญ่แล้ว. นาคราชชื่อ อหิมัตตะ หวงแหงกองทรายใหญ่นั้น. ชาวอังคะ มคธและชาวแคว้นกุรุ นำเครื่องสักการะเป็นอันมากไป ถวายทานแก่พวกนักบวชเหล่านั้นทุกๆ เดือน.

จากพระอรธฤถา ที่ข้าพเจ้าได้ยกมาแสดงข้างต้น ทำให้ทราบได้ว่าแคว้นอังคะ แคว้นมคธและแคว้นกุรุ ทั้ง ๓ แคว้น มีอาณาเขตติดต่อกัน ชาวเมืองไปมาหาสู่กันเป็นประจำทุกเดือน เพื่อนำเครื่องสักการะไปถวายทานแก่พวกนักบวชที่มีท่านอัคคิทัตตเป็นหัวหน้า หาได้มีที่ตั้งอยู่ห่างกันเป็นพันกิโลเมตรและถูกคั่นกลางอยู่ด้วยแคว้นกาสิ โกลละ เจติ วังสะและปัญจาละ ดังปรากฏในแผนที่ที่นักโบราณคดีตะวันตกเขียนให้ชาวโลกเชื่อถือตาม

นี่จึงเป็นเพียงตัวอย่างหนึ่งที่ข้าพเจ้าเรียกว่า "หลักฐานแห่งความสับสน" อันเป็นผลที่เกิดจากพวกเดียรฉัตร อลัชชี ที่ถูกขับออกจากชมพูทวีปก่อนที่พระเจ้าอโศกธรรมราชา จะได้อุปถัมภ์ให้เกิดการสังคายนาพระไตรปิฎกเมื่อพระพุทธองค์ปรินิพพานไปแล้วได้ ๒๓๕ ปี เดียรฉัตร อลัชชีเหล่านั้น คงจะได้ระเห่ร่อนจนสุดเขตพระราชอำนาจแห่งพระเจ้าอโศกธรรมราชจนเข้าไปสู่เขตประเทศอินเดีย แล้วจึงได้อุปโลกน์เรื่องราวต่างๆ ขึ้นมาเพื่อหวังลบล้างการจากกษัตริย์ผู้ครองแคว้นแถบถิ่นนั้น โดยเฉพาะการนำเอากระดูกที่มีลักษณะดังสามัญมณูชยโดยแอบอ้างว่า เป็นพระบรมสารีริกธาตุของพระพุทธเจ้าไปมอบให้เชื้อพระวงศ์แถบนั้นสร้างสถูปเพื่อประดิษฐานพระธาตุที่เป็นกระดูกนั้น จนนำมาสู่การสร้างสังเวชนียสถานทั้ง ๔ ขึ้น รวมทั้งการนำเอาภูมินามของแคว้นแคว้นต่างๆ ในชมพูทวีปที่แท้ ไปตั้งเป็นชื่อเมืองต่างๆ ในแถบอินเดีย บันทึกถ่ายทอดต่อมาในหมู่คณะสงฆ์ที่เรียกว่า "มหายาน" จนก่อให้เกิดเป็น "หลักฐานแห่งความสับสน" ในเวลาต่อๆ มา เมื่อหลวงจีนอี่จิง หลวงจีนถังซัมจั๋ง ไปจาริกแสวงธรรมเพื่อสืบพระศาสนาในประเทศอินเดีย

ข้าพเจ้าจึงขอเรียกร้องไปยังราชบัณฑิตยสถาน และฝากคำถามอันแสนทำทายเป็นท่านนักปราชญ์ราชบัณฑิตอีกครั้งว่า ถึงเวลาปลดแอกทางปัญญา...สังคายนาประวัติศาสตร์พระพุทธศาสนาใหม่หรือยัง?

พิรุณที่ตั้ง “แคว้นอัสสกะ” ที่ประเทศอินเดีย ที่ขัดแย้งกับพระอรชรกถาแห่งเถรวาท

หลังจากได้นำเสนอ “พิรุณแห่งที่ตั้งของแคว้นกุรุ” ไปแล้ว วันนี้ ก็ใครจะขอนำเสนอ ข้อผิดพลาดในการกำหนดที่ตั้งของ “แคว้นอัสสกะ” ในประเทศอินเดียของเหล่านักโบราณคดีชาวตะวันตกที่คงจะไม่ได้อ่านพระไตรปิฎกและอรชรกถาของฝ่ายเถรวาท นอกจากใช้ “บันทึกของหลวงจีนที่เข้าไปสืบพระศาสนาในอินเดีย” เท่านั้น

ซึ่งถ้าหากท่านทั้งหลายจะได้พิจารณาจากแผนที่ที่ทางนักโบราณคดีตะวันตกกำหนดหมาย ตั้งในแผนที่มหาชนบท ๑๖ แคว้นสมัยพุทธกาล จะเห็นว่า “แคว้นอัสสกะ” จะตั้งอยู่ทางตอนใต้ของ “แคว้นอวันตี” และหากเทียบกับแผนที่สถานที่ท่องเที่ยวในประเทศอินเดีย (ภาพสี) ตำแหน่งที่ตั้งของแคว้นอัสสกะ ก็จะเป็นที่ตั้งของ “ถ้ำอชันตา” ซึ่งเป็นถ้ำที่เจาะเข้าไปในภูเขาและมีภาพสลักเป็นจำนวนมาก เป็นสถานที่ที่ชาวพุทธทั่วโลก มักจะเดินทางไป นอกจากการไปนมัสการสังเวชนียสถาน

แผนที่มหาชนบท ๑๖ แคว้นสมัยพุทธกาลตามมตินักโบราณคดีตะวันตก

แผนที่แสดงสถานที่ท่องเที่ยวที่เกี่ยวข้องกับพระพุทธศาสนาในประเทศอินเดีย

แต่...ท่านทราบหรือไม่ว่าในพระไตรปิฎกแลรรถกถาของฝ่ายเถรวาทกล่าวถึงที่ตั้งของ
“แคว้นอัสสกะ” ไว้อย่างไร?

แม้ในพระอรรถกถาจะไม่ได้อธิบายอย่างที่หลวงจีนท่านบันทึกว่า แคว้นนั้นตั้งอยู่ทางทิศนั้นของ
แคว้นนี้ห่างไปกี่ลี แต่ในพระอรรถกถาก็อธิบายถึงความสัมพันธ์ระหว่างแคว้นเอาไว้ ดังที่ข้าพเจ้าจะขอยก
มาประกอบให้ท่านพิจารณา ดังนี้

จากอรรถกถา เล่มที่ ๔๗ อรรถกถา พระสูตรตันตปิฎก ขุททกนิกาย ขุททกปาฐ ธรรมบท-อุทาน-อิติวุต
กะ-สูตรนิบาต กล่าวไว้ตอนหนึ่งว่า

บทว่า โส อสุกสุส วิสเย มุพกสุส สมาสเน คือ พราหมณ์นั้นอยู่ในแคว้นใกล้พรมแดนใน
ระหว่างสองแคว้น คือ แคว้นอัสสกะและแคว้นมุพกะ. อธิบายว่า ในท่ามกลางแคว้นทั้งสอง. บทว่า
โคธาวรีกุเล ได้แก่ ฝั่งแม่น้ำโคธาวรี. อธิบายว่า แม่น้ำโคธาวรีแยกออกเป็นสองสายได้กระทำเกาะใน
ระหว่างประมาณ ๓ โยชน์ เกาะทั้งหมดปกคลุมไปด้วยป่ามะขวิด เมื่อก่อน ณ ประเทศนั้นสร้งกคตาสเป็น
ต้นอาศัยอยู่. ได้ยินว่า อาจารย์เห็นประเทศนั้นแล้วจึงแจ้งแก่อำมาตย์ทั้งหลายว่า ประเทศนี้เป็นที่อยู่ของ
สมณะมาก่อน ประเทศนี้สมควรแก่นักบวช. พวกอำมาตย์ได้ให้ทรัพย์ ๑๐๐,๐๐๐ แก่พระเจ้าอัสสกะ อีก
๑๐๐,๐๐๐ ให้แก่พระเจ้ามุพกะ เพื่อถือเอาภูมิประเทศนั้น. พระราชาทั้งสองนั้นได้พระราชทานประเทศ
นั้นและประเทศอื่นประมาณ ๒ โยชน์ รวมประเทศทั้งหมดประมาณ ๕ โยชน์. นัยว่า ประเทศนั้นอยู่ใน
ระหว่างเขตรัชสีมาของพระราชาเหล่านั้น. พวกอำมาตย์สร้างอาคาร ณ ที่นั้นแล้วและให้นำแม่ทัพอื่น
มาจากกรุงสวัตตีจัดตั้งเป็นโคจรคามเสร็จแล้วพากันกลับไป.

ซึ่งหากดูจากอรรถกถา ชำตัน ก็จะได้ทราบเหตุการณ์ที่ท่านพาวรีพราหมณ์ออกจากกรุงสวัตตี ไป
ถือบวชอยู่ ณ สถานที่ซึ่งเป็นเกาะที่ล้อมรอบด้วยแม่น้ำโคธาวรี ซึ่งเป็นเขตแดนระหว่างแคว้นอัสสกะกับ
แคว้นมุพกะ ซึ่งอาจจะไม่ค่อยคุ้นหูนักสำหรับชื่อ “แคว้นมุพกะ” ลองพิจารณาจากอรรถกถาเรื่องเดียวกัน
ในบริบทหนึ่ง เพื่อประกอบนะครับ

จากอรรถกถา เล่มที่ ๓๒ อรรถกถา พระสูตรตันตปิฎก อังคุตตรนิกาย เอก-ทุก-ติกนิบาต กล่าวไว้
ตอนหนึ่งว่า

อยู่มาวันหนึ่ง พาวรีพราหมณ์อยู่ในที่ลับก็สำรวจดูสาระในคิลปะ ก็ไม่เห็นสาระที่เป็นไปในภายหน้า
คิดว่า เราจักบวชอย่างหนึ่ง เสาะหาสาระที่เป็นไปในภายหน้า แล้วก็เข้าเฝ้าพระเจ้าโกศล (มหาโกศล) ให้
ทรงอนุญาตการบวชแก่ตน. พาวรีพราหมณ์นั้นได้รับราชานุญาตแล้ว มีมาณพ ๑๖,๐๐๐ คนแวดล้อม ก็
ออกไปเพื่อต้องการบวช. แม้พระเจ้าโกศลก็ทรงส่งพระราชทรัพย์ ๑๐๐๐ กหาปณะไปพร้อมกับพาวรี
พราหมณ์ นั้น ด้วยดำรัสสั่งว่า อาจารย์บวชอยู่ที่ใด พวกท่านจงไปที่อยู่ของอาจารย์ แล้วให้ทรัพย์ในที่
นั้น. พาวรีพราหมณ์ประสงค์จะสำรวจสถานที่อันผาสุก ก็ออกไปจากมัชฌิมประเทศ ให้สร้างสถานที่อยู่
ของตน ตรงค้ำแม่น้ำโคธาวรี ระหว่างเขตแดนของพระเจ้าอัสสกะและเจ้ามัลละ.

คราวนี้ก็คงพอจะคาดเดาได้บ้างว่า “แคว้นมูพกะ” น่าจะเป็นแคว้นใดใน มหาชนบท ๑๖ แคว้น เพราะข้อความที่ว่า “ตรงค้ำแม่น้ำโคธาวรี ระหว่างเขตแดนของพระเจ้าอัสสกะและเจ้ามัลละ” ย่อมหมายเอาได้ว่า พระเจ้าอัสสกะครองแคว้นอัสสกะ และ “พระเจ้ามัลละครองแคว้นมูพกะหรือแคว้นมัลละนั่นเอง”

เมื่อเป็นดังนี้ นั่นก็หมายความว่าในครั้งสมัยพุทธกาลแคว้นอัสสกะกับแคว้นมัลละมีเขตแดนติดต่อกัน เพียงแต่ค้ำด้วยแม่น้ำโคธาวรี ซึ่งจากกุญแจสำคัญนี้เอง ที่ข้าพเจ้านำไปตรวจสอบถึงสถานที่ตั้งของ “แคว้นอัสสกะ” ในประเทศอินเดีย ซึ่งข้าพเจ้าได้พบข้อผิดพลาดของนักโบราณคดีตะวันตก จนนำมาตั้งเป็นประเด็น “พิรุณที่ตั้งแคว้นอัสสกะ” ก็เพราะว่า “จากแผนที่มหาชนบท ๑๖ แคว้นสมัยพุทธกาลนั้น แคว้นอัสสกะ จะตั้งอยู่ทางตอนใต้ในขณะที่แคว้นมัลละ ซึ่งเป็นที่ตั้งของกุสินารา จะอยู่ทางตอนเหนือ เกือบติดเขตเนปาล ค้ำอยู่ด้วยแคว้น โกศละ วังสะ กาสี เจติ และอวันตี ซึ่งเมื่อเทียบระยะทางแล้ว ทั้งมัลละ และอัสสกะในประเทศอินเดีย วัดตรงๆ จากกุสินารา ถึงถ้ำอชันตา เป็นระยะทางมากกว่าพันกิโลเมตร”

เมื่อเป็นดังนี้ ข้าพเจ้าเองก็ไม่แน่ใจเหมือนกัน ว่าจะมีใครเกิดความสงสัยอย่างข้าพเจ้าหรือไม่? และท่านนักปราชญ์ราชบัณฑิตจะอธิบายอย่างไร? แต่หากพิจารณาจากแผนที่สันนิษฐานชมพูทวีปสมัยพุทธกาล จากมติของข้าพเจ้าที่ แคว้นมัลละอยู่ในพื้นที่ จังหวัดกาญจนบุรี อันเป็นที่ตั้งของ “พระแท่นดงรัง” ที่คนโบราณเชื่อว่าเป็น “พระแท่นปรินิพพานขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า” แล้ว ก็พอจะมองเห็นเลาๆ ว่า “แม่น้ำโคธาวรี” อาจจะเป็น “แม่น้ำแคว” ที่แยกเป็นแควน้อยและแควใหญ่ มีพื้นที่อยู่ตรงกลาง ซึ่งคงจะต้องไปสำรวจว่า พอจะมีป่ามะขวิดหลงเหลืออยู่หรือเปล่า? หรือจะมีหลักฐานของท่าน พาวรีพราหมณ์รื้อให้ไปค้นหาอยู่หรือไม่? แล้วข้าพเจ้าจึงจะกล่าวยืนยันว่า “ที่อินเดียไม่ใช่ของจริง”

ปกิณกะ
ว่าด้วยบันทึกเล็ก ๆ น้อย ๆ

เหตุใดพระเจ้าตากสินจึงถวายแผ่นดินเป็นพุทธบูชา..เหตุใดพระจอมเกล้าราชาจึงตรัสว่า
“อย่าเชื่อแขก”

หลายท่านอาจจะคุ้นเคยกับบทกลอน “น้ำพระทัยของสมเด็จพระเจ้าตากสินมหาราช” ที่จารึกไว้ในศาลพระเจ้าตากสินมหาราช วัดอรุณราชวราราม ที่ว่า

“อันตัวพ่อ ชื่อว่า พระยาตาก	ทนทุกข์ยาก กู้ชาติ พระศาสนา
ถวายแผ่นดิน ให้เป็น พุทธบูชา	แต่ศาสนา สมณะ พระพุทธโคดม
ให้ยืนยง คงถาวร ห้าพันปี	สมณะพราหมณ์ชี ปฏิบัติ ให้พอสม
เจริญสมณะ วิปัสสนา พ่อชื่นชม	ถวายบังคม รอยบาท พระศาสดา
คิดถึงพ่อ พ่ออยู่ คู่กับเจ้า	ชาติของเรา คงอยู่ คู่พระศาสนา
พระพุทธศาสนา อยู่คง คู่องค์กษัตรา	พระศาสดา ผากไว้ ให้คู่กัน”

มีลูกหลานไทยเคยถาม หรือใคร่ครวญหรือไม่ว่าเหตุใดสมเด็จพระเจ้าตาก จึง
“ถวายแผ่นดิน ให้เป็น พุทธบูชา”

และข้าพเจ้าเชื่อว่า มีหนังสือเก่าอยู่เล่มหนึ่ง ซึ่งถือเป็นการบันทึกประวัติศาสตร์สำคัญ ซึ่งไม่ว่าลูกหลานไทยได้อ่านแล้ว จะเกิดสติ หรือปัญญาที่จะแหวกล้อมกรอบที่คนนอกพระพุทธศาสนา ทั้งชาติฝรั่งตะวันตกและแขกอินเดีย ร่วมกันยกมาครอบคนไทยเมื่อ ๑๕๐ กว่าปีที่ผ่านมา ออกไปได้หรือไม่?

หนังสือเล่มนั้นชื่อ “พระเจ้าห้าร้อยชาติ ให้ชื่อว่า อ้อยต้นจิตปลายหวาน กินนานอร่อย” ประพันธ์ไว้โดย พระธรรมเจดีย์(ปาน) ท่านเป็นใครนั้น ลองอ่านประวัติที่ท่านกล่าวถึงตัวท่านในท้ายเล่มว่า

“สามเณรปาน บ้านเกิดอยู่บางช้างแควอ้อมแม่น้ำน้อย เข้าอยู่วัดปรกแล้วยกมาอยู่วัดบางแคใหญ่ แล้วไพล่มาอยู่วัดอัมพวัน แล้วหันมาอยู่วัดเชิงเลนบพิตรภิมุข เรียนมูลมากแล้วเลื่อนมาอยู่วัดเสียบราชบูรณะ แล้วเข้าเรียนหนังสือขอม ในพระราชวังมหาปราสาท ครั้งแผ่นดินพระบาทพระนั่งเกล้า แล้วเข้าไล่ได้สามประโยคยังเป็นเณรอยู่ ครั้นบวชแล้วได้อีก ๒ ประโยคเป็น ๕ ประโยคไล่ที่วัดพระเชตุพน ครั้งแผ่นดินพระจอมเกล้า ไล่ที่วัดพระแก้วได้อีก ๒ ประโยค แล้วได้เป็นที่วินัยธรรมของพระธรรมวະโรดมสมบูรณแล้ว

ได้ออกไปสั่งสอนพระสงฆ์สามเณรที่ปากใต้ คือเมืองชลบุรีบางพระ และเมืองระยอง และเมืองจันทบุรี และเมืองตราด แล้วกลับมาถึงแผ่นดินพระจุลจอมเกล้า ได้เลื่อนขึ้นเป็นพระพิณิจวินิจฉัย แล้วไพล่มาอยู่วัดมหารณพาราม แล้วหันได้เป็นพระเทพมุนี แล้วหลายปีได้เลื่อนเป็นพระธรรมเจดีย์ มีฐานาหาร้อยตั้งนี้ เดิมที่นั่นได้แต่งพระแก้วคำฉันท์ ๒ เล่ม ศิริสาร ๕ เล่ม พงศาวดารญวนพ่าย ๑ เล่ม หนังสืออ้อยต้นจิตปลายหวาน ๑ เล่ม แต่งไม่สู้ดีพอประมาณ เพราะประหัดเป็นประเป็น ๕ แก่ลักษณะอุตุสำหรับกุมลักษณะ จึงมีความเพียรมากอยากได้เป็นพระวิริยาธิกะพุทธภูมิแลฯ”

ในหนังสือเล่มนั้น ได้บันทึกเรื่องสำคัญคือเหตุการณ์เมื่อครั้งมีแขกมาจากอินเดีย เข้ามาป่าวประกาศเรื่อง สถานที่ประสูติ ตรัสรู้ แสดงปฐมเทศนา และปรินิพพาน ที่เรียกว่า สังเวชนียสถาน ๔ ว่ามีอยู่ที่ประเทศอินเดีย หลังจากจากที่ฝรั่งชาติอังกฤษ ขุดค้นซากปรักหักพังที่จมอยู่ใต้ดินแล้วพบหลักฐานที่อ้างว่าพระเจ้าอโศกสร้าง จนทำให้ชนชั้นนำของไทยสมัยนั้น ทั้งความเชื่อที่สั่งสมกันมาแต่บรรพบุรุษ ไปถือตามเสาหินเศษอิฐ และคำของนักกรุ่นอกพระศาสนา ที่ไม่เคยรู้พระไตรปิฎกและอรรถกถา ลองมาดูว่าหนังสือนั้นกล่าวไว้อย่างไร? และทำไมข้าพเจ้าจึงจั่วหัวว่า

“เหตุใดพระจอมเกล้าราชาจึงตรัสว่าอย่าเชื่อแขก”

...พระนเรศวรทรงทราบชัด เมืองจูลจักรพรรดิพงศ์เฉลิม ศรีธรรมโศกราชเดิม ดำรงราชเสริมเป็นเจดีย์ ธาตุใหญ่ริมแม่คงค์ เป็นเขาดินดงป่าตลิ่งเมืองหลวงจูลจักรนี้ ร้างนานหลายปีเรียกห้วงหลวง ที่อื่นอย่าเชื่อคน พุตุสักร้อยหนอย่าห้ามหวงเขามากเราเดียดวง นิ่งเสียอย่าท้วงคล้อยไปตาม เราน้อยเขามากหนา จะจับนัตถุยาอย่าสู้ความ เทศพม่ามอญ สยาม ลาวเขมรตามเหล่านี้ นับโนนครหลวง สิบหกเมืองปวง เป็นแน่จำ อื่นแล้วอย่าเชื่อขา นอกจากศาสนาอย่าเชื่อคำ พระจอมเกล้าตรัสห้ามอย่าเชื่อตามปราชญ์พูดพรั กบิลพัสดุ์คือแขกดำ อย่าได้เชื่อคำปลอมมหาดล เมืองโสฬสสุญานาน จะหาพยานไม่เห็นหน...

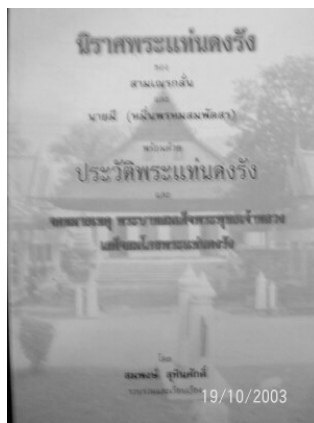
...อิจารย์ปานอสีปัตรมฤคทายะพนัสสถาน สัตว์ในดงอิจารย์ ใครใจหาญ จับมิได้เลย อีสลาวว่าอิจารย์ คือท่านเขี้ยวชาญเหาะเทิรเหวย มาประทับหลับนอนเลย รุ่งเช้าท่านเคยเที้ยวโคจร โปรดประชาชาวเมือง ราชาปากเรื่องนรินทรถวายไทยธรรมก่อน แล้วอีสจรดงอิจารย์ ก่อนเจ้าพาราณสี ให้อภัยมฤคมีมานาน เชื่อดงยังเขี้ยวชาญ กันสัตว์สารธารณภัยไม่มี ปลายน้ำมูลมีถ้ำ มีรูปสงฆ์สัมปญจวัคคีย์ ในถ้ำภูเขามิ ฌติศบุรพที่ตงพระยาไฟ...

...เช่นอย่างสมเด็จพระบาทพระจอมเกล้า ทรงตัดสินไว้มีอยู่ ในพงศาวดารเหนือว่า พวกพุงดำ และพวกพุงขาวนี้อยู่ในประเทศทั้งสอง คือ โยนกประเทศ ๑ กัมโพชประเทศ ๑ พังรุ้เห็นด้วยกันมาก สองประเทศนี้และเป็นพยานพอจะได้ว่า วามัชฌิมประเทศแท้เทียว ด้วยมีในพระบาลีควรเชื่อได้เป็นจริง ๆ แน่...

...เดิมแต่เมืองพม่ามันตะเลงไปข้ามแม่น้ำอจิรวดี ลงไปถึงฝั่งตะวันตกแห่งเมืองพม่าถึงแม่น้ำแดง แม่น้ำแดงนี้ไหลลงสู่ออจิรวดี ๙ ราตรี ก็ถึงบ้านมะยอง ออกจากบ้านมะยอง ข้ามแม่น้ำแดงแล้วไป ถึงเมืองจอมพระศิริสิงกุสุรา ลาวว่าสาวดีเทิดเก้าวัดพระเจ้าอยู่ที่เซตวันนั้น ก็ที่วัดพระเจ้าอยู่หัวนั้น พระยารัชมัง โสกราชสร้างมาลีย์เจดียี่ใหญ่สูงหลายเส้น มีหงษ์ทองในเจดีย์สี่ตัว มีพระระเบียงล้อมรอบใหญ่กว้างนัก มีอยู่ในจดหมายที่พระเจ้าสาयน้ำฝิ่งสงสัยไม่เชื่อพระยาเซียงทอง มาทูลเล่าให้ฟังอย่างเรื่องราวมีมาแต่หลัง จึงใช้พระเจ้าหลานพาบริวารไปสืบดู ได้จริงทุกสิ่งทุกประการ พวกลาวได้ไปถึงจึงรู้ว่าวัดพระเซตวันนั้น เป็นป่าไม้ใหญ่ขึ้นมากแล้ว แต่อัฐและเสาศิลาไม่มีปรากฏใหญ่โตนัก สมกับคำเล่ามาในจดหมายเหตุแน่แท้ อย่าได้ สงสัยเลย เซตวันวิหารก็ยังไม่ปรากฏอยู่บ้าง แต่เป็นป่าเสื่อมร้างอาศัยเสียแล้ว ใครจะเชื่อไม่เชื่อก็ตามเถิด...

ท่านทั้งหลายจะเริ่มมองเห็นภาพของความขัดแย้งทางความคิด ในสมัยพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าหรือไม่ว่าง? หลังจากที่ฝรั่งเศสได้ขูดค้นพบซากโบราณสถานที่ยังอ้างว่า เกี่ยวเนื่องกับ พระพุทธศาสนา เช่น พระพุทธรูปปางปรีนิพพานที่สร้างขึ้นราว พ.ศ. ๙๐๐ เศษ แล้วประกาศว่า “พระพุทธเจ้าปรีนิพพานที่นั่น” ซึ่งต่อมาฝรั่งเรียกว่าตูปลาเซีย

แต่หากย้อนเวลาไปในช่วงต้นกรุงรัตนโกสินทร์ เราสามารถที่จะค้นหาความเชื่อของคนเมืองสยาม ในยุคก่อนฝรั่งและแขกจะบิดเบือนความจริง โดยศึกษาจากนิราศพระแท่นดงรังของนายมี (หมื่นพรหมสมพัตร) ซึ่งได้มานมัสการพระแท่นดงรังนี้ เมื่อปีวอก พ.ศ. ๒๓๗๙ ได้แต่งนิราศตอนหนึ่งว่า

โอ้พระแท่นแผ่นผาอยู่ป่าดอน
ชื่อโกสินนารายสายนัก
ทั้งแก้วแหวนเงินทองก้องเนื่อง
มีส่วนแก้วอุทยานสำราญรื่น
ปลูกไม้รังตั้งแท่นแผ่นศิลา
ของพระยามลราชประสาทไว้
ที่สำคัญมันหมายหลายประการ
แต่บ้านเมืองสูญหายกลายเป็นป่า
พระอุทยานร้างราเป็นป่าร้าง

แต่ปางก่อนที่นี้เป็นที่เมือง
เป็นเอกรรคออกชื่อย่อมฤาเลื่อง
ไม่ฝัดเคืองสมบัติกษัตรา
ดูตาดต้นดอกดวงพวงบุปผา
คือแผ่นผาอันนี้ท่านนิพาน
ย่อมแจ้งใจทุกประเทศเขตสถาน
สมนิทานเรื่องเทศน์สังเกตฟัง
พยัคฆาอาศัยเหมือนใจหวัง
อนิจจังอนาถจิตอนิจจา

ในเวลาต่อมา เมื่อราวปี พ.ศ. ๒๕๐๐ เศษ ได้มีพระสงฆ์ไทยรูปหนึ่งคือ อดีตพระราชกวี (อ่ำ ธมฺมทตฺโต) วัดโสมนัสวิหาร ท่านได้ “กเบื้องจาร” มาแต่ เมืองคูบัว จ.ราชบุรี ซึ่งท่านได้เพียรพยายามอ่านจารึกลายสือ ที่ท่านเรียกว่า “ลายสือไทย” แต่ยังไม่ม้นักวิชาการปัจจุบันพยายามอ่านจนถึงทุกวันนี้ เพราะรังเกียจที่ว่าอาจจะเป็นของปลอม ตามที่รัฐบาลสมัยนั้นประกาศแถลงการณ์ จึงทำให้ท่านเจ้าคุณสามารถที่จะอ่านข้อความในกเบื้องจาร จำนวนหลายพันแผ่นนั้น จนสำเร็จ

ซึ่งท่านได้มีโอกาสถวายรายงานเรื่องกเบื้องจาร แต่เจ้าพระคุณสมเด็จพระอริยวงศาคตญาณ สมเด็จพระสังฆราช (ปุ่น ปุณฺณสิริ) วัดเชตุพนวิมลมังคลาราม ในคราวเสด็จไปเป็นประธานทรงเปิด วชิระปราสาท วัดเพชรพลี จังหวัดเพชรบุรี เมื่อวันที่ ๒๔ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๑๖ ซึ่งพระเดชพระคุณเจ้าพระคุณสมเด็จฯ ท่านได้ประทานพระดำรัสเกี่ยวกับเรื่องกเบื้องจารนี้ว่า

“...ลายสือไทยมีอยู่แล้วแต่โบราณกาลนับพันปี ผู้อ่านไม่ออกไม่ใช่ความผิดของหนังสือ เมื่อมีผู้อ่านออก พวกเราควรรับฟัง ดึกว่าไม่รับรู้อะไรเลย และสำนึกไว้ในเหตุผล วัดอุสถานที่เกี่ยวข้องกับประวัติศาสตร์ของเรา และของพระพุทธศาสนาในแดนสุวรรณภูมิเด่นชัดขึ้นอีก เราเห็นที่นี้แล้ว รู้สึกว่าอุทอง สุพรรณธร กาญจนบุรี ด้อยไปมาก”

ทำไมข้าพเจ้าจึงให้ความสำคัญกับหนังสือที่ชื่อ “พุทธศาสนสุวัณณภูมิปกรณ์ ราชบุรีวัดอุกถา” ซึ่งเป็นงานที่รวบรวมคำอ่านลายสือไทย ของท่านเจ้าคุณอดีตพระราชกวี (อ่ำ ธมฺมทตฺโต) วัดโสมนัสวิหาร นักก็เพราะเป็นประวัติศาสตร์ชาติไทยที่ย้อนไปถึงครั้งสมัยพุทธกาล ดั้งมีความตอนสำคัญที่ข้าพเจ้าจักได้ยกมาประกอบสักเล็กน้อย ดังนี้

บุญฉวรภิกษุ อยู่เขางู ถ้ำพุทธ เดิมอยู่ปรานของป้อบ้านแม่กุน เดินทางอมมคร สาวัดถี พบพุทธธัม สงฆ ได้ปีพพชา อุปสมบท เป็นภิกษุเมื่อพุทธพัสสา ๑๙ (๑๔๐/๑) เถรอนันท เป็นอุปชฌาย เถรอุบาลี เป็น (ผู้) ให (สรณ) สีส เมื่อแล้วเข้า (หา) พุทธออกปาก (ว่า) เอหิ ภิกษุ (เธอจงเป็นภิกษุมาเถิด) เมื่อขึ้น ๑๐ ค่ำ เดือน ๗ พุทธพัสสา ๑๙ (๑๔๐/๒)

บุญฉมณี อยู่ถ้ำพุทธ ผู้พาพุทธมาสุนาปรันตพริบพรี น้องจุนหาพุทธกับอรหันตเดือนอ้าย พุทธพัสสา ๒๒ (๑๕๐/๑) พุทธอยู่บ้านมกุนเดือนอ้าย ขึ้น ๘ ค่ำ พัก ๒ วัน เสด็จ ผ่านเมืองทอง แล้วขึ้นถ้ำพุทธ นั่งนอน คีนวันหนึ่ง ผันทองปิณฑ (๑๕๐/๒)

(บุญธรรมฐณีเล่าเมื่อ) พุทธเดินไปถ้ำเขา ทางผ่านเมืองทองพุด ว่า เมืองทองจักเป็นเมืองสุวรรณภูมิ เมืองพุทธศาสนา (๑๕๔/๑) พุทธมาถึงแดนชานทาง ว่า ตรงนี้เป็นเมืองต่อเมืองสุวรรณภูมิ ห้าร้อยปี พุทธ ศาสนา มันคงดี ต่อพันปีเป็นเมืองเล็ก พุทธศาสนาเบาบาง เหลือพุทธนิมิตร (๑๕๔/๒)

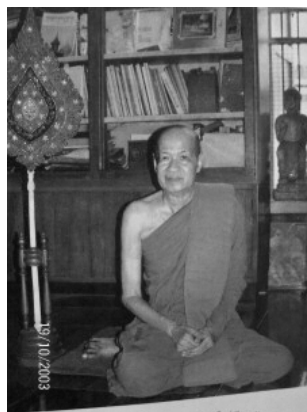
บุญธรรมฐณี หรือบุญธรรมฐณี ที่มีพระนามปรากฏตามกเบื้องจาร เป็นผู้ใด ก็ขอตอบว่า คือ อดีตนายบุญ ซึ่งบ้านอยู่สุนาปรัตนชนบท ที่ได้ศรัทธาบวชในพระพุทธานุชาโดยพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ณ เขตวันวาราม เมืองสาวัตถี แห่งแคว้นโกศล ดังมีปรากฏในพระไตรปิฎกและอรรถกถาปุณณโณวาทสูตร อย่างไรเล่า และพระบุญธรรมฐณีก็ได้ทูลเชิญให้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสด็จมายังสุนาปรัตนชนบท ดังปรากฏความใน กเบื้องจารที่ท่านเจ้าคุณอ่ำ ธมฺมทตฺโต ได้อ่านออกมาได้

ไม่ใช่แต่การอ่านจากกเบื้องจารเท่านั้น ท่านเจ้าคุณฯ ยังได้อุตสาหะ สอบหาหลักฐานวัตถุ ที่จะมายืนยันว่าสิ่งที่ท่านได้อ่านออกมาได้ ตามที่ต่าง ๆ เพื่อพิสูจน์ตรวจสอบความมีอยู่จริง ทั้งสถานที่ตั้ง วัด เจดีย์ หรือแม้แต่ “เสมาธรรมจักรสมัยพระเจ้าอโศก” ดังตัวอย่างข้างล่างนี้

**หินธรรมจักร สมัยพระเจ้าอโศกมหาราช พร้อมกวางหมอบ พบที่บริเวณวัดเพชรพลี
ปัจจุบันอยู่ในวิหารหลวง วัดพระศรีรัตนมหาธาตุ เพชรบุรี**

น่าเสียดายที่ข้าพเจ้าเองก็มิได้มีโอกาสได้พบและสนทนากับท่านเจ้าคุณอ่ำ ธมฺมทตฺโต เนื่องจากท่านได้มรณภาพไปแล้วตั้งแต่เมื่อวันที่ ๑๙ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๕ คงเหลือไว้แต่งานศึกษา ค้นคว้า และงานเขียนของท่านที่รอให้อนุชนคนรุ่นหลังได้ศึกษาและแกะรอย เพื่อค้นหาประวัติศาสตร์ของชาติไทยและประวัติศาสตร์ของพระพุทธานุชาในถิ่นไทย

**ท่านเจ้าคุณอดีตพระราชกวี (อ่ำ ธมฺมทตฺโต)
วัดโสมนัสวิหาร กรุงเทพมหานคร**

เมื่อท่านทั้งหลายได้อ่านมาจนถึงบรรทัดนี้ ไม่ทราบที่ท่านพอจะจินตนาการตามได้หรือไม่ว่า หากสุนาปรีนตชนบท อยู่แถบแถวจังหวัดเพชรบุรี ของประเทศไทย ป่าอสิปตนมฤคทายวัน สถานแสดงปฐมเทศนาอยู่แถบแถวคงพระยาไฟ คือย่านทับทิม อำเภอกำแพงเพชร จังหวัดสระบุรี สถานที่ปรินิพพานขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อยู่ที่ ตำบลพระแท่นดงรัง อำเภอกำแพงเพชร จังหวัดกาญจนบุรี และพระเชตะวันวาราม แห่งกรุงสวดี ก็อยู่ที่ ลุ่มแม่น้ำอรวดี ตอนใต้ของประเทศพม่า แล้วสถานที่ตรัสรู้พระอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณ ที่อุรุเวลาเสนานิคม แคว้นมคธ จะอยู่ ณ ที่แห่งใด? และสถานที่อันเป็นที่ประสูติของเจ้าชายสิทธัตถะ แห่งศากยวงศ์ ณ ลุมพินีวันสถาน ระหว่างกรุงกบิลพัสดุ์และกรุงเทวทหะ ซึ่งขึ้นอยู่กับแคว้นโกศลจะอยู่ที่ใด?

ขอเชิญท่านผู้อ่านได้ติดตามข้าพเจ้าเข้ามาแกะรอยจากตำนานแห่งชนชาติรามัญ ซึ่งข้าพเจ้า ไม่นึกคิดว่าจะได้อ่านข้อความสำคัญอะไรเช่นนี้ จากหนังสือชื่อ “ราชาธิราช” ซึ่งเป็นพงศาวดารมอญ โดยได้แปลจากภาษารามัญและเรียบเรียงขึ้น ในสมัยรัชกาลที่ ๑ แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ ซึ่งเล่มที่ข้าพเจ้าได้อ่านนี้ เป็นสำนวนของ เจ้าพระยาพระคลัง (หน) ฉบับหอสมุดแห่งชาติ พิมพ์ครั้งที่ ๔ เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๐๙

ตอนที่ข้าพเจ้าได้อ่านนี้ เป็นเหตุการณ์เมื่อครั้งที่พระเจ้าราชาธิราชแห่งกรุงหงสาวดี ยกกองทัพเตรียมจะบดขยี้ กรุงรัตนบุระอังวะของพระเจ้าฝรั่งมังฆ้องตามพุกามภาษา ครั้งนั้นพระเจ้าฝรั่งมังฆ้องก็เสด็จตกพระทัยกลัว มิได้ทรงดำริการที่จะสู้รบ เนื่องจากเพิ่งผลัดเปลี่ยนแผ่นดินหลังจากสมเด็จพระราชบิดาถึงแก่การสวรรคต จึงให้ประชุมคนทั้งสองฝ่าย คือ สมณชีพราหมณ์และเสนาพฤตมาตย์ราชบุโรหิตทั้งปวง เข้ามาพร้อมแล้วตรัสปรึกษาว่าศึกมอญยกมาตีเมืองเรคราวนี้ ผู้ใดจะมีสติปัญญาจะคิดอาสาสู้รบประการใดบ้าง เสนาบดีก็นิ่งอยู่มิได้กราบทูลประการใด

ขณะนั้นพระสังฆราชองค์หนึ่ง มีนามว่าพระสังฆราชภักคยะสะกะโร มีสติปัญญาสามารถทรงพระไตรปิฎก และรู้หลายภาษา พุทธรามัญ ไทยใหญ่ ไทยน้อย ลาว ญวน เงี้ยว ทวายได้ ชันอาสาจะไปเจรจาความเมือง ด้วยพระเจ้าราชาธิราชสนองพระเดชพระคุณ ให้ยกกองทัพกลับให้จงได้ ซึ่งข้าพเจ้าจะขอตัดไปยังตอนที่พระสังฆราชภักคยะสะกะโร ได้ไปเจรจาความเมือง ซึ่งเจรจายู้อยู่เป็นนานได้มีการยกข้อธรรมคำสอนขององค์สมเด็จพระชินวรณ์ มากล่าวกัน อยากให้ท่านทั้งหลายได้อ่านเหลือเกิน เกรงว่าจะเย็นเยือกหากยกมาทั้งหมด จำเป็นจะนำตอนที่สำคัญที่สุดมาว่าดังนี้

...อันชมพูทวีปนี้ มัชฌิมประเทศศรีษะแผ่นดินอยู่กลางเป็นที่ตั้งพระมหาโพธิวิพุกธาภิเชก ในวิมุตติเศวตฉัตรแห่งสมเด็จพระสรรเพชญ์พุทธเจ้าทั้งปวง และบรรดารุกขชาติสัตตาวลัยมีโดยรอบนั้น มีเครื่องวัลย์เวียนขึ้นเป็นทักษิณาวฏู และมียอดอ่อนนุ่มเข้าไปต่อพระมหาโพธิ์ มีเมืองใหญ่เป็นโสฬสมหานครสิบหกแควดล้อมแผ่นดิน มัชฌิมประเทศมีทรงสถฐานตั้งรูปตะโพนกึ่งกลางกว้างสามร้อยโยชน์ โดยรอบคอบแก้วร้อยโยชน์เท่านี้ เป็นสมเด็จพระพุทธเจ้า พระปัจเจกโพธิเจ้า พระอัครสาวก พระอสีติมหาสาวก พระยาบรมจักรพรรดิ พระยาจุลจักรพรรดิ พระพุทธบิดา พระพุทธมารดา ท้าวพระยาอันมีกุศลสมภารมากย่อมมาบังเกิดในที่นั้น และกรุงรัตนบุระอังวะกับกรุงหงสาวดีราชธานีทั้งสองก็นับเนื่องเข้าในมัชฌิมประเทศเสมอกัน ฝ่ายมหาบพิตรทั้งสองเป็นพระเจ้าแผ่นดินมีพระราชกุศลสมภาร ได้บำเพ็ญอุบาสมาแต่ก่อนเป็นอันมากจึงได้มาเกิดในมัชฌิมประเทศ เป็นบรมอิสราธิปไตยใหญ่หลวงควรจะทำพระราชไมตรีต่อกัน สมณพราหมณ์อาณาประชาราษฎร์ทั้งสองฝ่ายจะได้อยู่เย็นเป็นสุข ได้บำเพ็ญกุศลสร้างบารมีเป็นทางสวรรค์ ทางนิพพานเพราะพระองค์จึงจะควร...

จึงขอสาธกยกมาแต่เพียงพอให้ได้อ่านและได้คิดจินตนาการ หากสนใจอยากอ่านลองค้นหาได้ที่ หอสมุดแห่งชาติ ดังหน้าตาของปกเป็นเช่นข้างล่างนี้

หนังสือ ราชอิรราช ของ เจ้าพระยาพระคลัง (หน)

เพราะหากแก้ปริศนาได้ว่า กบิลพัสดุ์อยู่ที่ใด การที่จะสืบค้นหาที่ตั้งของ กรุงราชคฤห์ แห่งแคว้นมคธ ก็จะง่ายขึ้น เพราะ ราชคฤห์ห่างจากกบิลพัสดุ์ ๖๐ โยชน์ และ ราชคฤห์ห่างจากกุสินารา ๒๕ โยชน์ ลองกางแผนที่แล้วหลับตานึกภาพ อาจบางที่จะมีมโนนึกเห็น “โพธิมณฑลสถาน” และ “เวฬุวนาราม” อันเป็นอารามแห่งแรกในพระพุทธศาสนาที่พระเจ้าพิมพิสารทูลถวาย ทั้งเป็นที่ประชุมสงฆ์ ในวันมาฆบูชา เพื่อประกาศหลักการแห่งพระศาสนาให้ฝังรากลงสู่แคว้นมคธ ณ ป่าไผ่นั้น

การประชุมพระสงฆ์สาวกครั้งแรกและครั้งเดียวในพระศาสนาของพระสมณโคดมพุทธเจ้า ที่เวฬุวนาราม

ดังที่ได้พยายามลำดับเรื่องมาจนถึงหน้าสุดท้ายนี้ ก็ได้แต่หวังว่าท่านทั้งหลาย จะได้รับช่ายพระญาณแห่งองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า อันพวกเราทั้งหลายได้มีพุทธานุสติน้อมรำลึกนึกถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอยู่ขณะนี้ ไม่ได้คิดถึงเรื่องอันอื่นอันใดเลย ขอพระพุทธองค์ได้ทรงส่งพุทธวิสัย ขอเจโตวิมุติ ปัญญาวิมุติ จงเกิดมีแก่ข้าพระพุทธเจ้าทั้งหลาย ให้ได้เห็นเหตุ รู้เหตุ และสิ่งทั้งหลายตามความเป็นจริง จงทุกประการ เพื่อตอบคำถามที่ตั้งเอาไว้เป็นบาท เป็นฐานที่ว่า

**เหตุใดพระเจ้าตากสินจึงถวายแผ่นดินเป็นพุทธบูชา..เหตุใดพระจอมเกล้าราชาจึงตรัสว่า
“อย่าเชื่อแขก”**

ขอกราบทูลสิ่งที่สมเด็จพระพุฒาจารย์ (เกี่ยว อุปเสโณ) ควรจักกระทำ

ครั้งนี้ดิฉันต้องขอประทานอนุญาตท่านสมเด็จพระพุฒาจารย์ (เกี่ยว อุปเสโณ) วัดสระเกศราชวรมหาวิหาร ที่จะขอกราบทูลสิ่งที่ท่านควรจักได้กระทำผ่านทางเว็บนี้ เพราะดิฉันได้เคยแจ้งเรื่องนี้ผ่านอาจารย์ลักษณะ เรขานิเทศ ไปตั้งแต่ก่อนคราวงานประเพณีนมัสการพระบรมสารีริกธาตุ ณ บรมบรรพต (ภูเขาทอง) เมื่อปีที่แล้ว แต่ก็ไม่ได้เกิดผลอันใด

จวบจนกระทั่งวันนี้ ได้เกิดเรื่องราวที่มีที่ท่าว่าจะลุกลามใหญ่โตในสังฆมณฑล และก่อให้เกิดความแตกแยกออกเป็นฝักเป็นฝ่ายของเหล่าพุทธบริษัทไปทั่วทั้งประเทศได้ หากไม่เร่งทำการระงับดับเสีย ดังนั้นดิฉันจึงจะขอทำหน้าที่พุทธบริษัทแม้ตัวดิฉันรู้ตัวว่ายังไม่คงตัว แต่ก็ขอประทานกราบทูลชี้ทางหากเจ้าประคุณสมเด็จพระสังฆราชจะเห็นเป็นทางแก้อาถรรพณ์กรรมครั้งนี้บ้าง

ก่อนอื่นดิฉันต้องขอประทานกราบทูลเจ้าประคุณสมเด็จพระสังฆราชว่า อย่าได้หวั่นไหวในวิบากกรรมที่มากกระทบตรวจสอบ เพราะดิฉันก็ไม่ทราบด้วยเกล้าว่าเจ้าประคุณสมเด็จพระสังฆราชได้กระทำกรรมอันชั่วใดบ้างทั้งในชาติปัจจุบันแลอดีตชาติที่ผ่านมา ท่านจึงได้มาประสบกับวิบากกรรมในวาระนี้ แต่ดิฉันก็เชื่อว่าท่านย่อมตระหนักว่าสัตว์โลกทั้งหลายย่อมเป็นไปกรรม เพราะแม้องค์สมเด็จพระบรมครูเจ้าองค์พระโลกเชษฐกีย่อมหลีกเลี่ยงไม่พ้นผลของกรรมอันนามและรูปเดิมได้กระทำสิ่งสมเอาไว้ แม้พระพุทธองค์จะได้ตรัสรู้พระอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณเป็นพระอรหันตสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้วก็ตามที่ ดังปรากฏในอรรถกถาสุนทรสูตรที่ ๘ ซึ่งพระอรรถกถาจารย์กล่าวไว้ว่า

พระผู้มีพระภาคเจ้าในนั้น เคยเป็นพระโพธิสัตว์ ในอดีตชาติเป็นนักเลง ชื่อว่า มุนาสิ เทียวคบแต่คนชั่ว มากไปด้วยโยนิโสมนสิการ.วันหนึ่ง เขาเห็นพระปัจเจกพุทธเจ้า นามว่า สุรภี กำลังห่มจีวรเพื่อเข้าไปบิณฑบาตยังพระนคร. ก็ในสมัยนั้น ผู้หญิงคนหนึ่งเดินไปไม่ไกลพระปัจเจกพุทธเจ้านัก. นักเลงกล่าวตู่ว่า สมณะนี้ ไม่ใช่เป็นพรหมจารี.ด้วยกรรมนั้นเขาจึงไหม้ในรกหลายแสนปี เพราะเศษแห่งวิบากกรรมนั้นนั่นแล แม้ได้เป็นพระพุทธเจ้าในบัดนี้ ก็ยังถูกกล่าวตู่ เพราะเหตุแห่งนางสุนทรีย. ก็ข้อนี้ฉันใด ทุกข์มีการกล่าวตู่เป็นต้น ที่หญิงผู้กระทำอาการอันแปลกมีนางจิญจมาณวิกาเป็นต้น ให้เป็นไปแล้วแก่พระผู้มีพระภาคเจ้าทั้งหมดนั้น เป็นเศษวิบากแห่งกรรมที่พระองค์ทรงกระทำไว้ในปางก่อนซึ่งเรียกว่า กรรมปิโลตตะ. สมดังพระดำรัสที่ตรัสไว้ในอภทานว่า

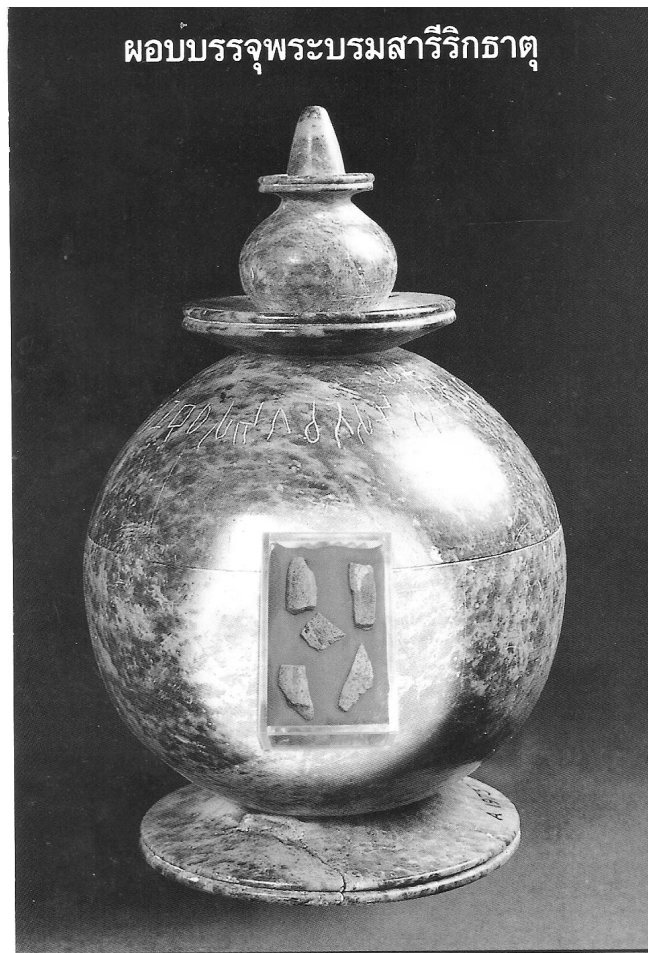
พระผู้มีพระภาคเจ้าผู้เป็นนายกของโลก แวดล้อมด้วยภิกษุสงฆ์หมู่ใหญ่ ประทับนั่งอยู่ที่พื้นศิลาอันนารีนรมย์ รุ่งโรจน์ด้วยรัตนะต่างๆ ในละแวกป่า อันตลบด้วยกลิ่นหอมนานาชนิด ไกลสระอนินดาต ทรงพยากรณ์บุรพกรรมของพระองค์ในที่นั้นว่า ตูก่อนภิกษุทั้งหลาย เธอทั้งหลาย จงฟังกรรมที่เราทำแล้ว เราเห็นภิกษุผู้มีปกติอยู่ป่ารูปหนึ่งได้ถวายผ้าเก่า เราปรารถนาเป็นพระพุทธเจ้าเป็นครั้งแรก เพื่อความเป็นพระพุทธเจ้าในครั้งนั้น ผลแห่งกรรมคือการถวายผ้าเก่า อำนาจผลให้เป็นพระพุทธเจ้า ในกาลก่อนเราเป็นนายโคบาล ต้อนโคไปเลี้ยง เห็นแม่โคกำลังต็มน้ำขุ่น จึงห้ามมัน ด้วยวิบากแห่งกรรมนั้น ในภพหลังสุดนี้ เรากระหายน้ำ ก็ไม่ได้ต็มน้ำตามความปรารถนา ในชาติหนึ่งในกาลก่อน เราเป็นนักเลงชื่อมุนาสิ ได้กล่าวตู่พระปัจเจกพุทธเจ้า นามว่า สุรภี ผู้ไม่ประทุษร้าย ด้วยวิบากกรรมนั้น เราจึงเที่ยวอยู่ในนรกเป็นเวลานาน ได้เสวยทุกขเวทนาหลายพันปี ด้วยเศษกรรมนั้นในภพหลังสุดนี้ เราจึงได้รับคำกล่าวตู่ เพราะนางสุนทรียเป็นเหตุ เพราะการกล่าวตู่พระเถระนามว่า นันทะ สาวกของพระพุทธเจ้า ผู้ครอบงำอันตรายทั้งปวง เราจึงท่องเที่ยวอยู่ในนรกเป็นเวลานาน เราท่องเที่ยวอยู่ในนรกนานถึงหมื่นปี ได้ความเป็นมนุษย์แล้วได้รับการกล่าวตู่มากมาย ด้วยเศษกรรมนั้น นางจิญจมาณวิกา มากับหมู่คนกล่าวตู่เราด้วยคำอันไม่เป็นจริง

เมื่อก่อนเราเป็นพรหมณ์ชื่อว่า สุตวา มหาชนพากันสักการบูชา สอนมนต์ให้กับมาณพ ๕๐๐ คน ในป่าใหญ่ ก็เราได้เห็นฤาษีผู้เฒ่าแล้ว ได้อภิญญา ๕ มีฤทธิ์มากมายในสำนักของเรา เราจึงกล่าวต่อฤาษีผู้ไม่ประทุษร้ายโดยบอกกับพวกศิษย์ของเราว่า ฤาษีนี้ บริโภคกามครั้นเรบอก พวกมาณพก็เห็นด้วย ลำดับนั้น มาณพทั้งหมด เทียวภิกษาไปตามตระกูล พากันบอกแก่มหาชนว่า ฤาษีนี้ บริโภคกาม ด้วยวิบากกรรมนั้นภิกษุ ๕๐๐ รูปเหล่านี้ ได้รับคำกล่าวดูทั้งหมด เพราะนางสุนทรีเป็นเหตุ ในกาลก่อน เราได้ฆ่าพี่-น้องชายต่างมารดาเพราะเหตุแห่งทรัพย์ จับโยนลงในชอกเขาแล้วเอาหินทับถม ด้วยวิบากกรรมนั้น พระเทวทัตจึงกลิ้งหิน สะเก็ดหินจึงกลิ้งมากกระทบนิ้วหัวแม่เท้าเรา ในกาลก่อน เราเป็นเด็กเล่นอยู่ที่หนทางใหญ่เห็นพระปัจเจกพุทธเจ้าแล้วจุดไฟเผาตัดไว้ทั่วหนทาง ด้วยวิบากกรรมนั้น ในภพหลังสุดนี้ พระเทวทัต จึงชักชวนนายขมังธนูผู้ฆ่าคนเพื่อให้ฆ่าเรา ในกาลก่อน เราเป็นนายความช่างได้ใส่ช่างให้จับพระปัจเจกมุนีผู้สูงสุด ทั้งที่กำลังเที่ยวบิณฑบาตอยู่ ด้วยวิบากกรรมนั้น ช่างนาฬาคีรีเชือกซบมันดูร้ายวิ่งแล่นเข้าไปในชอกเขาเบื้องหน้าผู้ประเสริฐ ในกาลก่อน เราเป็นพระราชชาตินักรบ ฆ่าบุรุษเป็นอันมากด้วยหอก เพราะวิบากกรรมนั้น เราถูกไฟไหม้อย่างเหลือทนในนรก ด้วยเศษกรรมนั้น บัดนี้ ไฟนั้นไหม้ผิวหนังที่เท้าของเราทั้งสิ้น เพราะว่ากรรมยังไม่หมดไป ในกาลก่อน เราเป็นเด็กชาวประมงอยู่ในแก้วกวม เห็นคนฆ่าปลาแล้วเกิดความดีใจด้วยวิบากกรรมนั้น เราจึงปวดศีรษะ เมื่อครั้งพวกเจ้าตากยะถูกเบียดเบียนเพราะถูกเจ้าวิฑูทกะฆ่า เราได้บริภาษพระสาวกทั้งหลายในพระธรรมวินัยของพระพุทธเจ้านามว่าปัสสะว่า ท่านจงเคี้ยว จงกินแต่ข้าวแดง อย่ากินข้าวสาละเลย ด้วยวิบากกรรมนั้นเราอันพรหมณ์นิมนต์แล้วอยู่ในเมืองเวรัญชา ในคราวนั้นบริโภคข้าวแดงตลอดสามเดือน เมื่อนักมวยกำลังชกกัน เราได้เบียดเบียนบุตรนักมวยปล้ำด้วยวิบากกรรมนั้น เราจึงปวดหลัง เมื่อก่อนเราเป็นหมอรักษาโรค ได้ให้เศรษฐีบุตรถ่ายยาด้วยวิบากกรรมนั้น เราจึงเป็นโรคปากคันทิกภาพาธ โรคลงแดง เราเชื่อว่าโชติปาละได้กล่าวกะพระสุคตเจ้าพระนามว่ากัสสปะในคราวนั้นว่า จักมีโพธิมณฑลแต่ที่ไหนโพธิญาณท่านได้ยากอย่างยิ่ง ด้วยวิบากกรรมนั้น เราได้กระทำความที่ทำได้ยากเป็นอันมาก ที่ตำบลอุรุเวลาเสนานิคม ๖ พรรษา แต่นั้นจึงได้บรรลุปะโพธิญาณ แต่เราก็มิได้บรรลุปะโพธิญาณด้วยทางนี้ เราอันบุรพกรรมตกเดือนแล้ว จึงแสวงหาโดยทางผิด บัดนี้ เราเป็นผู้สิ้นบุญสิ้นบาปแล้ว เว้นจากความเร่าร้อนทั้งปวง ไม่มีความเศร้าโศก ไม่มีความคับแค้นดับสนิทหาอาสวะมิได้ พระชินเจ้าทรงบรรลุล้างแห่งอภิญญาทั้งปวง ทรงพยากรณ์โดยหวังประโยชน์แก่ภิกษุสงฆ์ ที่สระใหญ่ ชื่อ อโนดาต ด้วยประการ ฉะนั้นแล.

ณ โอกาสบัดนี้ดิฉันจึงใคร่จะขอชี้บอกทางอันจะเป็นเหตุให้ความระงับไปแห่งวิบากกรรมอันปรากฏแก่ท่าน ก็ด้วยการแก้ไขสิ่งที่ผิดให้เป็นถูก ทำสมาธิให้บังเกิดขึ้นแก่เหล่าพุทธบริษัททั้งหลาย อันจะเป็นเครื่องลบล้างบรรเทาเบากกรรมทั้งหลายแต่ในอดีตชาติ เนื่องด้วยการอนุโมทนาของเจ้ากรรมนายเวรทั้งหลาย ด้วยการขอพระราชทานกราบบังคมทูลแต่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เพื่อขอพระบรมราชานุญาตนำเอา “กระตูกผี” ซึ่งขุดได้จากสถูปที่ประเทศอินเดียเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๔๐ ที่ราชทูตอังกฤษที่ปกครองประเทศอินเดียสมัยนั้นได้ถวายแต่พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ในปี พ.ศ. ๒๔๔๑ และโปรดให้นำมาบรรจุไว้ ณ บรมบรรพต (ภูเขาทอง) วัดสระเกศ ด้วยเข้าใจกันในสมัยนั้นว่าเป็น “พระบรมสารีริกธาตุของพระพุทธเจ้า” แม้จะมีข้อสงสัยกลางแกลงใจกันอย่างยิ่งในสมัยนั้น แต่ก็ไม่มีผู้ใดที่จะโต้แย้งหรือคัดค้าน เพราะเป็นสิ่งที่รัฐบาลประเทศมหาอำนาจชาติล่าอาณานิคมมอบถวายให้ ดังหลักฐานของความพยายามที่จะไตร่ถามผู้รู้ ว่า “กระตูกผีนี้จะพระบรมสารีริกธาตุแท้จริงหรือไม่” ปรากฏอยู่ในคำถวายพระพรของกรมหมื่นวชิรญาณวโรรส วัดบวรนิเวศวิหาร ที่มีต่อพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว เมื่อวันที่ ๒๑ ตุลาคม ร.ศ. ๑๑๗ ความตอนหนึ่งว่า

“...คำจารึกหลักศิลาครั้งแรกพระเจ้าอโศกราชมีพร้อมแล้ว ได้รับพระราชทานตรวจสอบดูโดยถ้วน
ถึ ลงสันนิษฐานว่า คำจารึกหลังที่บศิลาซึ่งขุดได้ที่ปีปราชะไม่ต่ำกว่าอายุกว่าครึ่งพระเจ้าอโศกราช มี
แต่จะแก้ไขไปกว่า ไซ้แต่เท่านั้น ยังสามารถสันนิษฐานลงเปนหนึ่งได้ว่า ผู้บรรจุเขาเชื่อแลตั้งใจ
บอกว่าพระธาตุของพระพุทธเจ้า ได้ถวายเป็นการตรวจสอบมาด้วย

การวินิจฉัยก็ต้องเป็นอันถึงที่สุดได้เพียงนี้ ไม่มีทางที่ใครๆ จะสันนิษฐานต่อไปอีกได้ว่า ผู้
บรรจุเชื่อถูกหรือผิด นั้นเปนพระธาตุของพระพุทธเจ้าหรือมิใช่ จึงไม่มีทางปฏิเสธว่ามีใช่...”

ก็อาศัยเหตุใด ทำไมจึงเกิดความสงสัยขึ้นมาว่า “กระดูกผีนี้จะเป็นพระบรมสารีริกธาตุแท้จริง
หรือไม่” ตีฉันก็จะขอความเห็นของพระเจ้าลูกยาเธอกรมพระยาดำรงราชานุภาพ ที่บันทึกเอาไว้ว่า
บรรดาพระบรมสารีริกธาตุที่ขุดพบได้ในประเทศอินเดียล้วนแล้วแต่มีลักษณะเป็นเหมือนกระดูกคน
ทั่วไป เหมือนกับพระบรมสารีริกธาตุที่ลอร์ดเคอร์สันถวายให้กับพระเจ้าอยู่หัวและทุกวันนี้บรรจุอยู่ที่
ภูเขาทอง วัดสระเกศ ก็แล้วทำไมจะต้องสงสัยว่า “กระดูกผีนี้จะไม่เป็นพระบรมสารีริกธาตุแท้จริง” ตีฉัน
ก็จะขอบอกว่า ก็เป็นเพราะลักษณะของพระธาตุนั้น ไม่เป็นไปตามที่พระพุทธองค์อธิษฐานจิตไว้ก่อน
ปรินิพพาน ดังปรากฏใน อรรถกถา เล่มที่ ๑๓ พระสูตรตันตปิฎก ที่มณีกาย มหาวรรค ปฐมสมันตาปาสาทิ
กาแปล ว่า

“... ส่วนพระผู้มีพระภาคเจ้าทรงอธิษฐานพระธาตุให้กระจายว่า เราอยู่ได้ไม่นานก็จะปรินิพพาน ศาสนาของเราจะไม่แพร่หลายไปในที่ทั้งปวงก่อน เพราะฉะนั้น เมื่อเราแม้ปรินิพพานแล้ว มหาชนถือเอาพระธาตุแม้ขนาดเท่าเมล็ดพันธุ์ฝักกาดทำเจดีย์ในที่อยู่ของตนๆ ปรนนิบัติ จงมีสวรรค์เป็นไปในเบื้องหน้า. ถ้ามว่า พระธาตุอย่างไหนของพระองค์กระจัดกระจายอย่างไหนไม่กระจัดกระจาย. ตอบว่า พระธาตุ ๗ เหล่านี้คือ พระเขี้ยวแก้ว ๔ พระรากขวัญ ๒ พระอุณทิส ๑ ไม่กระจัดกระจาย นอกนั้นกระจัดกระจาย.บรรดาพระธาตุเหล่านั้น พระธาตุเล็ก ๆ ทั้งหมดได้มีขนาดเท่าเมล็ดพันธุ์ฝักกาด. พระธาตุใหญ่ขนาดเท่าเมล็ดข้าวสารหักกลาง พระธาตุขนาดใหญ่ยังมีขนาดเท่าเมล็ดถั่วเขียวหักกลาง.”

ดิฉันกราบทูลมาถึงขั้นนี้แล้ว เจ้าประคุณสมเด็จพระสังฆราชได้ว่า เป็นการบังควรหรือไม่ที่เราเหล่าพุทธบริษัททั้งหลาย จะเชื่อไปตามคำของชาวโลกเขาว่า “กระดุกผีนี้จะเป็นพระบรมสารีริกธาตุแท้จริง” เพราะจะเท่ากับเป็นการไม่เชื่อในพุทธวิสัย ไม่เชื่อในพระพุทธรูปจนะ ทั้งเป็นการล้มล้างพระธรรมคำสอน ล้มล้างพระไตรปิฎก เป็นมิฉฉาทิฐิอย่างยิ่ง ซึ่งหากแม้ดิฉันมีอายุยืนยาวสักร้อยปีในเวลานั้น ดิฉันก็คงจะไม่ยอมให้เกิดเรื่องอันไม่สมควรเยี่ยงนี้เกิดขึ้นได้

จึงขอประทานกราบทูลสิ่งที่เจ้าประคุณสมเด็จพระพุฒาจารย์ (เกี่ยว อุปเสโณ) ควรจักกระทำมา ณ วาระโอกาสนี้ เพื่อทำความจริงให้ปรากฏ ทั้งจะน้อมนำสัมมาทิฐิกลับคืนมาสู่เหล่าพุทธบริษัท อันจะเป็นการตัดเวรตัดกรรมทั้งหลาย ด้วยเหตุที่เจ้ากรรมนายเวรทั้งหลายของท่านได้มานุโมทนาและอโหสิกรรมอดโทษให้แก่ท่านนั่นเอง ทั้งจะทำให้บ้านเมืองหลุดพ้นจากอาถรรพ์ แลวิบาก เสนียด อาเพศ และเหตุภัย ประสบแต่ความเจริญรุ่งเรืองวัฒนาสถาพร ยิ่งๆ ขึ้นไป..

เมืองสาวดีไม่ได้อยู่ที่อินเดีย...แต่คือเมืองหงสาวดี ที่พม่า

ความที่ จะยกมาต่อไปนี้ เป็นความย่อใน “พระราชพงศาวดารเหนือ” ซึ่งพระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย รัชกาลที่ ๒ แห่งราชวงศ์จักรี แต่ยังคงดำรงพระเกียรติยศเป็นกรมพระราชบวรสถานมงคล มีรับสั่งให้พระวิเชียรปรีชา (น้อย) เป็นผู้รวบรวมเรื่องมาเรียบเรียงเมื่อปีเถาะ นพศก จุลศักราช ๑๑๖๙ พ.ศ. ๒๓๕๐ ซึ่งมีความสำคัญ อยู่ตอนหนึ่ง ซึ่งจะชี้แสดงให้เห็นว่า ก่อนที่ฝรั่ง จะโยกย้ายชมพูทวีปไปอยู่ที่ประเทศอินเดีย จนทำให้แคว้นแคว้นต่างๆ ในสมัยพุทธกาลพลอยย้ายไปอยู่ที่ประเทศอินเดียเสียทั้งสิ้น ผู้คนและชาวเมืองก็จำต้องย้ายไปเป็นแขกอินเดีย ไม่เว้นแม้แต่ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ของเราก็ ถูกทำให้เข้าไปผิดๆ ว่า พระองค์เป็นแขกอารยัน ประสูติที่ เนปาล ตรัสรู้ และปรินิพพานที่อินเดียนั้น บรรพบุรุษของชาวไทยแต่โบราณกาลนานมาบอกเล่าและบันทึกไว้อย่างไรว่า เมืองสาวดี อันเป็นที่ตั้งของวัดพระเชตะวันที่พระพุทธองค์ประทับจำพรรษา ใน ๒๐ พรรษาทำย ๆ ก่อนเสด็จดับขันธปรินิพพาน นั้นตั้งอยู่ที่ประเทศอินเดียหรือที่ใดกันแน่ ดังจะยกมาข้างท้ายนี้ความว่า

เรื่องพระมาลีเจดีย์

พระยาเซียงทอง เข้าเฝ้า สมเด็จพระเจ้าปราสาททอง ว่ายังมีพระอาจารย์องค์หนึ่งมาถวายพรว่า สมเด็จพระพุทธเจ้ายังทรงพระทรมานอยู่นั้น เสด็จพระราชดำเนินไปสู่ลังกาทวีป เป็นเหตุด้วยภิกษุสององค์วิวาทกัน สมเด็จพระพุทธเจ้าเสด็จออกจากเมืองลังกาทวีปมาสู่พระเชตุพนเมืองสาวดี จึงตรัสเทศนาธรรมแก่พระอานนท์ว่า สืบไปเมื่อหน้าเมืองสาวดี จะกลายเป็นเมืองหงสาวดี เหตุว่าจะมีกษัตริย์องค์หนึ่งทรงพระนามชื่อว่าพระเจ้าศรีธรรมมาศกกราช จะสร้างพระมาลีเจดีย์องค์หนึ่งในกลางพระนคร แลทุกวันนี้ยังปรากฏมีอยู่ แลพระมาลีเจดีย์นั้นอยู่ที่ศอุดร พระเจ้ากรุงศรีอยุธยา ครั้นแจ้งพฤติเหตุแล้วก็มีพระทัยยินดีนัก ในปี จ.ศ.๕๑๓ ปีชวด ตรีศก จึงมีพระราชโองการตรัสสั่งให้ขุนการเวก และพระยาศรีธรรมราชา ภูตราชราชวัตรเมืองอินทร์ ภูตราชกินเมืองพรมม ยกกระบัตตนายเพลิงกำจาย นายขำ นององค์รักษ์ นายหาญใจเพชร นายเต็จสงคราม ขำหลวงแปดนายกับไพร่ ๕๐๐ คุมเอาเครื่องบูชาขึ้นไปถวายพระมาลีเจดีย์ แลขำหลวงขุนการเวก ยกออกจากกรุงแต่ ณ วันพฤหัสบดี เดือนอ้าย ขึ้นสิบเอ็ดค่ำ ไปทางสุพรรณบุรีไปถึงบ้านชบา ยกแต่บ้านชบาไปถึงเมืองพระยาเจ็ดตนไปถึงบ้านรังงาม ยกจากบ้านรังงามไปด่านทราย ยกจากด่านทรายไปถึงเจ้าปู่ ยกแต่เจ้าปู่หินไปถึงแม่น้ำชุมเกรียวนั้น มีพระพุทธไสยาศน์องค์หนึ่งทองสัมฤทธิ์พระองค์ยาวห้าเส้น ขุนการเวกแลขำหลวงทั้งปวงก็ชวนกันเข้าไปนมัสการ จึงตั้งสัจจาธิษฐานว่า ขอเดชะพระบารมีพระพุทธไสยาศน์ให้ข้าพเจ้าทั้งปวงนี้ไปถึง ไถนนมัสการพระมาลีเจดีย์ในเมืองหงสาวดีสำเร็จความปรารถนานั้นเถิด ขำหลวงทั้งปวงกราบถวายบังคมนมัสการก็ลาออกจากแม่น้ำชุมเกรียวกก็เข้าไปเขาฝรั่งยังหิน ไปถึงตำบลเขาหลวง พอสิ้นแดนกรุงศรีอยุธยา ไปถึงเขาหลวงสิ้นเขตแดนนับได้ ๓๘ วัน ครั้นแล้วจึงตั้งสัจจาธิษฐานอีกครั้งหนึ่ง ยกออกจากด่านทุ่งที่ขุนการเวกกับขำหลวงทั้งปวง จึงตั้งนมัสการพระศรีรัตนตรัยแล้วก็ยกไปหาตระยะบ้านไม่มีผู้คนเดินเลย บ่ายหน้าต่อทิศอุดร เป็นป่าใหญ่เดินไปมาไม่ต้องแดด เป็นทุ่งอยู่กลางเป็นป่าละเมาะ คนทั้งปวงสิ้นอาหาร กินแต่ผลไม้เป็นอาหาร สิ้นหนทางนั้น ๓๐ วัน จึงถึงเมืองหงสาวดีนั้น มีด่านบ้านพราหมณ์รายไปบ้าง ขุนการเวกกับขำหลวงทั้งปวงเดินต่อกันไป สิ้นหนทางนั้น ๓๐ วัน จึงถึงเมืองหงสาวดี คิดเข้ากันสิ้นทาง ๒ เดือน กับ ๒๑ วัน จึงเข้าเมืองหงสาวดี ขุนการเวกกับพระยาศรีธรรมราชา ขำหลวงทั้งปวงพากันเข้าไปในพระอาราม พบปะชาวรูปหนึ่ง ขุน

การเวกจึงถามปะขาวว่าอารามนี้ท่านผู้ใดเป็นใหญ่ ปะขาวบอกว่าพระสังฆราชา ขุนการเวกและข้าหลวงทั้งปวง จึงเข้าไปนมัสการพระสังฆราชาฯ จึงซักไซ้ไต่ถามว่าอุบาสกทั้งปวงนี้มาแต่สถานที่ใดฤ ขุนการเวกกราบทูลพระสังฆราชาว่าข้าพระพุทธเจ้าทั้งปวงนี้ เป็นข้าทูลละอองสมเด็จพระพุทธเจ้าอยู่หัวกรุงศรีอยุธยาฯ มีพระกมลเหตุยี่เลื่อมใสศรัทธาในพระมาลีเจดีย์ยิ่งนัก จึงตรัสใช้ข้าพระพุทธเจ้าทั้งปวงนี้คุมเครื่องสักการบูชาพอสมควร ขึ้นมานมัสการพระมาลีเจดีย์นั้น พระสังฆราชาปราศรัยว่า อาตมาภาพขออนุโมทนา ด้วยพระราชทรัพย์แห่งพระองค์นั้นเถิด วันนี้ท่านไปอยู่สำนักให้สบายก่อนเถิด ต่อพรุ่งนี้จะให้ปะขาวนำไปนมัสการตามความปรารถนา

วันรุ่งขึ้น พระสังฆราชาให้ปะขาวนำข้าหลวงทั้งปวงเข้าไปในพระอาราม ทำประทักษิณพระระเบียงรอบหนึ่ง พระระเบียงเป็นสี่เหลี่ยมจตุรัสยาวสี่สิบเส้น ชื่อพระระเบียงยาวสองเส้นลิบวา มีพระพุทธรูปรายรอบ หล่อด้วยทองสัมฤทธิ์ทั้งสิ้น เป็นพระพุทธรูปสูงลิบวา เสาศระเบียงแปดเหลี่ยม แต่ละเหลี่ยมวัดได้เก้าศอก สูงถึงท้องซื่อวัดได้ยี่สิบวา ก่ออิฐกระซบรักแล้วถือปูน หุ้มด้วยทองแดงหนาสามนิ้ว แปกลอนระแนงระเบียง ทำด้วยไม้แก่น พื้นพระระเบียงดาษด้วยตีบุกหนาสิบสองนิ้ว

วันรุ่งขึ้นปะขาวนำไปนมัสการพระมาลีเจดีย์ คือองค์พระมาลีเจดีย์ธาตุ เมื่อไปถึงดินบันไดได้พระมหาธาตุ วัดฐานได้สามสิบห้าเส้น หัววา ทั้งสี่ด้านยาว ร้อยสี่สิบเอ็ดเส้น บันไดขึ้นพระมาลีเจดีย์ทำด้วยทองแดงตั้งลงกับอิฐ แม่บันไดใหญ่รอบสามก่า ประตูประมาธาตุกว้างสองเส้น สูงห้าเส้น มีหงส์ทองสี่ตัว ประชุมกันเป็นแท่นรอง พระพุทธรูปบนหลังหงส์สองร้อยองค์ แต่ล้วนทองคำทั้งแท่ง สูงสองศอก ซื่อเท้าหงส์รอบสิบเอ็ดก่า ตัวหงส์สูง สิบหกศอก ทำด้วยทองคำทั้งแท่ง องค์พระมหาธาตุแผ่ทองคำเป็นแผ่นอิฐหนาสามนิ้ว กว้างสามศอก ยาวห้าศอก ทองคำหุ้มองค์พระมหาธาตุขึ้นไปจนถึงยอด แล้วเอาลวดทองแดงร้อยหูกกันเข้าเอาสายโซ่คล้องเข้าเป็นตาข่าย หุ้มรัดข้างหน่วงขึ้นไปอีกชั้นหนึ่ง ยอดพระมหาเจดีย์มีลูกแก้วใหญ่ได้ห้าอ้อมมีขมิ้นบุรุษ ข้าหลวงทั้งปวงขึ้นแต่เชิงบันไดตั้งแต่เข้า ถึงประตูพระมหาเจดีย์ได้เวลาเที่ยงนมัสการแล้วกลับลงมาถึงเชิงบันไดก็พอค่า พื้นพระมาลีเจดีย์ซึ่งรองหงส์เหยียบอยู่นั้น ดาษด้วยแผ่นเงินหนาสามนิ้ว กว้างสามศอกเป็นสี่เหลี่ยม เหล็กกระดุกพระมาลีเจดีย์ที่ร้อยลูกแก้วใหญ่รอบสิบเอ็ดก่า พระมาลีเจดีย์สร้างเมื่อ ปี พ.ศ.๒๑๑ พระเจ้าศรีธรรมมาโสกราชเป็นผู้สร้างขึ้นไว้แต่เดิมก่อด้วยอิฐ แผ่นอิฐหน้าสี่ศอกหกนิ้ว กว้างห้าศอก ยาวห้าวาสองศอก

วันรุ่งขึ้น ปะขาวนำไปนมัสการพระเชตุพนมหาวิหาร บันไดก่อด้วยอิฐกว้างได้สิบเจ็ดเส้นกับลิบวา แต่เชิงบันไดขึ้นไปบนถนนสิบห้าเส้น ถนนยาวได้สิบเจ็ดเส้นกับลิบวา ในพระเชตุพนชั้นในกว้างสามสิบเส้นกับลิบวา เสาก่อด้วยอิฐเป็นแปดเหลี่ยม แต่เหลี่ยมหนึ่งได้เจ็ดวา แต่ประตูพระเชตุพนเข้าไปจนถึงพระอาสนบัลลังก์ ที่ตรัสพระธรรมเทศนา วัดไว้ สิบเจ็ดเส้นกับลิบวา ด้านแปพระเชตุพนยาวได้ เจ็ดสิบห้าเส้น เสาศูถึงท้องซื่อวัดได้ หนึ่งเส้นลิบวา พระรัตนบัลลังก์อยู่หว่างกลางห้อง พื้นบนดาษด้วยทองคำหนาสามนิ้ว มีพื้นลาดลงมาอีกห้อง ดาษด้วยนากหนาสามนิ้ว พื้นลาดลงมาอีกชั้นหนึ่งดาษด้วยเงินหนาสามนิ้ว รอบรัตนบัลลังก์ทั้งสี่ด้าน ที่อาสนสงฆ์กว้างสามเส้น พื้นดาษด้วยเงินหนาสามนิ้ว พื้นที่บริษัทหนึ่งดาษด้วยตีบุกหนาห้า นิ้ว นับเสาศระเชตุพนได้ สามพันเสา มีกำแพงรอบพระเชตุพนสูงลิบวา จากพระเชตุพนมาถึงพระมาลีเจดีย์เป็นทางยี่สิบห้าเส้น

พระสังฆราชาให้ปะขาวนำไปดูระฆังทองหล่อหนาสามสิบเอ็ดนิ้ว ปากกว้างห้าวาสองศอก สูงสิบเอ็ดวา ไม้ตีระฆังรอบสามก่า ยาวสามวา โรงระฆังสูงลิบห้าวา เสาไม้แก่น พระสงฆ์มีแต่อารามเดียวเท่านั้น มีบัญชี

พระวรวงษาเป็นพระสงฆ์ ๒๐๐๐๐๐ กับ ๓ พระองค์ พระสังฆราชาถามว่าพระสงฆ์ในกรุงศรีอยุธยามีผ้าอันใด เป็นผ้าพระสมณสำรวม ขุนการเวกทูลว่าฝ่ายคั่นธรรตงผ้ารัตตกัมพลแดง ฝ่ายวิปัสนาย่อมทรงเหลืออง พระสังฆราชาที่ว่าทรงผ้ารัตตกัมพลแดงได้ชื่อว่าพระพุทธรชินโรสแท้จริง แลพระสังฆราชาว่าในเมืองหงสาวดีนั้นทรงผ้าแดงทั้งสิ้น

ขุนการเวกกับข้าหลวงอยู่ได้ประมาณยี่สิบห้าวันก็กลับคืนมายังกรุงศรีอยุธยา แล้วไปเฝ้าสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวแจ้งพฤติเหตุ ทรงพระราชทานรางวัล แล้วบรรดาผู้ที่มาด้วยกันทั้งสิ้นก็กราบถวายบังคมลาบวช.

จบความย่อแต่เพียงเท่านี้ หากประสงค์จะอ่านโดยละเอียด โปรดหาอ่านได้จาก “พระราชพงศาวดารเหนือ” หรือหากประสงค์จะอ่าน เป็นเรื่องพิศดาร ก็หาอ่านได้จากหนังสือไทยที่แปลมาจาก คัมภีร์อักษรตัวธรรม ซึ่งคนโบราณชาวอีสานจารไว้ในใบลาน เรื่อง “นิทานวัดเซตพน” เพื่อที่จะได้รู้ว่าแท้จริงแล้ว เมืองสาวัตถีอยู่ที่ไหนแน่ระหว่างประเทศอินเดียกับที่เมืองหงสาวดี ประเทศพม่า .

โยนิก ไมไซเปอร์เซียอย่างที่ฝรั่งบอก แต่อยู่ภาคเหนือของไทย

เมื่อนักประวัติศาสตร์ชาวอังกฤษย้ายชมพูทวีป ที่บรรพบุรุษของเราแต่โบราณหมายเอาว่าเป็นดินแดนแถบพม่า ไทย และลาว มาโดยตลอด ไปอยู่ที่อินเดียเมื่อประมาณ ๑๐๐ กว่าปีที่ผ่านมานี้มา ทั้งๆ ที่เมื่อ ๒๕๐ ปีก่อนนี้ มองลิเออร์ ลาลูแบร์ ซึ่งเป็นราชทูตของพระเจ้าหลุยส์ที่ ๑๔ แห่งกรุงฝรั่งเศส ที่เดินทางเข้ามาเจริญพระราชไมตรีในกรุงสยามตรงกับรัชสมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราช เมื่อราวพุทธศักราช ๒๒๐๐ เศษ ก็ได้บันทึกเรียกขานว่าชาวสยามคือชนชาวชมพูทวีป จึงสงสัยว่าชาวอังกฤษ ที่ออกล่าเมืองขึ้นตามหลังโปรตุเกส และฝรั่งเศส จะเข้าใจผิดคิดว่าเมืองอินเดียปัจจุบันเป็นเมืองโอเดีย (ludia) ตามบันทึกที่โปรตุเกสหรือฝรั่งเศสบันทึกไว้ก่อน จนนำมาซึ่งการบิดเบือนประวัติศาสตร์ความเป็นมาของพระพุทธศาสนาและพระพุทธเจ้าของเรา ดังในตอนที่ผ่านมาว่าด้วยเรื่อง เมืองสาวัตถีไม่ได้อยู่ที่อินเดีย... แต่คือเมืองหงสาวดี ที่พม่า เพราะการที่ย้ายเมืองสาวัตถีจากแผ่นดินพม่าในปัจจุบันหรือแผ่นดินมอญในอดีตไปอยู่ที่อินเดีย เป็นเหตุให้พระเจ้า ปเสนทิโกศลเจ้ากรุงสาวัตถีกลายเป็นแขกไป วัดพระเชตุพนที่ทำนอานาถบดินทิกเศรษฐีสร้างถวายพระพุทธองค์ก็ไปตั้งอยู่ที่อินเดีย พระพุทธเจ้าของเราจึงถูกพวกอังกฤษย้ายให้ไปจำพรรษาที่ประเทศอินเดีย นับว่าเป็นบาปกรรมอย่างยิ่ง

ดังนั้น เมื่อย้ายชมพูทวีปไปอยู่ที่ประเทศอินเดีย ย้ายลังกาทวีปไปอยู่ที่ศรีลังกา เรื่องราวในตำนาน พงศาวดารไทย ลาว และพม่า จึงพลอยกลายเป็นเหมือนนิทานประโลมโลกอันหาความจริงไม่มี ดังจะได้กล่าวในตอนต่อไป แต่ในตอนนี้จะขอกล่าวถึงแคว้นสำคัญอีกแคว้นหนึ่งที่ต้องถูกย้ายตามชมพูทวีปไปก็คือ “แคว้นโยนิก” ทั้งที่บรรพบุรุษโคตรเหง้าของเราก็รู้กันดีมาตลอดว่า “โยนิก คือเขตพื้นที่ตอนเหนือของประเทศไทยในปัจจุบัน” แต่ก็ถูกนักประวัติศาสตร์ย้ายให้ไปเป็นแขกเปอร์เซีย ทั้งๆ ที่พงศาวดาร ตำนานทั้งของไทยและพม่า มีบันทึกกันอย่างชัดเจน จนเป็นเหตุให้แทนที่พระมหารัทธิที่เดินทางไปเผยแผ่พระพุทธศาสนายังแคว้นโยนิก หลังจากการสังคายนาพระไตรปิฎกเมื่อปีพุทธศักราช ๒๓๕ จะมาที่เชียงใหม่ ก็ถูกย้ายให้ไปเปอร์เซียโดยฝรั่งไม่กี่คน และเป็นเหตุให้พระยามิลินท์ ผู้สร้างเจดีย์ขาว ถวายแก่พระนาคเสน ที่เมืองลำปาง เมื่อ พุทธศักราช ๕๐๐ ต้องกลายเป็นกษัตริย์กรีกแถมเปลี่ยนชื่อให้เป็น พระเจ้าเมนนเดออร์ ทั้งๆ ที่พระเจ้าเมนนเดออร์ของฝรั่งเขาตายตั้งแต่ พ.ศ. ยังไม่ถึง ๕๐๐ แล้วจะมาสนทนาโต้ตอบกับพระนาคเสนได้อย่างไร จึงจะขอยกเอาความใน “คัมภีร์ศาสนวังสะ” ซึ่งแต่งเป็นภาษาบาลีโดย พระภิกษุชาวพม่า ผู้มีนามว่า พระปัญญาสามี เมื่อปีพุทธศักราช ๒๔๐๕ ในเวลาไล่เลี่ยกับที่นักประวัติศาสตร์ชาวตะวันตกประกาศย้าย แคว้นโยนิกไปอยู่เปอร์เซีย เพื่อนำมาสาแดงให้ประจักษ์ ดังได้แปลเป็นภาษาไทยแล้ว ดังนี้

ประวัติเชียงใหม่

ครั้งนั้นมีหัวหน้าพวกลี้ระอูริมแม่น้ำปิงในรัฐโยนิกมอบบุตรของตนอายุ ๗ ขวบแด่พระผู้มีพระภาคให้บรรพชา สามเณรนั้นเพียรทำกรรมฐานเนื่องๆ ไม่นานก็ได้สำเร็จพระอรหันต์ จึงเรียกสถานที่นั้นตามภาษาโยนิก ว่า เจียงใหม่ ครั้นนานเข้าก็กลายเป็นเชียงใหม่ ตั้งแต่นั้นมา ศาสนาก็ประดิษฐานในรัฐโยนิก นี้คือการประดิษฐานศาสนาในรัฐโยนิกครั้งที่ ๑

ลุศศาสนา ๒๓๕ พระมหารัทธิที่เถระไปรัฐโยนิก ได้ประดิษฐานศาสนาในรัฐต่างๆ หลายแห่งเช่น กัมโพชะ เชียงตุง หริภุญชะ และอยุธยา เป็นต้น

แต่พระอรชกถาจารย์ท่านรวมรัฐเหล่านั้นทั้งหมด กล่าวโดยคำทั่วๆ ไปหมายถึงสถานที่ว่า ประเทศโยนก เป็นธรรมดาอยู่นั่นเอง ผู้แต่งคัมภีร์จะบัญญัติตีความหมายอย่างไรก็ได้

พระมหารัทธิชิตเถระพร้อมด้วยพระภิกษุ ๕ องค์ ออกจากเมืองปาฏลิสบุตร มายังประเทศโยนกทางอากาศ ทำให้ชนชาวโยนกทั้งหลายเลื่อมใสด้วยเทศนาภาพการามสูตร พระเถระได้ให้เครื่องประดับ คือ มรรคผลแก่ชาวโยนกประมาณ ๑๗๐,๐๐๐ คน และได้บวชในสำนักของท่านประมาณ ๑๐,๐๐๐ คน ท่านได้ประดิษฐานศาสนาในรัฐโยนกด้วยประการฉะนี้

ตั้งแต่นั้นมา พระเถระทั้งหลายที่เป็นศิษย์ปรีมปราของ ท่านเหล่านั้นมีจำนวนมากขึ้นเหลือที่จะนับคณนา นี่คือการประดิษฐานในรัฐโยนกครั้งที่ ๒ โดยอาศัย พระมหารัทธิชิตเถระ เป็นต้น

ประวัติพระพุทธปฏิมาแก้วมณี

เมื่อพระพุทธศาสนาได้ ๕๐๐ ปี พระวิสสกรรมเทวบุตรสร้างพระพุทธปฏิมาแก้วมณีให้แก่พระนาคเสนเถระในนครลำปางรัฐโยนก

พระนาคเสนเถระได้ตั้งใจอธิษฐานขอให้พระธาตุมาประดิษฐานอยู่ในพระพุทธปฏิมา พระธาตุก็ได้มาประดิษฐานในองค์พระพุทธปฏิมา ๗ องค์ ข้อความนี้กล่าวไว้ในหนังสือราชประวัติ (ฉบับพม่า)

พระนาคเสนประดิษฐานศาสนาในโยนก และข้อความนี้ สมตามประมาณกาลเวลาที่กล่าวไว้ในหนังสือ มลिनทปัญหาวา พระผู้มีพระภาคตรัสไว้ว่า เมื่อตถาคตปรินิพพานแล้วได้ ๕๐๐ ปี พระนาคเสนเถระและพระเจ้ามิลินทจะบังเกิดขึ้น

รัฐโยนกในรัชสมัยของพระเจ้ามิลินท พุทธศาสนาได้ ๕๐๐ ปี พุทธศาสนาเจริญอกงามโดยอาศัยพระนาคเสนเถระ นี่คือการประดิษฐานในรัฐโยนกครั้งที่ ๓ โดยอาศัยพระนาคเสนเถระ

จากข้อความที่ ท่านพระปัญญาสามี แต่งประวัติศาสตร์เรื่องการประดิษฐานในรัฐโยนก ซึ่งข้าพเจ้าคัดลอกมาข้างต้นนี้เอง ที่แสดงให้เห็น "ความจริงที่คนแต่โบราณสืบทอดกันมา" จนกระทั่ง "ฝรั่ง" มาล้มล้างความจริง และเราทั้งหลายก็เชื่อตาม ดังความเห็นที่ทาง "กรมศิลปากร" ได้มีเชิงอรรถ เป็นการอธิบายความหมายของ "รัฐโยนก" ในการจัดพิมพ์ฉบับแปลเป็นไทยนี้ว่า

รัฐโยนกที่พระนาคเสนอยู่นั้น คือ เปอร์เซียในปัจจุบันนี้ ไม่ใช่ลำปาง ผู้ประพันธ์เข้าใจว่าโยนกเป็นไทยภาคพายัพ เรื่องที่จะกล่าวต่อไปก็ไขว่ไขว่กันหมด พระนาคเสนเถระและพระเจ้ามิลินทพลอยเป็นชาวลำปาง, เชียงใหม่ไปหมด ซึ่งที่แท้ท่านเป็นชาวอินเดียภาคเหนือ ไม่ใช่ไทยภาคพายัพ อนึ่งนครลำปางนั้น ชาวลำพูนเรียกแต่คำนำหน้าคือนคร ไม่เรียกเต็มว่านครลำปาง แต่เขาออกเสียงเรียกนครเป็นละกุน คำนี้จึงหมายถึงนครลำปาง

ซึ่งข้าพเจ้าแม้ว่าจะอยากตะโกนให้ดังก้องไปทั่วโลกว่า โยนก ไม่ใช่เปอร์เซียอย่างที่ฝรั่งบอก แต่อยู่ภาคเหนือของไทย แต่ก็คงทำไม่ได้นอกจากบันทึกไว้ให้คนรุ่นหลังได้สืบค้นหา เพื่อทำความจริงให้ปรากฏ จะได้เป็นการปิดกรรมที่เหยียดฆ่าโคตรเหง้าบรรพบุรุษ และบิดเบือนประวัติศาสตร์พระพุทธศาสนา.

เรื่องราวประวัติความเป็นมาของ “พระบาง” ที่คนไทยอาจจะไม่รู้จัก

ความที่จะนำมาให้อ่านนี้ เป็นส่วนหนึ่งของ “ประชุมพงศาวดาร ภาคที่ ๕” รวบรวมโดย กรมศิลปากร ภาค “พงศาวดารเมืองหลวงพระบาง ตามฉบับที่มีอยู่ในศาลาลูกขุน” โดยในส่วน ที่เป็นประวัติของพระบาง ซึ่งเป็นพระพุทธรูปศักดิ์สิทธิ์คู่บ้านคู่เมืองของลาว อยู่ ๒-๓ หน้ากระดาษ แต่จะขอนำมาแต่เฉพาะย่อหน้าแรก ซึ่งเป็นเรื่องพิสดาร กล่าวคือ ชัดกับ “สิ่งที่นักประวัติศาสตร์และนักโบราณคดี” บอกสอนมาโดยตลอดว่า แต่ในอินเดียโบราณ ไม่มีการสร้างรูปเคารพของพระพุทธรูป จนกระทั่ง ได้รับอิทธิพลจากพวกกรีก จึงเริ่มมีการสร้างพระพุทธรูปขึ้น ในสมัยคันทาราชกูร์ ราว พ.ศ. ๖๐๐ กว่าแล้ว ซึ่ง สมเด็จพระดำรงราชานุภาพ ก็อนุโลมเชื่อตามนั้น และจนถึงวันนี้ คนส่วนใหญ่ ก็เชื่อตามนั้น ทำให้ ประวัติของการสร้างพระพุทธรูปศักดิ์สิทธิ์ที่บรรพชน บันทึกเอาไว้ ตามพงศาวดารตำนาน กลายเป็นเรื่องโกหกหลอกลวงไป ไม่ว่าจะ เป็น พระพุทธจันทิมพ์หรือพระพุทธรูปแก่นจันทร์ที่ พระเจ้าปเสนทิโกศลสร้างแต่ครั้งเมื่อพระพุทธเจ้าทรงมีพระชนม์อยู่ ปัจจุบันประดิษฐานอยู่ในภาคเหนือของประเทศไทย พระแก้วมรกตที่พระนาคเสนสร้างในเมืองปาตลีบุตร เมื่อพระพุทธองค์ปรินิพพานล่วงแล้วได้ ๕๐๐ ปี หรือพระพุทธรูปสิหิงค์ ซึ่งกษัตริย์แห่งสีหล ลังกาทวีป ร่วมกันสร้างเมื่อพระพุทธองค์ปรินิพพานล่วงแล้วได้ ๗๐๐ ปี โดยที่คณะทูตชาวศรีลังกาที่มาเจริญพระราชไมตรีในสมัยพระเจ้าอยู่หัวบรมโกศบอกว่า เรื่องตำนาน “สิหิงคินิทาน” ในประเทศศรีลังกา ไม่เคยมี และ ผู้เชี่ยวชาญของกรมศิลปากร คือ ศ. พิเศษ เจียจันทร์พงษ์ ที่เขียนหนังสือเรื่อง “พระพุทธรูปสิหิงค์ จริงทุกองค์ ไม่มีปลอม แต่ไม่ได้มาจากลังกา” โดยท่านอาจารย์ฟันธงว่า “พระพุทธรูปสิหิงค์สร้างขึ้นในสยามประเทศแน่นอน” และมีประเด็นที่ท่านอาจารย์พิเศษ ทิ้งท้ายไว้อย่างมีนัยยะว่า “เราควรค้นหาที่ตั้งที่แท้จริงของลังกาทวีปที่ถูกต้อง” เอาเป็นว่า เกินนำมาไปเสียแล้ว จึงขอลับมายังพงศาวดารตำนานการสร้าง “พระบาง” ก็แล้วกัน

พงศาวดารเมืองหลวงพระบาง ตามฉบับที่มีอยู่ในศาลาลูกขุน

ข้าพระพุทธเจ้า ขอพระราชทานเรียงพงศาวดารเมืองหลวงพระบาง แต่ครั้งศักราช ๒๓๖ พระวัสสา มีพระอรหันต์ชื่อว่าพระจุลนาคนเถระอยู่ในเมืองลังกาทวีป ประกอบด้วยพระไตรปิฎก คิดจะให้พระศาสนารุ่งเรืองไปตราบเท่าถ้วนถึง ๕,๐๐๐ พระวัสสา พระองค์จึงพิเคราะห์ด้วยเหตุจะสร้างรูปพระปฏิมากร จึงให้คนไปป่าวร้องชาวเมืองลังกาทวีปให้มาพร้อมกันแล้ว ให้ช่างปั้นรูปพระพุทธรูปยกพระหัตถ์ทั้งสองขึ้นห้าม เมื่อพระยากบิลพัสดุ์ พระยาโกสิยกพลไพร่มารบกันริมน้ำโรหิณี ครั้นปั้นเสร็จแล้ว คนทั้งหลายก็เอาเงินและทองคำ ทองแดง ทองเหลืองมาให้พระจุลนาคนเถระหล่อรูปพระปฏิมากร แล้วชาวเมืองลังกาก็พากันทำสักการบูชาต่างๆ พระจุลนาคนเถระพระยาลังกาพร้อมใจกันยกเอารูปพระปฏิมาตั้งไว้ในปราสาทขนานนามตั้งว่าพระบาง แล้วพระจุลนาคนเถระจึงเชิญพระบรมธาตุ ๕ พระองค์ ใส่ผอบแก้วขึ้นตั้งไว้บนอาสนะทองตรงพระพักตร์พระบางอธิษฐานว่า พระบางองค์นี้จะได้เป็นที่ไหว้ที่บูชาแก่เทพตามนุษย์ทั้งหลายถาวรสืบไปถึง ๕,๐๐๐ พระวัสสา ก็ขอให้พระบรมธาตุ ๕ พระองค์เสด็จเข้าสู่สถิตในรูปพระบางนั้น แล้วพระบรมธาตุเสด็จเข้าที่พระนลาฏองค์ ๑ อยู่ที่พระหนุองค์ ๑ อยู่ที่พระอุระองค์ ๑ อยู่พระหัตถ์เบื้องขวาองค์ ๑ อยู่พระหัตถ์เบื้องซ้ายองค์ ๑ แล้วพระบางก็ทำปาฏิหาริย์มหัศจรรย์ต่างๆ ได้มีการสมโภช ๗ วัน ๗ คืน

ครั้นพระศาสนาว่างมาถึง ๔๑๘ พระวัสสา พระยาสุบินราชได้เป็นพระเจ้าแผ่นดินเมืองลังกาทวีป พระยาศรีจุลราชได้เป็นพระเจ้าแผ่นดินเมืองอินทปัตนคร มีความเสน่หารักใคร่แก่กัน พระยาศรีจุลราชจึงแต่งราชทูตถือพระราชสาส์นลงสำเนาไปยังลังกาทวีป ขอเชิญพระบางมาทำการสักการบูชา พระยาสุบินราชจึงเชิญพระบางมอบให้ราชทูตไปยังเมืองอินทปัตนคร แล้วเจ้าเมืองอินทปัตนครแห่พระบางขึ้นไว้ในพระวิหารกลางเมือง มีการสมโภช ๗ วัน ๗ คืน พระบางนั้นสูงแต่ฝ่าพระบาทถึงยอดพระเมมาพี สองศอกเจ็ดนิ้ว ทอหนัก ๔๒ ชั่ง ๑ ตำลึง

ขออนุญาต คัดลอกมาแต่เท่านี้ก่อน ความต่อไป เป็นเรื่องท้าวฟ้าจุ่ม จะเชิญพระบางจากเมืองอินทปัตนคร ขึ้นไปเมืองศรีสัตนาคนหุตล้านช้างร่มขาว ท่านใดประสงค์จะอ่านความโดยละเอียด โปรดหาอ่านได้จากประชุมพงศาวดารที่ผมอ้างไว้แล้วนั้น

แต่ประเด็นฝากท้ายที่จะตอบคำถามของท่านอาจารย์พิเศษ เจียจันทร์พงษ์ และอยากบอกกับทุกท่านก็คือ “ที่ตั้งของลังกาทวีป”

นั่นก็คือ จากการค้นคว้ามาตลอดหลายปีที่ผ่านมาของผมนั้น ได้มีข้อสรุปแล้วว่า “ที่ตั้งของลังกาทวีปก็คือดินแดนภาคใต้ของประเทศไทย ตั้งแต่คาบสมุทรมหาสมุทรอันดามันถึงแหลมมลายู” สมัยหนึ่งเรียกว่า “มลายูทวีป”

ดังนั้น พระบาง พระพุทธสิหิงค์ ล้วนสร้างขึ้นที่ ดินแดนภาคใต้ของประเทศไทย พระแก้วมรกตที่สร้างขึ้น ในชมพูทวีป ก็อยู่ในภาคอีสานของประเทศไทย จึงมีพุทธศิลป์แบบลาว และเคยถูกอัญเชิญไปประดิษฐานในลังกาทวีป จนกระทั่ง พุทธศักราช ๙๕๖ พระพุทธโฆษาจารย์ ซึ่งเป็น “ลาวพุงขาว” ตามตำนานฝั่งไทยและลาว ได้เดินทางไปแปลอรรถกถาจากสีหลภาษาเป็นมคธภาษาที่ลังกาทวีปแล้ว “ได้อาราธนาพระแก้วมรกต ซึ่งสถิตอยู่เมืองลังกาเข้ามา(สู่ชมพูทวีป-เอกอิสร) เรือซัดเข้าไปปากน้ำบ้านทายมาศ” ตามความที่ปรากฏในย่อหน้าแรก แห่ง พระราชพงศาวดารเหนือ ที่พระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย แต่ยังคงดำรงพระเกียรติยศเป็นกรมพระราชบวรสถานมงคล มีรับสั่งให้พระวิเชียรปรีชา (น้อย) เป็นผู้รวบรวมเรื่องมาเรียบเรียงเมื่อปีเถาะ นพศก จุลศักราช ๑๑๖๙ พ.ศ. ๒๓๕๐ ก่อนที่ ฝรั่งเศสชาติตะวันตก จะเผาพงศาวดารไทย และยกชมพูทวีปไปอยู่ที่อินเดีย และย้ายลังกาทวีป ไปอยู่ที่ศรีลังกา รอบใหม่ หลังจาก รอบแรกพวกฝรั่งวิลันดาที่อยู่ให้กษัตริย์ซีลอน ส่งคณะราชทูต มาขอ พระสงฆ์สยาม ไปบวชพระให้สามเณรสรณังกร ที่ประเทศซีลอน เมื่อพุทธศักราช ๒๒๙๖ ในสมัยพระเจ้าอยู่หัวบรมโกศ แล้วย้ายลังกาทวีปไปอยู่ประเทศศรีลังกาปัจจุบัน รวมทั้ง ยกเอาตำนาน “พระเขี้ยวแก้ว” ที่พระนางเหมชาลาและพระทันตกุมาร อัญเชิญจากนครป่าหมาก มาทางสทิงพระ นครศรีธรรมราช เพื่อไปเฝ้าพระเจ้ากรุงลังกา ที่ภาคใต้ของไทย เมื่อ พุทธศักราช ๘๔๒ ไปเป็นประวัติของ “พระเขี้ยวแก้วปลอม” ที่เมืองแคนดี้ ตามที่พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวได้มีรับสั่งตรัสไว้ ยังดินะที่ พวกศรีลังกา ไม่มาขนเอาเครื่องพระกุษาและเครื่องใช้ของ พระทันตกุมารกับพระนางเหมชาลา ที่เก็บรักษาไว้อยู่ที่วัดพระบรมธาตุ นครศรีธรรมราช ไปไว้ที่ประเทศศรีลังกา

บรรทัดสุดท้าย จึงขอสรุปว่า ลังกาทวีป คือดินแดนภาคใต้ของไทย เมืองหลวง ที่ชื่อว่า “อนุราธปุระ” ปัจจุบันนอนรออดโหมผู้คนทั้งโลกอยู่ที่ใต้แผ่นดินเมืองยะลา” อดใจรออีกไม่นาน เมื่อน้ำลด “พระเจดีย์ทองคำมุด” จึงค่อยเชื่อในสิ่งที่ผมพูด..

พระพุทธเจ้าของเราไม่ได้ตรัสรู้ที่ประเทศอินเดีย
แต่ตรัสรู้ที่ “โคกโพธิ์ชัย” จังหวัดขอนแก่น

5 มีนาคม 2547 ผมพร้อมด้วย “อาจารย์ปกานภพ” ได้เดินทางไปยังสถานที่ ที่ไม่เคยได้ไป ด้วยแรงจูงใจ เพียงเพื่อจะต้องไปค้นหาสถานที่สำคัญ ซึ่งยากที่จะบอกแก่ใครๆ ได้ว่า “ผมกำลังค้นหา สถานที่ตรัสรู้ของพระพุทธเจ้าในแผ่นดินประเทศไทย” ก็ในเมื่อคนทั้งโลกเขาเชื่อสืบๆ กันมาว่า พระพุทธเจ้าตรัสรู้อยู่ที่ประเทศอินเดีย แต่แล้ว ผมก็ได้ค้นค้นค้นหาจนพบสถานที่แห่งนี้ ที่เรียกว่า “โนนโพธิ์ใหญ่” ในท้องที่ กิ่งอำเภอกอกโพธิ์ชัย จังหวัดขอนแก่น

ภาพที่ 1 ปริศนาที่พบในการเดินทางไปบ้านโพธิ์ชัย กิ่ง อำเภอกอกโพธิ์ชัย ครั้งแรก เมื่อวันที่ 14 กุมภาพันธ์ 2547 คือซุ้มประตูวัดที่เป็นภาพนางสุชาดาถวายข้าวมธุปายาส

เมื่อไปพบต้นโพธิ์ครั้งแรก สภาพพื้นที่รอบๆ เต็มไปด้วยต้นหญ้าคาที่ขึ้นเต็มไปทั่วบริเวณ และที่ใกล้โคนโพธิ์ เต็มไปด้วยต้นไม้หนามที่ขึ้นล้อมรอบ เป็นปราการที่สร้างขึ้นโดยธรรมชาติ เพื่อป้องกันไม่ให้วัว ควายเข้าไปเหยียบไปย่ำที่โคนโพธิ์ได้

เมื่อผมได้แหวกต้นไม้หนามจนสามารถเข้าไปประชิดต้นโพธิ์ได้ ด้วยความระลึกว่า “ต้นโพธิ์นี้เปรียบเสมือนตัวแทนของพระพุทธเจ้า” จึงได้ตั้งใจจะบูชาพระพุทธองค์ด้วยการ สวดมนต์บทพุทธคุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ

เมื่อคิดได้ดังนั้น จึงได้ใช้สองมือทาบไปที่ต้นโพธิ์ แล้วตั้ง นะโม ตัสสะ ยังไม่ทันที่จะได้ท่องอะไรต่อไปอีก ก็ได้เกิดสภาวะที่ยากจะอธิบายได้ว่าเกิดอะไรขึ้น เมื่อผมเองเกิดอาการปิติอย่างรุนแรง จนไม่อาจที่จะสารถายบทสวดต่อไปได้ เพราะได้แต่ร้องให้สะอึกสะอื้นตื่นตันใจ คล้ายดังพลัดพรากจากสิ่งอันเป็นที่รัก มาเป็นเวลาช้านาน แล้วได้มาประสพพบกันอีกครั้งหนึ่ง...

ภาพที่ 2 ต้นโพธิ์ซึ่งถูกล้อมรอบด้วยต้นไม้หนาม และมีหญ้าคาขึ้นอยู่ตามพื้น ซึ่งเป็นต้นโพธิ์รุ่นลูก หลาน เหลน ที่สืบมาจากต้นโพธิ์ที่พระพุทธองค์ประทับนั่งตรัสรู้

18 มีนาคม 2547 ผม กับลุงซูป เดินทางไปที่ กิ่งอำเภอโคกโพธิ์ชัย อีกครั้งเพื่อที่จะไปขอซื้อที่ดิน 4 ไร่ บริเวณที่ตั้งต้นโพธิ์นี้ เพื่อที่จะอนุรักษ์รักษา เพื่อประโยชน์แก่การพระศาสนาในวันข้างหน้า ด้วยเงินบริจาคหลัก ๆ จากคุณป้าทองหยิบ ภรรยาของลุงซูป และ “คนเดิม”

ภาพที่ 3 สภาพต้นโพธิ์ ที่ดูสดชื่นขึ้นมากเทียบจากเมื่อมาค้นพบครั้งแรก ในภาพเป็นบรรยากาศในเช้าวันที่ 18 เมษายน 2547 ก่อนพิธีบวงสรวงสมโภชหน่อโพธิ์ตรัสรู้

18 เมษายน 2547 พิธีบวงสรวงสมโภชหน่อโพธิ์ตรัสรู้ จึงได้เกิดขึ้น โดยความเมตตาของท่านอาจารย์ไก่อ หรือ “คนเมืองบัว” เป็นผู้นำในการบวงสรวง ซึ่งเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น แต่ไม่สามารถเห็นได้ด้วยตาเนื้อ ถูกบันทึกไว้ด้วยตากล้องพิเศษ “พ้อมดขาว” ซึ่งถ่ายทอดออกมาเป็นอักษรภาษาใต้ตอนหนึ่งว่า...

“ในขณะที่ทุกคนตั้งจิตสวดมนต์ภาวนานั้น ได้เกิดภาพซ้อนจากภาพจริงขึ้นบริเวณต้นโพธิ์ เป็นต้นโพธิ์ขนาดใหญ่มาก ขอบอกว่าใหญ่มากจริง ๆ ถ้าเป็นฝรั่งก็คงต้องบอกว่า บิ๊ก อาบิก อาซูเปอร์บิ๊ก บิ๊กจริง ๆ และต้นโพธิ์นั้นก็พลันเป็นสีเงินทั้งต้นแล้วค่อย ๆ เปลี่ยนเป็นสีทองสลบไปมา พอสักพัก ก็เปลี่ยนเป็นแก้ว แก้วใสทั้งต้นครับ บริเวณใต้ต้นโพธิ์แก้วนั้นก็มีการวางของคณนึ่งสมาธิอยู่ เป็นแสงเหมือนออร่าเปลือมสีสลบแสงไปมาในเงาคนนั้น (สาธุ) แต่ผมไม่สามารถเห็นเป็นร่างของมนุษย์โดยแบบปกติได้ จากนั้นก็มีลำแสงมาจากท้องฟ้าพุ่งมาเชื่อมกับต้นโพธิ์ต้นนี้ เป็นลำแสงที่สาดส่องมาจากทั่วทุกมุมโลกเป็นลำแสงสีทอง ที่หลั่งไหลมาจากพระบรมสารีริกธาตุที่ประดิษฐานไว้ทั่วโลกครับ และตามพระบรมเจดีย์ต่าง ๆ ในโลกทุกองค์ได้มีแสงเป็นวงแหวนสีทองวนอยู่รอบ ๆ สวยงามมาก และยังได้เชื่อมโยงแสงทองนั้นมายังต้นโพธิ์ที่กำลังทำพิธีอยู่นี้ด้วย (โอ้เป็นบุญตาของข้าพเจ้าเสียกระไรนี้ สาธุ)”

ภาพที่ 4 พิธีบวงสรวงสมโภชหน่อโพธิ์ตรัสรู้ ณ โพธิมณฑลสถาน กิ่ง อ.โคกโพธิ์ชัย จังหวัดขอนแก่น เมื่อวันที่ 18 เมษายน 2547

หลังจากนั้นมา ผมก็ได้เที่ยว ไปเยี่ยมต้นโพธิ์ บ้างเป็นครั้งคราว เมื่อมีโอกาส ในช่วงปี 2548-49 เว้นแต่ปี 2550 นี้ ซึ่งผ่านมากกว่า 8 เดือนเข้าไปแล้ว ที่ผมยังไม่ได้กลับไปเยี่ยมที่ “โนนโพธิ์ใหญ่” เลย

จนกระทั่ง เมื่อวันอังคารที่ 31 กรกฎาคม 2550 ที่ผ่านมา เมื่อผมได้มีโอกาสไปร่วมงานทำบุญที่ ตำนกเสด็จปู่ท้าวมหาพรหม ที่จังหวัดอ่างทอง ซึ่งมี อาจารย์ปราณี ชาประดิษฐ์ เป็นเจ้าสำนัก ตามคำชวนของลุงซุบ และเหตุผลหนึ่งของการเดินทางไปร่วมงานบุญ ก็เพื่อที่จะได้เชิญท่านอาจารย์ปราณี ได้เดินทางไปที่ “โนนโพธิ์ใหญ่” เพื่อใช้พลังมโนยติ ตรวจสอบความเป็นมาและความสำคัญของสถานที่แห่งนี้ ทั้งนี้ ก็ด้วยความที่ลุงซุบ ให้ความเคารพและศรัทธาในตัวท่านอาจารย์ปราณีอย่างยิ่ง นั่นเอง

จริง ๆ แล้ว นี่ไม่ใช่คำเชิญอาจารย์ปราณี ครั้งแรก แต่ได้เชิญหลายครั้งแล้วหลังจากที่ผมได้ไปพบสถานที่แห่งนี้ ทั้งได้เคยนำเรื่องการค้นคว้า ที่ว่า “พระพุทธเจ้าไม่ได้ประสูติ ตรัสรู้ ปรีณิพพาน ที่ประเทศเนปาล-อินเดีย” ไปปรึกษาท่านอาจารย์ แต่...ท่านอาจารย์ก็ปฏิเสธที่จะไป แลผมยังยืนยันว่า พระพุทธเจ้าตรัสรู้ที่ประเทศอินเดีย จนพักหลังเมื่อได้พบอาจารย์ปราณี เราจึงไม่สนทนาเรื่องนี้อีก เพราะความเห็นไม่ตรงกัน

แต่แล้ว ครั้งนี้ อาจารย์ยอมรับคำเชื่อเชียว โดยที่ผมและลุงซุบไม่บอกรายละเอียดมากนัก (เพราะกลัวว่าอาจารย์จะปฏิเสธ..ไม่ไป) เราจึงได้กำหนดนัดหมายเดินทางในวันหยุดชดเชยวันแม่

13 สิงหาคม 2550 เวลาประมาณ 6 โมงเช้า คณะของเราออกเดินทางโดยรถตู้ จากกรุงเทพฯ มุ่งหน้าสู่ กิ่งอำเภอโคกโพธิ์ชัย จังหวัดขอนแก่น จนกระทั่งประมาณ 11 โมงครึ่งก็เดินทางถึงบ้านโพธิ์ชัย ซึ่งเป็นที่ตั้งของเมืองโบราณ “ชัยวาน” อายุ 2 พันกว่าปี

ภาพที่ 5 ร่องรอยของอารยธรรมที่เคยรุ่งเรืองของเมืองโบราณ “ชัยวาน” ซึ่งผู้มีญาณสัมผัสสระบุว่าแต่เดิมหมู่บ้านนี้คือ อูรูเวลาเสนานิคม บ้านของนางสุชาดา

เมื่อรถตู้ของเราขับพ้นจากเขตหมู่บ้านวิ่งไปตามถนนลูกรังผ่านท้องนา มุ่งหน้าไปโนนโพธิ์ใหญ่ ผมเริ่มตั้งคำถามกับท่านอาจารย์ “อาจารย์ครับ มีเทวดามาต้อนรับพวกเราบ้างมั๊ยครับ” ถามแหงไปตามประสานกไม่มีตาพิย์ “ไม่มี..มีแต่คน นุ่งโจมกระเบนสีดำบ้าง สีแก่นขนุนบ้าง มีเป็นพัน เป็นหมื่น” จริงๆ ที่ว่ามีแต่คนนั้น ท่านอาจารย์หมายถึง ดวงวิญญาณ

“อะไรกันนี้ อย่างนี้ก็มี มากมายจริงๆ ทำไมไม่ยอมไปเกิด” ท่านอาจารย์ พุดขึ้นมาเมื่อมองไปดูสองข้างทาง แล้วอาจารย์ก็ถามกลับมาที่ผม ถึงที่มาของการมาคั่นหาดันโพธิ์นี้ เมื่อมาถึงที่แล้วนี้ คิดว่า คงต้องบอกไปตามความจริงแล้วหละคราวนี้ “ที่มาหาดันโพธิ์ที่นี่ ก็เพราะว่า คิดว่า บริเวณนี้ จะเป็นสถานที่ตรัสรู้ของพระพุทธเจ้าครับ” ครั้งนี้ ท่านอาจารย์ ปราณีสมชื่อ คือไม่สั่งให้หยุดรถและขับกลับ แต่พุดขึ้นว่า “เฮ้อ ลองไปดู จะได้รู้ว่าเป็นอย่างไร”

เมื่อเราไปถึงที่ตันโพธิ์ ยังไม่ทันที่ลุงซุบจะได้ปุ่เสื่อเพื่อนั่งสวดมนต์ ท่านอาจารย์ปราณีก็นั่งใช้มโนมยิทธิถามตรงองค์เสด็จพ่อพระพุทธเจ้า แล้วก็บอกกับคณะที่ร่วมเดินทางไปด้วยกันว่า “ใช่แล้ว สถานที่นี้เป็นที่ที่พระสมณโคดม มาบำเพ็ญเพียรและตรัสรู้ที่นี่” ท่านอาจารย์พุดทั้งยังสงสัยว่า ไปบอกใครแล้วจะมีใครเขาจะเชื่อหรือเปล่า?

“แม่น้ำ ที่เลาะเลียบบตามภูเขาไม่ไกลจากนี้ นั่นหละคือแม่น้ำเนรัญชรา” ท่านอาจารย์หมายถึงลำน้ำชี ซึ่งอยู่ห่างจากตันโพธิ์ไม่ถึง 1 กิโลเมตร.

“มิน่าเล่า ก่อนเดินทางมา เสด็จพ่อพระพุทธเจ้ามาปรากฏและพูดกับอาจารย์ว่า ไปเถอะลูกหญิง ไปช่วยเขาหน่อย พ่อรอให้ลูกหญิงมาที่นี่เป็นเวลา 2 พันกว่าปีแล้ว” อาจารย์เล่าให้ฟัง พร้อมทั้งบอกว่า ดวงวิญญาณเป็นพัน เป็นหมื่น ที่เขายังไม่ไปเกิด ก็เพราะเขาเฝ้าสถานที่แห่งนี้ ไว้ รอคอยที่จะมีผู้ที่จะมาช่วยอนุรักษ์ บูรณะ และฟื้นฟู สถานที่แห่งนี้ให้กลับมาเป็นที่รู้จักของคนทั้งหลายอีกครั้ง

ครั้งนี้ นับว่าเป็นการกลับตาลปัตรอย่างยิ่ง ที่ได้รับคำยืนยัน เรื่อง “พระพุทธเจ้าตรัสรู้ที่โคกโพธิ์ชัย” จากท่านอาจารย์ปราณี เพราะก่อนหน้านี้ ท่านอาจารย์ยืนยันว่า “พระพุทธเจ้าตรัสรู้ที่ประเทศอินเดีย”

เมื่อคณะที่ได้ทราบดังนั้น จึงได้พร้อมใจกันสวดมนต์เพื่อถวายเป็นพุทธบูชา แต่ขณะที่กำลังสวดมนต์ ท่านอาจารย์ก็สะกิดผม แล้วลุกเดินพานำไปที่ต้นโพธิ์ แล้วยื่นมือแตะไปที่ต้นโพธิ์ บอกกับผมว่า “กราบอาจารย์” ผมคุกเข่าลงกราบแทบเท้าอาจารย์ และอาจารย์ได้พูดขึ้นว่า “พอกันเสียทีนะ นับแต่นี้ต่อไปหมดทุกข์ หมดโศก คิดหวังตั้งใจ จะทำอะไร ให้สมความมุ่งมาดปรารถนา” แล้วอาจารย์ก็เดินไปรอบๆ ต้นโพธิ์ และใช้มือแตะที่ต้นโพธิ์ อีก 4 ครั้ง

ก็พอดีคณะที่ได้ไปด้วย สวดมนต์เสร็จพอดี “ที่ต้นโพธิ์นี้ มีดวงญาณขอเทวดาชั้นสูง 5 องค์ ที่ทำหน้าที่รักษาพระพุทธศาสนา ถูกยักษ์จับมัดไว้ด้วยเชือกมนต์ มาเป็นเวลา 2 พันกว่าปีแล้ว เวลานี้อาจารย์ได้ปลดปล่อยดวงญาณเหล่านั้นแล้ว หนึ่งในนั้น ก็คือ เจ้าเอก”

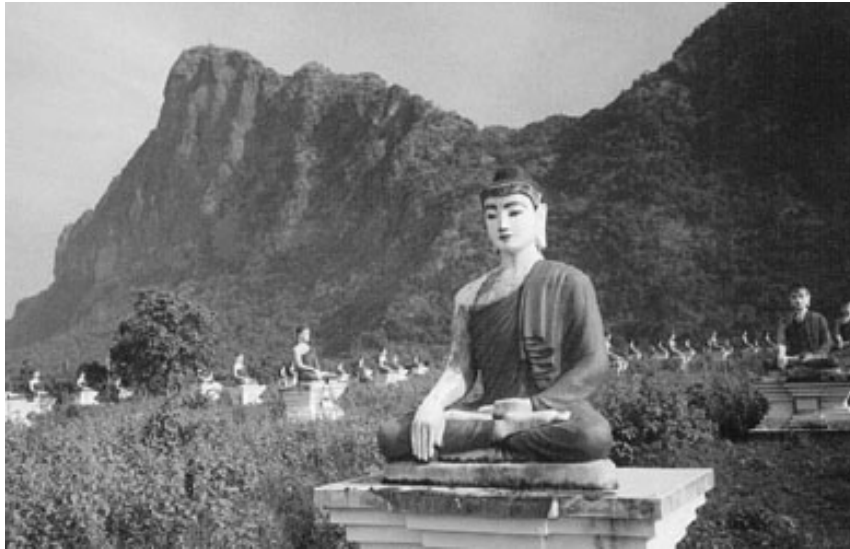
“แม้ว่า วันนี้ จะไม่ใช่ต้นโพธิ์ต้นเดิม เพราะต้นเดิมได้ตายไปแล้ว แต่ ใจก็ยังผูกพันอยู่” ท่านอาจารย์พูดต่อไป “ที่เป็นเช่นนี้ เพราะเมื่อครั้งสมัยพุทธกาล เอกได้เป็นสาวกของพระสมณโคดม และตั้งใจเอาไว้ว่าจะกลับมาฟื้นฟูสถานที่แห่งนี้”

ภาพที่ 6 วันเวลาที่ความจริงจักต้องปรากฏ กาลสมัยแห่งการฟื้นฟูพระธรรมคำสอนแห่งองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าในยุคหลังกึ่งพุทธกาลกำลังจะมาถึง

เรื่องราวแต่เพียงย่อทั้งหมดนี้ อาจจะดูเหลือเชื่อ และเกินกว่าที่จะเข้าใจได้ แต่หากท่านทั้งหลาย ได้อ่านเอกสารที่ผมรวบรวม เรียบเรียงขึ้นอีก 2 เล่ม คือ “ความจริงของแผ่นดิน เปิดตำนานพระพุทธศาสนาในถิ่นไทย” กับ “พระพุทธเจ้าของเราตรัสรู้ที่ประเทศอินเดียจริงหรือ?” ก็ อาจจะปะติดปะต่อ เรื่องราวทั้งหลายได้ แต่ที่สำคัญก็คือ ผมอยากเชื่อเชิญให้ทุกท่านได้เดินทาง ไปที่โนนโพธิ์ใหญ่ด้วยตัวของท่านเอง เพราะผมคิดว่า “โคกโพธิ์ชัย” เป็นสถานที่ ที่ใครๆ ควรได้ไปพิสูจน์.

ภาพสถานที่ คาดหมายว่าเป็น สวนลุมพินี สถานที่ประสูติเจ้าชายสิทธัตถะ

ภาพถ่าย ณ สถานที่ ซึ่งมีชื่อว่า 'LUNGBINI GARDEN' เมือง PA-AN หรือ นครพัน ประเทศพม่า

ภาพถ่ายทัศนียภาพ ภูเขา ซึ่งมีชื่อว่า 'ZWEGABIN HILL' เมือง PA-AN หรือ นครพัน ประเทศพม่า

สถานที่ดังกล่าวข้างต้น อยู่ในพื้นที่คาดว่าจะเป็นที่ตั้งของ เมืองอันเป็นที่ตั้ง ของสถานที่ประสูติของ เจ้าชายสิทธัตถะ ณ ลุมพินีวันสถาน ตั้งอยู่ระหว่าง กรุงกบิลพัสดุ์ กับกรุงเทวทหะ แห่งสักกะชนบท ซึ่งในเวลาต่อมาท่านได้ตรัสรู้เป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ภาพสถานที่คาดหมายว่าเป็น ป่าอสิปตนมฤคทายวัน สถานที่แสดงปฐมเทศนา

ภาพถ่าย บริเวณที่ปรออยพระพุทธบาท วัดเขาพระพุทธบาทน้อย อ.แก่งคอย จ.สระบุรี

ภายในศาลาที่สร้างครอบรอยพระพุทธบาท เบื้องหลังจะสังเกตเห็นเทือกเขาที่ล้อมรอบ
สถานที่ดังกล่าวข้างต้น อยู่ในพื้นที่ที่คาดหมายว่าจะเป็นที่ตั้งของ “อสิปตนมฤคทายวัน” แขวงเมืองพาราณสี
อันเป็นที่ตั้ง ของสถานที่ที่พระพุทธองค์จาริกมาแสดงปฐมเทศนาโปรดพระปัญจวัคคีย์ทั้ง ๕ ซึ่งอยู่ห่างจาก
“อुरुเวลาเสนานิคม” เป็นระยะทาง ๑๘ โยชน์ หรือ ๒๘๘ กิโลเมตร

ภาพสถานที่คาดหมายว่าเป็น สาลวโนทยาน กรุงกุสินารา สถานที่ปรินิพพาน

ภาพถ่าย บริเวณพระแท่น ในวิหารวัดพระแท่นดงรังวรวิหาร ต.พระแท่น อ.ท่ามะกา จ.กาญจนบุรี
ซึ่งปรากฏความเชื่อของบรรพบุรุษไทยว่าเป็นสถานที่ปรินิพพานของพระพุทธเจ้า

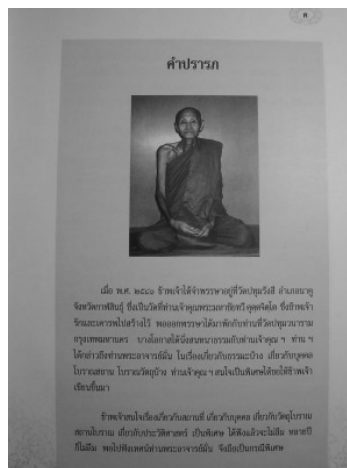

ภาพถ่าย บริเวณบันไดทางขึ้น เขาดวยพระเพลิง ภายในพื้นที่วัดพระแท่นดงรังวรวิหาร
ต.พระแท่น อ.ท่ามะกา จ.กาญจนบุรี ซึ่งปรากฏตามความเชื่อของบรรพบุรุษไทยว่าเป็น
สถานที่ถวายพระเพลิงพระบรมศพของพระพุทธเจ้า

รำลึกวันวาน
เกร็ดประวัติ

ปกิณกรรมและพระธรรมเทศนา
ท่านพระอาจารย์มั่น ภูริทัตตเถร

คำปรรณ

“ข้าพเจ้าสนใจเรื่องเกี่ยวกับสถานที่ เกี่ยวกับบุคคล เกี่ยวกับวัดอุโบสถ สถานที่โบสถ์ เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ เป็นพิเศษ ได้ฟังแล้วจะไม่ลืม หลายปีก็ไม่ลืม พอไปฟังเทศน์พระอาจารย์มั่น จึงถือเป็นกรณีพิเศษ...

บางเรื่องก็เกิดจากอัฐูปัตติเหตุ เช่น เรื่องพระพุทธเจ้าเป็นบรรพบุรุษของคนไทย จากสาเหตุกระดาษห่อรูปที่บริษัทผู้ผลิต เอารูปพระพุทธเจ้ามาทำเป็นเครื่องหมายการค้า ข้าพเจ้าได้เก็บนำไปถวายให้ท่านๆ ดู ท่านๆ เลยเทศน์ให้ฟัง ขณะนั้นเพื่อนภิกษุยังไม่ขึ้นไปกุฏิท่าน ซึ่งเป็นการกลับตาลปัตร เพราะเรื่องนี้ไม่ปรากฏในประวัติศาสตร์ และคัมภีร์ในพระพุทธศาสนา ทำให้ผู้ฟังวงงงสับสนขึ้น เมื่อเรื่องมีอย่างนี้ ขอให้ อยู่ในดุลยพินิจ จงสื่อเอาแต่ผลประโยชน์แก่กุลเถรเถิด”

หลวงตาทองคำ จารุฉนฺโณ

“พุทธภาษา”

มคธภาษา บาลีภาษา เป็นภาษาที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้มาโดยเฉพาะเรียกว่า “พุทธภาษา”

เมื่อพระพุทธศาสนานี้หมดลง ภาษานี้ก็จะอันตรธานไปด้วย จนกว่าพระพุทธเจ้าองค์ใหม่มาตรัสรู้ ก็ตรัสรู้ด้วยภาษานี้ มิฉะนั้นความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้าก็ไม่ได้อัจฉริยะ เพราะภาษาชาติต่าง ๆ ใคร ๆ ก็พูดได้ เหตุนี้จึงเรียกว่า มคธภาษา เพราะพระพุทธเจ้าตรัสเทศนาเผยแผร์ แก่ชนชาวมคธเป็นครั้งแรก

ชาวมคธคือใคร ก็คือชาวไทยเรานี่แหละ ดูแต่ภาษาที่เราพูดกันแต่ละคำ ทั้งภาษาสามัญ และภาษาทางการ ล้วนแต่พุทธภาษาทั้งนั้น ฉะนั้นไม่มีชาติไหนจะพูดเขียนภาษานี้ ได้ถูกต้องที่สุด พร้อมทั้งอักขระฐานกรณ์ ทั้งภาคยงศ์ เพราะชาวมคธยอมรับนับถือ นำมาใช้ก่อนจึงเรียกว่า มคธภาษา

จำเป็นต้องคงพุทธภาษานี้ไว้ เพราะทรงไว้ซึ่งพุทธวจนะหรือพระไตรปิฎก ถ้าใช้ภาษาของชาติต่าง ๆ ที่เปลือยออกมาแล้ว ผู้ปฏิบัติเห็นแก่ง่าย จะตีความเข้าใจตนเองมากขึ้น พุทธวจนะก็วิปริตได้ จะแปลเป็นภาษาของชาติไหน ๆ แต่พุทธภาษา ก็ยังคงกำกับไว้อยู่ เช่น ภาษาไทยฉบับบาลี หรือชาติอื่น ๆ เช่น อังกฤษ ก็มีบาลีภาษากำกับ

ทุกชาติจึงเรียกบาลีภาษา คือรักษาไว้ซึ่งพุทธวจนะนั่นเอง

“อริยवास อริยวงศ์”

เรื่องมีอยู่ว่า สมัยที่ผู้เล่าอยู่กับท่านพระอาจารย์ที่บ้านหนองผือ มีชาวกรุงเทพมหานครไปกราบนมัสการ ถวายทานฟังเทศน์ และได้นำกระดาษห่อธูปมีเครื่องหมายการค้า รูปตราพระพุทธเจ้า (บัดนี้รูปตรานั้นไม่ปรากฏ) ตกหล่นที่บันไดกุฏิท่าน พอได้เวลาผู้เล่าขึ้นไปทำช่อวัตร ปฏิบัติท่านตามปกติ พบเข้าเลยเก็บขึ้นไป พอท่านฯ เหลือบมาเห็น ถามว่า “นั่นอะไร” “รูปพระพุทธเจ้าขอรับกระผม” ท่านกล่าว “ดูสิ คนเรานับถือพระพุทธเจ้า แต่เอาพระพุทธเจ้าไปขายกิน ไม่กลัวนรกนะ” แล้วท่านก็ยื่นให้ผู้เล่า บอกว่า “ให้บรรจุเสีย”

ผู้เล่าเอามาพิจารณาอยู่ เพราะไม่เข้าใจคำว่า บรรจุ จับพิจารณาดูพระพักตร์เหมือนแขกอินเดีย ผู้เล่าอยู่กับท่านองค์เดียว ท่านวันยังไม่ขึ้นมา ท่านพูดซ้ำอีกว่า “บรรจุเสีย” “ทำอะไรขอรับกระผม” “ไหนเอามาสิ” ยื่นถวายท่าน ท่านจับไม้ขีดไฟมาทำการเผาเสีย และพูดต่อว่า “หนังสือธรรมะสวดมนต์ที่ตกหล่นชาติวันใช้ไม่ได้แล้วก็ให้รับบรรจุเสีย กลัวคนไปเหยียบย่ำจะเป็นบาป”

ผู้เล่าเลยพูดไปว่า “พระพุทธเจ้าเป็นแขกอินเดียนะกระผม” ท่านฯ ตอบ “หือคนไม่มีตาเขียนเอาพระพุทธเจ้าไปเป็นแขกหัวโตได้” ท่านฯ ได้กล่าวต่อไปว่า “อันนี้ได้พิจารณาแล้วว่า พระพุทธเจ้าเป็นคนไทย พระพุทธอนุสาวกในยุคพุทธกาล ตลอดจนถึงยุคปัจจุบัน ล้วนแต่ไทยทั้งสิ้น ชาติอื่น แม้แต่สรณคมณ์และศีล ๕ เขาก็ไม่รู้ จะเป็นพระพุทธเจ้าได้อย่างไร ดูไกลความจริงเอามาก ๆ เราได้เล่าให้เธอฟังแล้วว่า ชาติไทย คือ ชาวมคธ ธรรมรัฐต่าง ๆ มีรัฐลัทธิ เป็นต้น หนีการล้างเผ่าพันธุ์มาในยุคนี้ และ

ชนชาวพม่า คือ ชาวรัฐโกศลเป็นรัฐใหญ่ รวมทั้งรัฐเล็ก ๆ จะเป็นวัชชี มัลละ เจติ เป็นต้น ก็ทะลักหนีตายจากผู้ยิ่งใหญ่ด้วยโมหะ อวิชชา มาผสมเป็นมอญ (มัลละ) เป็นชนชาติต่างๆ ในพม่า ในปัจจุบัน”

ท่านยังพูดคำแรงๆ ว่า “คุณตาบอด ตาจาวหรือ เมืองเราวัดวา ศาสนา พระสงฆ์ สามเณร เต็มบ้านเต็มเมืองไม่เห็นหรือ” (ตาบอดตาจาวเป็นคำที่ท่านจะกล่าวเฉพาะกับผู้เล่า) “แขกอินเดียเขามีเหมือนเมืองไทยไหม ไม่มี มีแต่จะทำลาย โชคดีที่อังกฤษมาปกครอง เขาออกกฎหมายห้ามทำลายโบราณวัตถุ โบราณสถาน แต่ก็เหลือน้อยเต็มที ไม่มีร่องรอยให้เราเห็น อย่าย่ำแต่พระพุทธเจ้าเลย ตัวเธอนั้นแหละถ้าได้ไปเห็นสภาพความเป็นอยู่ของชาวอินเดีย จ้างเธอก็ไม่ไปเกิด”

“ความเป็นมาของชาวไทย”

รัฐใหญ่ในครั้งพุทธกาล คือ รัฐมคธเป็นไทยในปัจจุบัน รัฐโกศลคือพม่า (เมียนมาร์ในปัจจุบัน) ท่านพระอาจารย์เล่าว่าพม่าและไทย พระพุทธเจ้าทรงโปรดและตรัสสอนเป็นพิเศษ สองประเทศนี้จึงมีพระพุทธศาสนาที่มั่นคงมายาวนาน และจะยาวนานต่อไป แต่พม่าเป็นเมืองเศรษฐกิจอุปถัมภ์ สมัยเป็นชาวโกศลก็มีคหบดี คือท่านอนาถบิณฑิกะและนางวิสาขาเป็นผู้อุปถัมภ์ แต่ไทยมีองค์พระมหากษัตริย์เป็นเอกอัครศาสนูปถัมภก พิเศษกว่าพม่า

ชาวพมามีอุปนิสัยทุกอย่าง โดยเฉพาะความซื่อสัตย์ เหมือนคนไทย เป็นมิตรคู่รักคู่แค้น จะฆ่ากันก็ไม่ได้ จะรักกันก็ไม่ลง ท่านๆ ว่าอย่างนี้ สมัยพุทธกาล รัฐมคธมีปัญหาอะไรก็ช่วยกันและกัน บางคราวก็รบกันผลัดกันแพ้ผลัดกันชนะ มาเป็นไทยเป็นพม่าก็รบกัน ประวัติศาสตร์ก็จารึกไว้แล้ว

พุทธทำนายแห่งอีสานประเทศ...ประกอบหมายเหตุ

พุทธทำนายนี้ มีอยู่ในใบลาน
ตั้งแต่บุษาน มีมาก่อนเก่า
ในศาสนาของพระพุทธเจ้า ถือเป็นเค้าแต่ก่อนมา
*ข้าสนามูลเค้า ความฝันอันประหลาด
สิเป็นलगเหตุฮ้าย หรือใดเจ้าให้ฮ่าเพ็ง

*ในคินันั้น เป็นคิน สิบห้าคำ
*คือพระทัยของเจ้า ปัสเสน กะเหงาหงวม
*ไฟตัดหาความฮักใคร่ ในผิวเขาเมียท่าน
*จนยามสามสว่างเช้า จึงเนาวันอนนิตทะเนง
*พระทรงธรรม์สุมินเบื่อง เผด็จฝั้นประหลาดต่าง
*ในพระทัยองค์เจ้า พระปัสเสน สะดุ้งตื่น
*มัลลิกาเทวีเหง้า เห็นราชาหน้า บ่ ชื่น
*พระองค์ทรงสืบสร้าง ครองเมืองดุ่มไพร่
*พระทรงธรรม์ควรเข้าเฝ้า สัพพัญญู ฮู้แจ้งโลก
*พระภูบาลฟังฟ้า ตกแต่งเดาตา
*พระกั ดำเนินเข้า เขตวัน วิหารใหญ่
*พระราชาทูลไหว้ พระจอมไตรโลกนาค
*ส่วนว่าองค์พุทธเจ้า เนาว่าบนพุทธอาสน์
ว่าดูรา เจ้า ราชชายศใหญ่
พระองค์เคื่องขัดข้อง หมองพระทัย จังใดแน
พระภูบาลเจ้า ปัสเสน ทูลเหตุ

แต่ฟ้าตาเมฆกุ่ม จันโทเศร่า บ่ ผ่องใส
ยอนว่าความฮักกุ่ม สมใหม่ตั้งไฟ
ไฟนารก กะบปาน มีแต่ควันอุดเอ้า ในใจเจ้าอยู่ บ่ เขา
เสียงระเม็งเสพสร้อง จึงลาห้องเสพ จัน
สิเป็นलगเหตุฮ้าย หรือใดแท้ สิ่งใด
พระองค์ฮู้เมื่อขึ้น อรุณรุ่ง ฮุ่งมา
สมบัติมีหมิ่นดื้อ สีหน้า ผัดหลาหมอง แท้นอ
แต่หัวคิดบอดใบ้ ปัญญาตื่นตีบตัน
สิบรรเทาโศกฮ้อน รีบไปก่อนอย่าอยู่ยาวนาน
มัลลิกาเทวี แม่เมือง เคียงข้าง
พระอนันท์ทราบเรื่อง พาไปเฝ้า ศาสตรา
กราบพระบาท สามเทื่อ แล้ว หยับไปเฝ้าอยู่ที่ควร
ตรัสโอวาทออินอ้อย แกล้งถ้อย ก่อนพระยา
ผู้เป็นจอมไพร่ฟ้าสองแคววันยอดเมือง
วรรณะเขียว ฟ่องแหล่ สีหน้า บ่ ชื่นบาน แท้นอ
แห่งสุมินประประหลาดล้ำ สิบก ข้อ ต่อไปฯ

ข้อ 1

ข้อ 11 ฝั้นไปหน้า เห็นไม้แก่น จันทนแดง
เขาพากัน เอาไป ซื่อ ขายกิน แลกไก่
อันนี้ ภายหน้าพั้น เค็งศาสนาพุทธ
ชุมถือศีลสร้าง เจ้าหัว จัว บ่าว
นอกจากนั้น กะ สิเป็นผู้ ร้าย ขาย ศาสนาพุทธ
ตั้ง เป็นดึกเป็นห่าง ขายกินเกลี้ยง มินหลิน
นี่จังแมน ตอนฮ้าย เขาขาย ศาสนาพุทธ
ในภายหน้า ปีกนแกมล่วง มัม
ตั้งแต่นั้น คน สิค่อย มีสุข
ไผผู้ ยังเหลือค้าง สิเห็นทางฟ้า ล่วง
เริ่ม แต่เค้า เดือน สี่ ปีกน
พากันถือศีล สร้างภาวนา เดอ แม่
ข้อ 12

ของที่มีราคาแพง ค่าสูงแสนดี
เอาจันท์แดง ใส่กระเช้า น้อยๆ พากันตื่น เทียวขาย
มนุษย์ มี โลกา มีดมัวเมากุ่ม
เห็นผู้ สาวแล้ว กะเอ็น เส้น เล่น ตั้งสหาย
เอาพระธรรม ลงมุด จ่าย ยาย ขาย จ้าง
ทั้งพระสูตร พระวินัย เขาเอาใส่กระเช้า โชนผ้าเทียวขาย
สัพพัญญู เล็งเห็นหน้าย สะอวาง ผางฮ้าย
จากนั้น แล้ว สิแวขึ้นกว่าหลัง
จัง สิ หาย ความทุกข์ หมุกภัย สิไกลเนื้อ
คน สิพ้นจาก บ่วงฝูง หมูมาร บาปฮ้าย เมื่อฟ้าอยู่ เกษม
ไผ มี บุญค่อย สิเห็นหน่อพระธรรม เตอ ป้า
จัง สิ เห็น เทียงแท้ บ่ มี เว้น ฮ่อม ใด

ข้อ 16

กลอน 16 ข้อ เามาจากใบ ลาน
นักปราชญ์เจ้า เพินได้แต่มานาน
หมุนเวียนมีอ ปี เดือน แกมถ้าย
ศาสนา มีแต่เงียงที่สี่ มีแต่ค้อยต่ำลง
ยังมีกลอนอีกมากลัน กำลังค้น อ่านเขียน

ในวิหาร ของสงฆ์ แต่เดิม ดาเค้า
ในสมัยพุทธกาลแห่งพุทธ คราวพุน
สองพัน ห้าร้อย สี่สิบเก้าปีปลาย
ปลงไว้ นี้โยติกาข้าสากอน

หมายเหตุโดยเอกอสิโร ประกอบ การถอดรหัสคำทำนายความฝัน **ข้อที่ 11** หากหลังกึ่งพุทธกาลที่จะเกิดภัยพิบัติ เป็นรอบนักษัตริ์นี้ **ปีกนแกมล่วงมัม** (end of date) หมายถึง เมื่อผ่านพ้นปี กน เข้าปีชวดไปแล้ว **วันสุดท้ายของปีกน** คือวันแรม 15 ค่ำเดือน 4 ปีกน ตรงกับวันที่ 5 เมษายน 2551 **วันเริ่มต้นของปีชวด** คือวันขึ้น 1 ค่ำ เดือน 5 ปีชวด ตรงกับวันที่ 6 เมษายน 2551 **เริ่มแต่เค้า** (start point) เดือนสี่ ปีกน หมายถึง **เริ่มต้นเดือน สี่ ปี กน** หรือ วันขึ้น 1 ค่ำ เดือน 4 ปีกน ตรงกับวันที่ 6 มีนาคม 2551

นั่นหมายถึงว่า จะเกิดภัยพิบัติใหญ่ที่จะชำระล้างโลกอันสกปรกโสมมใบนี้ เพื่อการเริ่มนับถึงแห่งการกลับมาของศีลธรรมอันดี หรือโลกใหม่ (New World) ในระหว่าง ช่วงวันที่ 6 มีนาคม 2551 ถึงวันที่ 5 เมษายน 2551 เป็นระยะเวลาประมาณ 31 วัน และจะมีการเริ่มฟื้นฟูใหม่ (Renaissance) ตั้งแต่วันที่ 6 เมษายน 2551 เป็นต้นไป.

ข้อมูลประวัติผู้เรียบเรียง

ศรียุทธะอิสโร

ประธานชุมนุมฟื้นฟูธรรมพื้นไทยแห่งยุคหลังกึ่งพุทธกาล

(Re-Establishment of Buddha's Instruction and
Research of Thailand's History Society -REBIRTHS)

พื้นเพเป็นคนอำเภอบ้านไผ่ จังหวัดขอนแก่น

เกิดที่จังหวัดมหาสารคาม

จบการศึกษา ด้านวิศวกรรมศาสตร์ สาขาวิศวกรรมโยธา

จากมหาวิทยาลัยขอนแก่น

หน้าที่การงานปัจจุบัน ทำงานในตำแหน่ง “ผู้จัดการโครงการ”

อยู่ที่ บริษัท วิศวกรที่ปรึกษามีชื่อแห่งหนึ่ง

เกียรติประวัติสูงสุดในชีวิต คือได้รับเครื่องราชอิสริยาภรณ์ เบญจมาภรณ์มงกุฎไทย

เมื่อ วันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๔๕

ย้อนรอยอดีตชาติ ตามรอยบาทพระศาสดา พื้นฟูพระพุทธศาสนายุคหลังกึ่งพุทธกาล